

BẢN PHƯỚC LÀNH ĐẾN 1 THẾ GIỚI TUYỆT VỜI NÀY!

ÔI!
NỮ THẦN
VÔ DỤNG
CỦA TÔI

Natsume
Akatsuki

Minh họa
Kurone
Mishima

ÔI!
NỮ THẦN
VÔ DỤNG
CỦA TÔI

BAN PHƯỚC
LÀNH ĐẾN 1
THẾ GIỚI
TUYỆT VỜI NÀY!

MEGUMIN

Archwizard

Đệ nhất thiên tài sử dụng phép thuật của Hồng Ma Tộc. Sở hữu phép thuật mạnh nhất được gọi là "Bộc liệt ma pháp" và chỉ có thể dùng được phép ấy mà thôi. Tuyệt kỹ là bộc liệt ma pháp. Sở thích cũng là bộc liệt ma pháp.

DARKNESS

Crusader

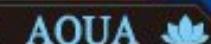
Tuy trông cứng rắn nhưng thực chất là một con M, thấy quái vật tấn công là lao vào hứng đòn.

SATOU KAZUMA

Phiêu lưu giả

Một nam sinh trung học hikikomori yêu thích game, anime và manga. Sau khi tử vong vì một tai nạn thảm khốc (!?), cậu đã tái sinh ở thế giới khác.

AQUA

Archpriest

Do chế giễu nguyên nhân chết của Kazuma nên bị cậu bắt phải tái sinh ở thế giới khác theo để trở thành bạn đường của cậu.

KONOSUBA: GOD'S BLESSING ON THIS WONDERFUL WORLD!

CONTENTS

Oh! My Useless Goddess!

Prologue

Chapter 1

May I Go to a New World with This Self-Proclaimed Goddess!

Chapter 2

May There Be Treasure (By Which I Mean Panties) in This Right Hand!

Chapter 3

May the Self-Proclaimed Goddess Have Her First Pressing at This Lake!

Chapter 4

May There Be an End to This Useless Battle!

Epilogue

KONOSUBA: GOD'S BLESSING ON THIS WONDERFUL WORLD!

Oh! My Useless Goddess!

1

NATSUME AKATSUKI
ILLUSTRATION BY
KURONE MISHIMA

Character Profile

*: TẤT NIÊN, CẦU NÀY ĐÁNG LẼ PHẢI ĐƯỢC DỊCH RA TIẾNG VIỆT, NHƯNG TỔ GHỊ
THỂ NÀY ĐỀ MONG BẠN ĐỌC CÓ THỂ LIÊN TƯỜNG BỀN GÌ ĐÓ (IF YOU KNOW I MEAN)

Tập 1

Ồ, Nữ thần vô dụng-sama

Mục lục

Mở đầu	10
Chương 1: Nữ thần tự xưng và tái sinh ở thế giới khác!	24
Phần 1	24
Phần 2	39
Phần 3	45
Phần 4	51
Phần 5	53
Phần 6	59
Phần 7	65
Phần 8	71
Chương 2: Báu vật trong tay phải!.....	80
Phần 1	80
Phần 2	84
Phần 3	90
Phần 4	101
Phần 5	107
Phần 6	110

Phần 7.....	120
Phần 8.....	122
Phần 9.....	131
Chương 3: Nữ thần tự xưng bị ngâm ở trong hồ!	135
Phần 1.....	135
Phần 2.....	141
Phần 3.....	146
Phần 4.....	148
Phần 5.....	152
Phần 6.....	162
Phần 7.....	164
Phần 8.....	169
Phần 9.....	173
Phần 10.....	177
Chương 4: Hồi kết của trận chiến không ra gì!.....	201
Phần 1.....	201
Phần 2.....	208
Phần 3.....	213
Phần 4.....	216
Phần 5.....	233
Phần 6.....	240
Phần 7.....	245

Chương kết	248
Short story 1: Aqua - sensei.....	254
Short story 2: Sát long nhân Megumin!	259
Short story 3: Kinh doanh nước của Aqua!	266
Short story 4: Cuộc tìm kiếm thú cưng của Darkness!	275

Mở đầu

“Satou Kazuma-san, chào mừng cậu đã đến thế giới sau khi chết. Tuy mới được một lúc nhưng, cậu đã chết, thật không may. Mặc dù rất ngắn ngủi nhưng cuộc sống của cậu đã kết thúc rồi.”

Trong căn phòng màu trắng, tôi đột nhiên nghe được những lời như thế.

Vì đột nhiên nghe nên tôi chẳng hiểu cái gì cả.

Trong căn phòng có một chiếc bàn và một chiếc ghế nhỏ, và người vừa nói cuộc sống của tôi đã kết thúc đang ngồi sau chiếc bàn đó.

Nếu quả thật trên đồi này có nữ thần thì đó hẳn là người đang ở trước mắt tôi.

Khuôn mặt xinh đẹp hơn người, khác hẳn hoàn toàn so với các idol dễ thương tôi xem trên TV.

Mái tóc dài óng ánh màu xanh lợt tạo ấn tượng mềm mại và yếu ớt.

Trông cô ta trạc tuổi tôi.

Không phải là nói quá nhưng cơ thể hoàn hảo không gì sánh bằng ấy, đang được quấn quanh bởi một sợi vải màu tím mà thông thường người ta hay gọi là vũ y.

Cô gái xinh đẹp ấy đang nhìn tôi chằm chằm bằng đôi mắt cùng màu với tóc của mình.

...Tôi, chợt nhớ lại mọi chuyện cho đến thời điểm vừa rồi.

※

...Mặc dù luôn bùng học và chui rút trong nhà nhưng hôm nay tôi đột nhiên lại nổi hứng ra ngoài.

Bởi hôm nay là ngày phát hành net game được yêu thích, vì muốn nhận được bản limit đầu tiên, tôi đã thức dậy thật sớm để đến xếp hàng.

Xã hội thường gọi mấy thằng như tôi là hikikomori hay phế nhân.

Mua game một cách bình an, sau đó về nhà cắm đầu vào nó, lúc tôi đang trên đường về với tinh thần hào hứng như thế thì...

Một cô gái vừa đi vừa bấm điện thoại xuất hiện trước mặt tôi.

Dựa vào đồng phục thì đó là học sinh cùng trường với tôi.

Khi xác nhận rằng đèn tín hiệu đã chuyển sang màu xanh, cô ấy băng qua đường mà không nhìn trước ngó sau gì cả.

Lúc đấy, bỗng có một cái bóng lớn tiến gần đến cô ấy.

Đó là một chiếc xe tải đang lao đi bằng tốc độ có vẻ rất nhanh.

Không dành chút thời gian nào để suy nghĩ, tôi vội đẩy cô ấy ra.

Và sau đó.....

...Bản thân bình tĩnh một cách kì lạ, tôi điểm đạm hỏi cô gái xinh đẹp trước mắt mình.

“.....Cho tôi hỏi một câu có được không?”

Nghe tôi hỏi, cô gái xinh đẹp gật đầu.

“Xin cứ tự nhiên.”

“...Cô gái đó... cô gái mà tôi đã đẩy đó, vẫn còn sống chứ?”

Đó là một chuyện quan trọng.

Bởi trong cuộc đời tôi, đó là cảnh huy hoàng đầu tiên và cũng là cuối cùng.

Giữa lúc sinh tử, tôi đã lao vào cứu người, nếu sau cùng vẫn không cứu được thì đúng là quá thất vọng.

“Tất nhiên là cô ấy vẫn sống. Nhưng do chấn thương khá nặng nên cô ấy đã bị gãy một chân.”

Mừng quá...

Vậy là cái chết của tôi không lãng phí. Cuối cùng thì tôi cũng đã có thể làm được một việc có ích...

Nhìn tôi cảm thấy nhẹ nhõm, cô gái xinh đẹp nghiêng đầu thắc mắc.

“Maa, nếu cậu không đẩy cô ấy thì cô ấy đã không bị thương rồi.”

“.....Hả?”

Tại sao lại thế?

“Chiếc xe máy kéo đó, vốn dĩ đã dừng lại ngay trước cô gái rồi. Cũng dễ hiểu thôi. Đó là xe máy kéo cơ mà. Cho nên tốc độ chạy đâu có nhanh lắm. Nói tóm lại, cậu đã ra tay nghĩa hiệp một cách không cần thiết.*che miệng cười*!”

C-con nhỏ này, mới gặp lần đầu mà đã...

Nên làm gì đây, muốn đấm cô ta ghê.

...Mà khoan. Hình như tôi vừa nghe được một chuyện rất quan trọng.

“...Cô mới nói gì cơ? Xe máy kéo? Không phải là xe tải sao?”

“Phải, là xe máy kéo. Cô gái đó cũng có để ý mà, nếu quả thật đó là xe tải thì cô ấy đã tránh ra rồi.”

.....Hả?

“É, vậy rồi sao? Tôi đã chết vì bị xe máy kéo đâm?”

“Không, cậu đã chết vì sốc. Do nhầm lẫn xe máy kéo thành xe tải, cậu quá sốc nên chết luôn. Tôi làm việc cũng lâu rồi nhưng cái chết lạ thường như cậu, lần đầu tiên tôi mới thấy đấy.”

.....

“Trong lúc quá lo sợ rằng chiếc xe máy kéo sẽ đâm vào mình, cậu đã ngất đi, sau đó cậu đã được đưa vào bệnh viện gần đấy. «Cậu này bị gì vậy, thật đáng xấu hổ quá đi (cười)», khi bác sĩ và y tá cười nhạo, cậu bị chấn thương lòng đến nỗi không tỉnh lại được luôn...”

“Dừng lại điiiiii! Tôi không muốn nghe tôi không muốn nghe! Tôi không muốn nghe chuyện đáng xấu hổ như vậy!”

Kê miệng sát vào tai tôi, cô gái vừa cười vừa thì thầm,

“Hiện giờ gia đình của cậu đang cấp tốc chạy đến bệnh viện nhưng tôi nghĩ là họ sẽ cười to sau khi nghe được nguyên nhân cái chết của cậu đấy...”

“Dừng lại, dừng lại ngay! Nè, cô giõn thôi phải không!? Làm thế nào mà tôi chết một cách xấu hổ như thế được!”

Nhin tôi bằng gương mặt ‘thật hết biêt’, cô ta đặt một tay lên miệng và cười khúc khích.

“.....Thôi, xả stress nhiêu đó đủ rồi. Ta bắt đầu thôi, Satou Kazuma-san. Tên của tôi là Aqua. Ở Nhật Bản, tôi là nữ thần hướng dẫn cho những người chết yếu. ...Để xem, do có hứng thú với cái chết ngắn của cậu, tôi sẽ cho cậu 2 sự lựa chọn.”

...Nhỏ này!

Mà thôi, nghe cho hết câu chuyện đã.

“Một là, đầu thai thành người và bắt đầu một cuộc sống mới. Hai là, đến một nơi giống thiên đường và sống như ông của cậu.”

Cái lựa chọn cùn gì vậy...

“Khoan..... Một nơi giống thiên đường? Còn nữa, sống như ông của tôi? Tức là sao?”

“Thì là thiên đường chứ sao. Nhưng nó không tuyệt vời giống như những gì nhân loại mấy người hay nghĩ đâu. Bởi vì đã chết nên ở đó không cần thức ăn, từ đấy không có cái gì được sản xuất ra. Dù muốn sản xuất thì cũng chả có nguyên liệu. Xin lỗi vì đã khiến cậu thất vọng nhưng thiên đường là như vậy đấy. Chẳng có cái gì cả, không TV, không manga, không game. Nếu đến đó, cậu có thể gặp được ông bà, tổ tiên của mình. Tất nhiên, do đã chết rồi nên không thể nào làm được mấy chuyện ecchi đâu, không có cơ thể thì làm bằng niềm tin à? Những người ở đó mãi mãi chẳng làm gì khác ngoài việc tán gẫu với nhau cả.”

Gì chứ, không có game hay bất cứ phương tiện giải trí nào á? Thiên đường mà nghe cứ như địa ngục thế.

Nhưng trở thành một em bé và sống lại từ đầu thì...

Không, mình chẳng muốn chọn cái nào cả.

Nhin tôi đau khổ, toàn khuôn mặt nhỏ nử thần đó đều mỉm cười.

“Uhm ưm, thiên đường đúng là một nơi buồn chán có phải không? Mặt khác, khi cậu biến thành một em bé để sống lại từ đầu thì mọi ký ức cho đến bây giờ đều mất hết cả, điều đó cũng đồng nghĩa với việc sự tồn tại của cậu sẽ biến mất theo. Chính vì thế! Tôi có một chuyện rất thú vị muốn bàn với cậu đây.”

Gì thế, tự nhiên đáng ngờ quá vậy.

Vừa mỉm cười với tôi, lúc này đang cảnh giác đề phòng, Aqua nói.

“Cậu... thích game có phải không?”

Thế là Aqua bắt đầu trình bày chuyện thú vị ấy cùng với vẻ mặt tự hào.

Tôi xin được tóm tắt câu chuyện ấy như sau.

Ở tại thế giới khác, có một tên ma vương.

Và, có vẻ như thế giới đó đang bị đội quân ma vương xâm lăng.

Ở thế giới đó, phép thuật và quái vật tồn tại.

Có thể nói đó là một thế giới fantasy giống như mấy game nổi tiếng Dragon Quest hay Mofumofu vậy.

“Ở thế giới đó có rất nhiều người chết, tất nhiên ý của tôi không phải là bị đội quân ma vương giết rồi? Thế cho nên cậu không cần phải lo ngại mình là người chết hay gì cả. Hầu hết những người chết đều từ chối đầu thai. Thắn thắng mà nói, cứ cái đà này thì em bé sẽ không được sinh ra nữa, thế giới này sẽ bị tuyệt chủng mất. Vậy, cậu có muốn được đưa đến thế giới ấy không? Cho cậu quyết định đấy?”

Vãi cả chính sách nhập cư.

“Nếu cậu chịu đi, tôi sẽ gửi nguyên vẹn cơ thể và ký ức một người chết yếu đầy hối tiếc của cậu đến đấy. Mặt khác, mới gửi đến mà đã chết ngay thì chả có ý nghĩa quái gì cả. Vì thế cho nên, chỉ một mà thôi, cậu có thể mang theo một thứ mình thích khi đến thế giới đó.

Một sức mạnh cực kì mạnh mẽ, một năng lực siêu phàm hay một món vũ khí tối thượng mà cậu hằng khao khát chẳng hạn. ...Sao? Cậu sẽ có một cuộc sống ở thế giới khác. Ở đó, cậu sẽ trở thành siêu nhân ngay lập tức. Nè, nghe không tồi chút nào có phải không?”

Đúng, quả thật là nghe không tồi chút nào.

Càng nghe cô ta nói, tôi càng thấy khoái.

Là một người có tư tưởng yêu game, lẽ nào tôi lại từ chối đến đến một thế giới như trong game?

Nhưng, trước đó...

“Tuy không muốn hỏi nhưng vẫn đề ngôn ngữ thì sao? Làm sao tôi có thể nói chuyện với người khác khi đến thế giới đó?”

“Chuyện đó thì khỏi lo. Được thần linh tốt bụng như chúng tôi hỗ trợ, khi đến đó, một bộ nhớ sẽ được nạp vào não cậu, lúc đó cậu sẽ học nhanh trong tích tắc. Tất nhiên là cả kí tự cũng đọc được? Nhưng như một tác dụng phụ, sẽ có tỷ lệ không may xuất hiện trong ấy. ... Bởi thế cho nên tôi mới cho cậu chọn một trang bị hay năng lực khủng để bù đắp.”

“Nay giờ tôi đã nghe gần hết những chuyện quan trọng rồi nhưng... cái tỷ lệ không may đó là gì vậy?”

“Tôi không nói.”

“Nói đi mà.”

Từ nay giờ tôi đã không để ý, tuy cô ta là nữ thần nhưng tôi đã hơi bộc trực.

Nhưng rõ ràng đó là một điều rất thu hút trí tò mò.

Thôi có tỷ lệ không may hay gì cũng mặc kệ, nói không phải nổ chứ tôi rất có duyên với may mắn, từ nhỏ tôi đã tin tưởng như vậy.

Aqua cầm vật gì đó trông như tờ ca-ta-lô giờ ra trước mặt tôi.

“Chọn đi. Chỉ 1 mà thôi. Chọn cái nào mà không ai có thể đánh bại ấy. Như sức mạnh tuyệt đỉnh hay vũ khí siêu cấp chẳng hạn. Nào, chỉ 1 thôi đấy. Cậu có quyền mang nó theo khi sang thế giới khác.”

Nhận tờ ca-ta-lô từ Aqua, tôi nhìn lướt qua.

.....Nào là <Quái lực>, <Siêu ma thuật>, <Thánh kiếm Arondight>, <Ma kiếm Muramasa> và nhiều thứ khác, rất nhiều cái tên được viết trên đó.

Hiểu rồi, vậy là mình được phép chọn một năng lực hoặc một món trang bị trong đây sao?

Khó nghĩ thật, có quá nhiều thứ nên tôi không biết nên chọn cái nào.

Cơ mà, dựa vào giác quan thứ 6 của game thủ, tôi linh cảm rằng tất cả chỗ này đều là năng lực và trang bị thuộc loại ghê gớm.

Rắc rối, rắc rối thật... Nếu đến một thế giới có phép thuật thì tất nhiên là mình muốn được sử dụng phép thuật rồi.

Nếu vậy, chắc có lẽ mình nên chọn năng lực sử dụng phép thuật...

“Nè, nhanh lên coi? Cái nào cũng tốt như nhau thôi. Cậu là một game thủ otaku hikikomori hạng nặng cơ mà, đáng lý ra phải chọn nhanh gọn lẹ chứ. Cái nào cũng được, mau nhanh lên đi, mau nhanh lên đi—”

“T-tôi không phải là otaku...! Tại ra ngoài tôi mới chết, cho nên tôi cũng không phải là hikikomori nốt...!”

Tuy tôi vẫn lại bằng giọng điệu run rẩy nhưng Aqua đang chơi với ngọn tóc chẻ của mình, cô ta hoàn toàn không đểm Xia gì đến lời nói của tôi.

“Muốn nói cái gì thây kệ cậu nhưng mà làm ơn mau nhanh lên. Còn ối người chết đang chờ đợi sự hướng dẫn của tôi chứ đâu có riêng cậu?”

Trong lúc nói như thế, Aqua ngồi xuống ghế và nhìn về hướng này, miệng nhai bánh snack rào rạo...

...Nhỏ này, mới gặp thì đã cười giêng nguyên nhân chết của người khác, lúc nãy còn thấy dễ thương được chút nhưng giờ thì lên cái giọng thấy ghét.

Trước thái độ lười biếng, cẩu thả đó của Aqua, tôi như bị xúc phạm.

Muốn quyết định nhanh à?

Được, tôi quyết định đây.

‘Thú’ mà tôi muốn mang theo sang thế giới khác chứ gì?

“.....Vậy thì, cô.”

Tôi chỉ vào Aqua.

Aqua nhìn tôi bằng khuôn mặt tinh bô, miệng nhai rột rột.

“Uhm. Vậy thì hãy đứng vào giữa vòng tròn ma thuật này và đừng nhúc nhích đê...”

Đang nói, Aqua đột nhiên dừng lại.

“...Cậu mới nói cái gì cơ?”

Cô ấy hỏi.

“Hiểu rồi. Vậy thì, kể từ bây giờ, công việc của Aqua-sama sẽ được tiếp nhận bởi tôi.”

Không biết từ đâu ra, cùng với ánh sáng màu trắng, một người phụ nữ có cánh xuất hiện.

.....nếu phải dùng từ ngắn gọn thì có thể gọi là... thiên sứ.

“.....ê?”

Đột nhiên một vòng tròn ma thuật màu xanh xuất hiện dưới chân Aqua, lúc này đang ngạc nhiên, và sau đó đến dưới chân tôi.

Ồ, gì thế này?

Tôi thật sự sẽ được đến thế giới khác sao?

“Khoan, ể, gì thế này? È, ê, đùa thôi phải không? Không không không, khoan đã, ch-chuyện này thật vô lý! Chọn nữ thần là phạm luật! Nó vô hiệu phải không!? Nó vô hiệu cơ mà! Đợi đã! Đợi đã!?”

Trong lúc nước mắt lã chã, Aqua hoảng loạn như điên.

Và rồi lúc đó.

“Đi mạnh khỏe nhé, Aqua-sama. Chuyện sau này cứ để chúng tôi lo. Nếu có thể an toàn sau khi đánh bại ma vương theo mục đích của Akatsuki, sẽ có người đến đưa ngài về đây. Trong lúc đó, công việc của Aqua-sama sẽ được tiếp nhận bởi tôi.”

– Chú thích: Akatsuki – tên tác giả.

“Khoan đã! Nè, khoan đã! Tuy là nữ thần nhưng tôi không có năng lực trị thương hay năng lực chiến đấu nào cả! Như thế thì đánh bại ma vương bằng niềm tin à!!”

Nhìn ra sau lưng Aqua, lúc này đang khóc, vị thiên sứ mỉm cười với tôi.

“Satou Kazuma-san. Từ lúc này cậu sẽ bước sang thế giới khác. Cậu sẽ là một trong những ứng cử viên trở thành anh hùng tiêu diệt ma vương. Nếu tiêu diệt được ma vương theo mục đích của Akatsuki, cậu sẽ nhận được phần thưởng từ các vị thần.”

“...Phần thưởng?”

Tôi lặp lại như một con két.

Vị thiên sứ mỉm cười một cách điềm tĩnh.

“Phải. Phần thưởng xứng đáng với công lao cứu thế giới.Chẳng hạn như một điều ước. Cậu ước điều gì, điều ước đó sẽ biến thành hiện thực.”

“Ồ!”

Vậy tức là, khi đã chán thế giới khác, mình có thể quay trở về Nhật Bản cùng một điều ước sao?

Giả sử sau khi chán sống ở thế giới khác, mình sẽ về Nhật Bản, trở nên giàu có, gái đẹp vây quanh trong lúc chơi game! Ước như thế có đồi trụy quá không nhỉ?

“Nè, đợi đã! Những lời nói nghe có vẻ rất ngầu đó, là công việc của tôi kia mà!”

Bị vị thiên thần mới xuất hiện cướp việc, Aqua khóc lóc.

Nhin điệu bộ của Aqua hiện giờ, tôi cảm thấy rất hài lòng.

Tôi chỉ tay vào Aqua.

“Cảm giác khi phải đi cùng đứa con trai mà mình cho là ngốc nghếch thế nào hả? Này, ‘thứ’ được tôi chỉ định mang theo, bằng sức mạnh thần thánh của nữ thần, hãy cố gắng hết sức để giúp tôi nhé.”

“Không! Tôi không muốn đến thế giới khác cùng thằng ngốc này đâu, khônggggggggggggg!”

“Dũng sĩ! Hy vọng trong số hàng vạn các ứng cử viên, cậu sẽ là người tiêu diệt được ma vương. ...Giờ thì, chuyền đi bắt đầu!”

“Waaaaaaaa! Câu nói của tôi!”

Trong lúc vị thiên sứ lặng trọng thông báo.

Tôi, cùng Aqua đang khóc lóc, được bao trùm bởi ánh sáng chói lóa.....!

Chương 1:

Nữ thần tự xưng và tái sinh ở thế giới khác!

Phần 1

Trên con đường được làm bằng đá, một chiếc xe ngựa chạy tới phát ra tiếng động. “.....Thế giới khác. Ôi, thật sự là thế giới khác. Vậy là thật sao? Mình có thể dùng phép thuật hay đi phiêu lưu khắp nơi trong thế giới này thật sao?”

Nhìn quang cảnh trước mắt mà lẩm bẩm, người tôi run lên vì hào hứng.

Với dãy nhà gạch, đó là một con đường giống kiểu Châu Âu thời trung đại.

Không có xe hơi hay môtô, cả cột điện và tháp phát sóng cũng không.

“A.....aa.....aaaa.....”

Nhìn dọc liếc ngang con phố không ngừng nghỉ, tôi quan sát dòng người đang lui tới tấp nập.

“Tai thú! Có tai thú kìa! Tai yêu tinh! Đó là yêu tinh sao!? Hình dáng của yêu tinh thật đẹp! Tạm biệt, cuộc sống hikikomori! Xin chào, thế giới khác! Nếu đã đến thế giới này thì mình nhất định phải ra ngoài!”

“Aaaa.....aaaaaa.....aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!”

Tôi quay sang Aqua, khuôn mặt phát ra tiếng rên khóc ngay bên cạnh.

“Ê, im coi. Lẽ người ta nghĩ bạn đồng hành của tôi là một con khùng thì tôi biết làm thế nào hả? Quan trọng hơn, mau kiểm bộ đồ nào đó cho tôi coi? Nhìn bè ngoài bây giờ của tôi xem. Là quần áo khoác thể dục đấy? Trong một thế giới fantasy mà lại mặc quần áo khoác thể dục, trông chả ra thể thống gì cả. Nếu đây là trong game thì ít nhất cũng phải cho trang bị cơ bản chứ...”

“aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa—!!”

Cùng lúc hét to, nhỏ nữ thần ôm chầm lấy tôi mà khóc.

“Úi! Gì vậy, h-hiểu rồi! Tôi sẽ tự tìm trang bị cơ bản cho mình. Cơ mà, thế này kì quá! Thôi được rồi, cô cứ về đi. Từ rày về sau tôi sẽ tự lo liệu.”

Cảm thấy thật phiền hà, tôi gõ đôi tay của Aqua đang siết cổ mình ra.

Và rồi lúc đó, tay cô ta run run.

“Cậu đang nói cái gì vậy!? Tôi không thể trở về được nữa! Phải làm gì đây!? Nè, phải làm gì đây!? Từ giờ trở đi tôi phải làm gì đây!?”

Aqua bối rối trong lúc khóc lóc, dùng tay vò đầu.

Mái tóc dài phía sau đã trở nên rối bời, nếu tôi cứ tiếp tục giữ im lặng thì tuyệt sắc giai nhân sẽ thành người đàn bà đau khổ mất. Không, tôi không muốn thấy cảnh đó.

“Này, nữ thần, bình tĩnh lại đi. Những lúc thế này, ta hãy đến quán bar. Khi đến quán bar, ta sẽ thu thập được vài thông tin. Tiêu chuẩn của một role-playing game đấy.”

“Cái—...! Tuy chỉ là một game thủ otaku hikikomori nhưng tại sao lại đáng tin cậy đến như vậy? À, Kazuma, tên của tôi là Aqua. Tuy gọi là nữ thần cũng tốt nhưng nếu được, xin cậu hãy gọi tôi là Aqua. Nếu chuyện này mà bị bại lộ thì sẽ không hay cho lắm. Tuy đang ở thế giới khác nhưng tôi vẫn là một vị thần được tôn thờ đấy.”

Ở sau lưng tôi, trông Aqua rất tự hào khi nói như thế.

Giờ thì, những lúc thế này, nếu muốn chinh phục được ma vương thì cần phải có một đoàn phiêu lưu, hay còn gọi là phiêu lưu hội (Adventure Guild).

Cơ mà, nghĩ kĩ lại thì Aqua là nữ thần cơ mà, hỏi cô ta chẳng phải nhanh hơn sao?

“Aqua, trước tiên ta cần đến chỗ của phiêu lưu hội. Nơi đó ở đâu?”

Khi tôi hỏi Aqua, cô ta tỏ vẻ thắc mắc.

“.....? Tôi có biết đâu mà hỏi. Tôi chỉ biết các kiến thức thông thường của thế giới này thôi, còn mấy chuyện thị trấn thì tôi không biết đâu. Cơ mà, nơi đây chỉ là một ngôi sao nhỏ trong rất nhiều thế giới khác nhau, đã vậy còn là một thị trấn nhỏ nằm trên đó nữa? Chuyện chi tiết như vậy thì làm sao mà tôi biết được?”

Nhỏ này không dùng được rồi.

Chẳng còn cách nào khác, đành hỏi mấy bà cô đi đường vậy.

Nếu hỏi đàn ông, lõi gấp mấy cha người xấu thì phiền lắm. Còn hỏi phụ nữ trẻ, đối với một thằng chicken heart như tôi thì càng khó hơn.

<Chú thích: Chicken heart – ở đây chỉ tính nhút nhát.>

“Xin lỗi, làm phiền bác một chút được không ạ? Cháu đang tìm chỗ của phiêu lưu hội...”

“Hội? Ara, hội của thị trấn này mà cháu không biết à, chắc cháu là người ở nơi khác đến nhỉ?”

Theo lời của bà cô, quả nhiên là ở đây có phiêu lưu hội.

“Dạ... cháu ở xa quá. Cháu chỉ mới đến thị trấn này được vài phút thôi.”

“Ara ara... cháu đến đây là để trở thành phiêu lưu giả à? Chào mừng đã đến với Axel, tân phiêu lưu giả của thị trấn. Giờ cháu cứ đi thẳng rồi quẹo phải thì sẽ thấy tấm bảng hiệu.”

“Đi thẳng rồi quẹo phải, phải không ạ? Cám ơn bác rất nhiều!
.....Nào, ta đi thôi.”

Tân phiêu lưu giả của thị trấn à?

Hiểu rồi. Đây đúng là một địa điểm lý tưởng để làm nơi bắt đầu dành cho những người chết được đưa đến.

Thế là chúng tôi đi theo lời hướng dẫn của bà cô. Bước lẹt đẹt ở đằng sau, trong lúc nhìn tôi bằng ánh mắt ngưỡng mộ, Aqua lên tiếng.

“Nè, cái chiêu hỏi thăm vừa rồi, nghe được lầm đấy chứ? Một đứa con trai khá như cậu, tại sao lại là một otaku hikikomori không có bạn gái hay bạn bè? Tại sao cậu lại luôn đóng cửa làm hikineet mỗi ngày?”

“Không có bạn gái hay bạn bè đâu có gì là xấu. Giá trị của một con người không thể đánh giá qua số lượng bạn bè hay người yêu của họ. Còn nữa, đừng có gọi tôi là hikineet, con bitch đáng ghét. Tự nhiên lại cộng dồn cả hikikomori và neet như thế, tôi mới 16 tuổi thôi đấy. Theo xã hội thì vẫn chưa đủ tuổi để gọi là neet đâu.Ở đẳng đó à?”

Tuy bị Aqua siết cổ vì đã gọi cô ta là “con bitch đáng ghét” nhưng cứ phớt lờ, tôi tiến đến phiêu lưu hội.

— Phiêu lưu hội —

Luôn xuất hiện ở trong game, nhiệm vụ của nó là làm nơi trung gian cho các phiêu lưu giả, hay có thể xem nó như tổ chức hỗ trợ.

Nói tóm lại, nó là Hello Work của thế giới khác.

<Chú thích: Hello Work – tên trung tâm dịch vụ việc làm của chính phủ Nhật Bản.>

Từ trong tòa nhà lớn tráng lệ, mùi thức ăn bay ra ngoài.

Bên trong có vẻ rất náo nhiệt.

Thấy người mới, có thể họ sẽ đột nhiên kiểm chuyện nữa không chừng.

Khi tôi bước vào với tinh thần như thế thì...

“A, hoan nghênh. Nếu muốn được hướng dẫn thì hãy đến người ngồi sau quầy tiếp tân, nếu muốn dùng bữa thì hãy tự tìm cho mình một chỗ trống, xin mời —!”

Một chị hầu bàn có mái tóc ngắn màu đỏ tử tế chào đón.

Đây đó có rất nhiều người mặc giáp, trông họ chẳng có ai giống người xấu cả.

Tuy nhiên, bộ việc người mới xuất hiện hiếm lắm hay sao?, tôi thắc mắc khi thấy mọi người chú ý.

...Và rồi lúc đó, tôi chợt nhận ra nguyên nhân.

“Nè nè, sao mọi người nhìn chúng ta dữ vậy? A, chắc là nó rồi, nhất định là do hào quang thần linh toát ra từ tôi, chẳng lẽ chuyện tôi là nữ thần đã bị bại lộ rồi sao?”

Nói tóm ra là do ngoại hình của nữ thần.

Một cô gái xinh đẹp xuất hiện giữa đám đông thì thu hút sự chú ý cũng là lẽ thường tình thôi.

Cứ phót lò những ánh mắt đó, trước tiên phải thực hiện mục đích ban đầu đã.

“.....Nghe này, Aqua. Phiêu lưu hội là nơi để ta đăng ký trở thành phiêu lưu giả. Sau khi đăng kí, ta sẽ được hướng dẫn nhiều thứ. Ở đây có thể cho ta vay tiền để phiêu lưu, giới thiệu công việc mà người mới có thể làm, hay thậm chí là giới thiệu nhà trọ. Là một điểm khởi đầu tốt trong hầu hết các game. Theo lẽ thông thường mà nói, việc chuẩn bị được những thứ tối cần thiết để sinh sống trong thế giới này đều phụ thuộc vào công việc của ta... Thôi, nhiêu đó đủ rồi. Giờ cứ

đăng ký vào hội để nhận trang bị và trợ cấp đã, sau đó ta sẽ kiếm chỗ ở.”

“Mấy chuyện đó, làm sao tôi biết được. Công việc của tôi chỉ là đưa người chết đến thế giới này thôi mà. Nhưng, giờ thì tôi hiểu rồi. Tuy không biết gì về game nhưng tôi biết về các kiến thức thông thường của thế giới này. Nếu tôi cùng đăng ký làm phiêu lưu giả với cậu thì chắc là được chứ hả?”

“Tôi nghĩ là được. Nào, ta đi thôi.”

Tôi và Aqua cùng nhau tiến đến quầy tiếp tân.

Tiếp tân thường trực hiện có 4 người.

Trong đó, có 2 người là nữ.

Trong 2 người nữ, tôi bước đến dòng người đang xếp hàng bên cô tiếp tân xinh đẹp không thua kém gì mỹ nhân.

“Nè, 3 tiếp tân kia đang trống, sao cậu đến đây làm gì? Như thế còn phải đợi những người khác nữa. À, do vị tiếp tân này là người đẹp nhất nhỉ? Chuyện này hoàn toàn là do những lời tôi nói lúc nãy chứ gì?”

Đứng sát sau lưng, Aqua nhỏ tiếng nói với tôi những lời mà tôi chưa hiểu gì.

“Trở nên thân thiện với người mà mình đăng ký vào hội, đó là điều cơ bản. Và đối với chị tiếp tân xinh đẹp thì sẽ có nhiều flag hơn. Sau này có khi còn có tình tiết phát triển ẩn xuất hiện nữa. Tuy trông có vẻ chỉ là một bà chị xinh đẹp nhưng có khi thực chất là một phiêu lưu giả lành nghề đấy.”

“...Nói mới nhớ, hình như tôi cũng có nghe chuyện như vậy trong manga. Xin lỗi nhé, tôi sẽ ngoan ngoãn xếp hàng ở đây.”

Mặc cho 3 chỗ kia còn trống, chúng tôi vẫn cứ đứng xếp hàng. Tuy các tiếp tân khác đều nhìn chằm chằm về hướng này nhưng tôi cứ phớt lờ.

Cuối cùng cũng đến lượt chúng tôi.

“Vâng, tôi có thể giúp được gì cho hai bạn?”

Vị nữ tiếp tân là một người đẹp điem đậm.

Mái tóc gọn sóng và cặp ngực to khiến chị ta toát ra vẻ người lớn.

“Ôm, chúng tôi muốn trở thành phiêu lưu giả nhưng... chúng tôi ở quê lên nên không biết gì cả...”

Nếu tôi nói từ nước ngoài đến hay từ dưới quê lên, tiếp tân sẽ phải tận tình hướng dẫn nhiều thứ.

“Thế à? Vậy thì, trước tiên có thể cho tôi xin phí đăng ký được không à?”

Phải, đó chính là hướng dẫn cơ bản.

Sau đó chỉ việc làm theo những gì tiếp tân nói.....

.....Phí đăng ký?

“.....Này, Aqua. Cô có mang theo tiền không?”

“Đột nhiên bị bắt theo cậu đến đây như thế thì mang bàng niềm tin à?”

...O cái đệt, mình định vay rồi trả góp sau, thế nhưng cô ta cũng không có à?

Đứng cách xa vị tiếp tân, tôi hội ý với Aqua.

“.....Này, giờ làm sao đây? Tự nhiên roi vào thế bí rồi. Trong game, thông thường lúc moi bắt đầu, ta luôn nhận được trang bị cơ bản hay thứ gì đó có thể trang trải chi phí sinh hoạt kia mà.”

“Tuy sự tin cậy tự dựng biến mất một cách đột ngột nhưng cũng đành chịu vậy. Dù gì thì cậu cũng chỉ là một tên hikikomori thôi mà. Được rồi, lần này để tôi, nhìn mà học hỏi đây này. Cậu sẽ thấy thế nào là một nữ thần thật sự.”

Định nói chuyện với người mặc đồ giáo sĩ Shinto á?, nét mặt thiếu hòa đồng, trang phục luộm thuộm, vị giáo sĩ đó đang ngồi trên ghế.

Aqua tự tin tiến lại gần ông ta.

“Này, người giáo sĩ kia, hãy nói cho ta biết giáo phái! Ta là Aqua. Phải, là người được sùng bái của giáo đoàn Axis, nữ thần Aqua. Người, nếu là tín đồ của ta.....!Hãy cho ta mượn ít tiền, ta sẽ độ trì cho.”

Cái lồng gì vậy!? Tuy không rõ lắm nhưng trông cô ta chẳng khác gì đang tổng tiền cả.

“.....Nhưng tôi là tín đồ của Eris.”

“A, thế à, xin lỗi.”

Tuy không rõ lắm nhưng có vẻ như người đó khác giáo phái.

Trong lúc Aqua thất thiểu quay về, vị giáo sĩ đó đột nhiên gọi lại.

“A—..... Tiểu thư, cô thuộc giáo đoàn Axis à? Tuy chỉ là chuyện cổ tích nhưng hình như nữ thần Aqua và nữ thần Eris có quan hệ senpai – kouhai với nhau. Đây phải chẳng là định mệnh, lúc nãy tôi cũng có quan sát, hình như là cô không có phí đăng ký phải không? Vậy thì, hãy cầm lấy đi. Cứ coi như quà ban phúc của Eris-sama dành cho cô. Nhưng mà này, cho dù có là tín đồ ruột đi chăng nữa thì cũng không nên tự gọi mình là nữ thần như thế.”

“A..... Vâng, tôi xin lỗi... Cám ơn ông rất nhiều...”

Nhận tiền xong, Aqua, cặp mắt trông như cá chết, quay trở lại.

“Ahaha... ông ta không tin tôi là nữ thần. ...Nhân tiện, nữ thần Eris là kouhai của tôi. Nhận tiền từ tín đồ của kouhai mình như thế chẳng khác nào nhận lòng thương hại cả.”

“M-maa, kết quả như thế quá được rồi còn gì. Nghĩ thử xem, nếu ông ta tin cô là nữ thần thì mọi chuyện càng rắc rối hơn ấy chứ!”

Khi Aqua đã quay trở lại với gương mặt như vừa đánh mất thứ gì đó rất quan trọng, tôi lên tiếng động viên.

“O-om..... Chúng tôi có phí đăng ký rồi đây.”

“V...vâng..... Phí đăng ký là 1000 Eris mỗi người...”

Số tiền mà Aqua nhận từ vị giáo sĩ kia là 3000 Eris.

Theo lời Aqua nói thì 1 Eris tương đương với 1 Yên, vậy tức là chúng tôi đang có 3000 Yên.

Tuy hoàn toàn không can thiệp vào sự náo động của chúng tôi nhưng hình như chị tiếp tân không muốn tiếp xúc ánh mắt của tôi và Aqua cho lắm.

Có vẻ như mới bắt đầu mà flag của chị gái này đã gãy mất rồi.

“Được rồi. Nói tới phiêu lưu giả, tuy không rõ hai bạn biết được bao nhiêu nhưng tôi xin được tóm tắt lại. Đầu tiên, các phiêu lưu giả phải tiếp xúc với các quái vật sống bên ngoài thị trấn..... Công việc của họ là trừ khử những thứ gây hại cho con người. Tuy nhiên, điều cơ bản là người đó phải giỏi giang. Phiêu lưu giả là thuật ngữ chung dùng để gọi những người thực hiện công việc ấy. Và, đối với phiêu lưu giả, mỗi người đều có một nghề nghiệp.”

Đến rồi đến rồi, chính là đây.

Nói đến phiêu lưu giả thì bước này không thể thiếu. Nghề nghiệp, job, class, tuy có nhiều cách gọi khác nhau nhưng chung quy chính là việc lựa chọn style chiến đấu.

Chiến binh thì đơn giản quá, có lẽ tôi nên chọn nghề nghiệp nào cầu kỳ một chút như pháp sư.

Chị tiếp tân đưa một tấm card ra trước mặt tôi và Aqua.

Kích thước bằng giấy phép lái xe, trông nó giống như thẻ chứng minh nhân dân.

“Đây có thể gọi là thông tin level. Có thể các bạn đã biết, mọi thứ trong thế giới này đều có linh hồn bên trong cơ thể. Bất kể sự sống nào bị bạn ăn, giết hay làm bất cứ việc gì khiến nó kết thúc thì một phần ký ức linh hồn của sự sống đó sẽ được bạn hấp thụ. Nó được gọi

là điểm kinh nghiệm. Bình thường thì bạn không thể nhìn thấy được đâu. Nhưng..."

Chị tiếp viên chỉ vào tấm card.

"Khi cầm tấm card này, điểm kinh nghiệm mà phiêu lưu giả kiếm được sẽ hiển thị. Cùng với nó, level cũng hiển thị theo. Đây là thước đo sức mạnh của các phiêu lưu giả, mọi thành tích của bạn đều được ghi nhận trong này. Mỗi lần điểm kinh nghiệm được lưu, thanh kinh nghiệm sẽ tăng lên. Khi điểm kinh nghiệm vượt qua mức giới hạn thì sẽ level up... Khi level tăng lên, bạn sẽ có point để học thêm những skill mới, ngoài ra còn nhiều đặc quyền khác nữa, vì vậy hãy cố gắng làm tăng level của mình nhé."

Nghe những lời đó, tôi chợt nhớ lại những gì Aqua đã nói.

Cô ta đã hỏi tôi rằng "Cậu... thích game có phải không?".

Ra vậy. Theo như lời chị tiếp tân giải thích thì đây đúng là game.

"Tiếp theo, mời hai bạn hãy điền chiều cao, cân nặng, tuổi và đặc điểm nhận dạng vào tờ hồ sơ này."

Nhận tờ hồ sơ từ chị tiếp tân, tôi điền thông tin cá nhân của mình vào.

Chiều cao: 165 cm. Cân nặng: 55 kg. Tuổi: 16. Đặc điểm nhận dạng: tóc nâu, mắt nâu.

"Vâng, cảm ơn. Um... hai bạn, xin hãy chạm vào tấm card này. Khi biết trạng thái của bạn, xin hãy chọn nghề nghiệp phù hợp với chỉ số của mình. Vì bạn chỉ có thể học được skill của nghề mà mình đã chọn khi điểm kinh nghiệm tăng lên nên xin hãy quyết định thật kỹ."

Chep, cuối cùng cũng đến.

Tiềm năng khủng khiếp của tôi sẽ được thể hiện ngay tại đây, đó là lý do mọi người trong hội đều trở nên nhốn nháo. Cảm thấy hồi hộp, tôi đưa tay chạm đến tấm card với một tia sáng kỳ vọng.

“...Vâng, cảm ơn rất nhiều. Satou Kazuma-san, phải không ạ? Ủm..... Sức mạnh, sinh khí, độ tinh thông ma thuật, nhanh nhẹn... tất cả đều rất bình thường. Ngoài trí tuệ tương đối cao ra thì..., chà? May mắn cực kì cao này. Maa, nhưng chỉ số may mắn lại không cần thiết cho lăm đỗi với một phiêu lưu giả..... Vậy cậu tính sao đây, với chỉ số thế này thì cậu chỉ có thể chọn được nghề nghiệp cơ bản là <Phiêu lưu giả> mà thôi. Nếu chỉ số may mắn của cậu cao đến vậy thì hay thôi đừng làm phiêu lưu giả nữa, tôi sẽ giới thiệu cho cậu nghề gì đó khác như thương gia..... Cậu thấy sao?”

Sắc, cuộc sống của một phiêu lưu giả đột nhiên bị khước từ rồi. Phải làm sao đây?

Đứng bên cạnh, Aqua cười đùa.

Hừ, nếu tôi đã yếu thì cô cũng chả khá hơn gì đâu.

“Ô-om... vậy tôi xin chọn trở thành phiêu lưu giả...”

Chị tiếp tân nhìn tôi bằng gương mặt lo lắng.

“Đ-đừng lo, nếu level tăng lên thì trạng thái cũng sẽ tăng theo, sau này cậu vẫn có thể chuyển nghề cơ mà! Hơn nữa, nghề nghiệp này trùng với thuật ngữ chung phiêu lưu giả, thế chẳng phải nó là kết hợp tất cả các nghề sao.....? Đúng, tuy là nghề sơ cấp nhưng nó không tệ

chút nào đâu! Cậu có thể học được skill của tất cả các nghề bởi vì cậu hoàn toàn sử dụng được chúng!”

“Nhưng mặt khác, các skill sẽ phải cần một số lượng lớn point để học. Hơn nữa, do không đúng nghề nghiệp cho nên nếu có dùng skill tương tự thì hiệu quả cũng kém hơn. Giống như bậc thầy nửa vời vậy.”

Hai giây sau, Aqua chêm vào lời nói của chị tiếp tân như tạt nước vào mặt tôi.

Nhỏ này, đem liêng đi được rồi đấy.

Nhưng rõ ràng đó chỉ là nghề cơ bản, là class sơ cấp.

Tóm lại, có vẻ như tôi đã chọn nghề nghiệp yếu nhất.

Tuy nhiên, ít nhất tôi cũng đã trở thành một phiêu lưu giả của thế giới game.

Với tinh thần phấn chấn, tôi nhận tấm card có ghi tên mình cùng nghề nghiệp <Phiêu lưu giả>, và rồi lúc đó.....

“Hả!? Hảảả!? Cái chỉ số gì thế này!? Trí tuệ thấp hơn mức trung bình, ngoài may mắn ở mức độ thấp nhất ra thì tất cả các trạng thái còn lại đều cao hơn mức trung bình!? Đặc biệt là ma lực không được bình thường, rốt cuộc thì bạn là ai vậy...!?”

Ngay sau khi nhìn tấm card mà Aqua đã chạm vào, chị tiếp tân hé lén.

Ngay lập tức, cả căn phòng trở nên ồn ào.

.....O, đáng lẽ đó là event của tôi phải mới chứ?

“Ê, th-thế à? Khoan, gì cơ? Tôi tuyệt đến vậy à? À mà không, tại đó là tôi kia mà!”

Không hổ danh là một nữ thần.

Tuy nhiên, cái kiểu cô ta đang khoác lác trông thật đáng ghét.

“C-cũng không tuyệt đến mức đó đâu. Nghề pháp sư đòi hỏi cần có trí tuệ cao cho nên không thể rồi... Hay cô thử chọn nghề khác xem? Thánh kỵ sĩ <Crusader>, tự hào về khả năng phòng thủ cao nhất. Kiếm sĩ <Sword Master>, tự hào về khả năng tấn công tốt nhất. Hay linh mục cấp cao, <Archpriest> chẳng hạn... Mới bắt đầu mà đã có thể chọn những nghề thượng cấp như vậy thì cũng khá lầm rồi!”

Khi chị tiếp tân hỏi, Aqua tỏ ra lo lắng.

“Phải rồi, làm gì có nghề nữ thần cơ chứ..... Chắc có lẽ tôi chọn Archpriest.”

“Archpriest, phải không ạ? Chuyên về ma thuật phục hồi và ma thuật hỗ trợ, là một nghề nghiệp đa năng, tự hào về sức mạnh ngay cả khi làm quân tiên phong! Vậy thì, Archpriest... xong. Chào mừng đã đến với phiêu lưu hội, Aqua-sama. Hi vọng ngài sẽ thành công trong tương lai.”

Chị tiếp tân nói kèm theo một nụ cười.

Úc chế thật...

Đáng lẽ event này phải xảy ra với tôi chứ.....

Thôi, sao cũng được.

Thế là cuộc sống của một phiêu lưu giả trong thế giới khác bắt đầu.

Phần 2

“Chào, mọi người vất vả quá! Đến lúc nhận lương rồi! Đây, lương của hôm nay.”

“Không có gì đâu ạ. Cám ơn!”

“Cám ơn!”

Sau khi chủ công việc dứt lời, tôi cùng Aqua nhận lương và cúi chào.

“Thôi, hẹn gặp lại mọi người sau ạ!”

“Hẹn gặp lại mọi người sau ạ!”

Khi tôi chào các senpai, Aqua cũng chào theo.

“Ồ, tạm biệt! Mà, từ mai đừng khách sáo như vậy nữa nhé!”

Khi nghe giọng của senpai, tôi và Aqua đang rời khỏi công trường.

Aa, làm việc cả ngày luôn.

Giờ thì chính tôi cũng không tin chuyện mình là một hikikomori nữa.

Cầm tiền lương của ngày hôm đó trên tay, tôi và Aqua tiến đến nhà tắm công cộng.

Nhà tắm công cộng ở đây không khác gì so với nhà tắm công cộng ở Nhật bản.

So với Nhật Bản, nó còn mắc hơn mức giá trung bình, nhưng sau khi làm việc cả ngày mà không tắm thì không được cho nên cũng đành chịu.

“Ôi..... Như vừa được tái sinh vậy—.....”

Ngâm mình trong mực nước nóng cao tới vai, cảm giác mệt mỏi dần dần tan biến.

Trong thế giới trung cổ như vậy, nhà tắm là một nơi xa hoa nhưng nó khiến tôi có cảm giác thật thân quen.

Thượng đế, con đội ơn người rất nhiều...!

Vừa bước chân ra khỏi phòng tắm, tôi đã thấy Aqua đang đứng đợi mình ở cửa ra vào.

Tôi cứ nghĩ là phụ nữ thì sẽ tắm lâu lăm nhưng chắc do chỉ có con người mới thích tắm mà thôi.

“Hôm nay ăn gì đây? Tôi thì hamburger thăn lắn hun khói và một cốc crimson neroid lạnh.”

“Tôi cũng muốn ăn thịt. Vậy gọi 2 phần hamburger thăn lắn hun khói nhé?”

“Nhất trí!”

Dùng bữa xong, hai người chúng tôi cũng không còn gì để làm nữa.

Chọn đống rơm không có dính phân ngựa làm giường, tôi nằm xuống.

Aqua nằm xuống bên cạnh tôi như mọi khi.

“Thôi, chúc ngủ ngon.”

“Ồ, chúc ngủ ngon. Oáp... làm việc cả ngày rồi còn gì.”

Thế là tôi ngủ thiếp đi với cơ thể thảm mệt.

“Khoan, đợi một chút.”

Tôi bật người dậy.

“Sao thế? Quên đi vệ sinh trước khi ngủ hở? Do trời tối quá nên muốn tôi đi cùng à?”

“Làm gì có. Chuyện khác cơ. Việc chúng ta đang làm, có khác gì những công nhân bình thường đâu cơ chứ?”

Phải.

Tôi và Aqua đã đến đây được 2 tuần, và công việc của chúng tôi là mở rộng phạm vi của thị trấn.

Nói trắng ra là làm công nhân xây dựng.

Tôi muốn trở thành phiêu lưu giả là để khám phá thế giới này kia mà, như thế chẳng phải trái với mục đích ban đầu rồi sao!?

Cơ mà, có vẻ như Aqua đã quen với cuộc sống này rồi thì phải...

Tôi tưởng cô là một nữ thần cơ mà?

“Chẹp, không làm việc thì không có cơm ăn mà, phải không? Cậu không thích công việc xây dựng chứ gì? Thế cho nên gọi cậu là hikineet thật chẳng sai. Nếu cậu muốn làm công việc khác thì vị trí nhân viên bán hàng ngoài phố vẫn còn chỗ đấy!”

“Không phải, không phải như thế! Việc mà tôi muốn làm là chiến đấu với quái vật cơ! Mà ngay từ đầu, thế giới này có bị ma vương tấn công gì đâu cơ chứ!? Hoàn toàn rất yên bình kia mà!! Đến chừ ‘ma’ còn không có thì lấy gì có ‘vương’ hả!?”

Trở nên nóng nảy, tiếng quát của tôi vang vọng khắp bốn phía.

“Ê, ồn ào quá đấy! Im lặng cho người khác ngủ nữa chứ!”

“A, thật xin lỗi!”

Các phiêu lưu giả mới bắt đầu đều tương đối nghèo khó.

Ngay cả mỗi ngày ngủ trong một phòng trọ tử tế cũng là chuyện không thể.

Thông thường thì các phiêu lưu giả khác sẽ góp tiền với nhau để thuê một phòng trọ lớn.

Còn không thì như bọn tôi, thuê một chuồng ngựa và ngủ trên đống rơm.

Um, đúng là cuộc sống của một phiêu lưu giả ở thế giới khác không giống với những gì mà tôi đã tưởng tượng.

Nếu so về chỗ ở, hồi ở Nhật Bản, tôi sống và ngủ trong khách sạn mỗi ngày.

Còn đối với phiêu lưu giả có thu nhập không ổn định thì đó là chuyện không thể nào.

...Phải, thu nhập không ổn định.

Các nhiệm vụ hái thảo dược, chinh phạt quái vật gần thị trấn v.v... như trong game, hoàn toàn chả có.

Cũng không có chuyện sau khi giết một con quái thì nó sẽ rót tiền ra.

Những quái vật trong khu rừng gần thị trấn thường như đã bị tiêu diệt trên diện rộng từ trước.

Do khu rừng đã trở nên khá an toàn nên hầu hết những người đáng lẽ là chủ nhiệm vụ hái thảo dược đã tự mình vào rừng tìm lấy chứ không thuê người làm.

Đến cả trẻ con cũng có thể ra ngoài thị trấn như thường.

Tuy cũng có lính gác cổng nhưng thay vì tiếp tục canh gác kiểu không để một con kiến lọt qua như thế thì tôi nghĩ cho người vào khu rừng không lớn lắm ấy tiêu diệt sạch quái vật gây hại là chuyện thiết thực hơn.

Nói nghe hoa mỹ vậy thôi chứ thật sự tôi cũng không quan tâm đến chuyện đó cho lắm.

Cho dù có là một phiêu lưu giả chân ướt chân ráo thì cũng có thể dễ dàng phân biệt được các loại thảo dược. Vào rừng hái nửa ngày là có đủ tiền để chi trả cho phòng trọ ngày hôm đó và ba bữa ăn.

Trên thực tế, công việc ngon ăn như vậy chẳng hề tồn tại.

Nếu suy nghĩ thấu đáo một chút, Nhật Bản được mệnh danh là một đất nước sung túc trên Trái Đất mà còn không được an nhàn như thế nữa là.

Mức lương tối thiểu? Luật tiêu chuẩn lao động? Đó là gì thế, ăn được không?

Thế giới khác này là một nơi như vậy.

“T-tôi quên nói với cậu. Ở đây là thị trấn cách xa lâu đài của ma vương nhất đấy! Như một vùng ven, hon nua ta chỉ là tân phiêu lưu giả của thị trấn, hắn không đến tấn công thì càng tốt chứ sao? ...Mặt

khác, Kazuma muốn được phiêu lưu như một phiêu lưu giả mà, phải không? Nhưng đến trang bị cậu, còn chưa có gì hết thì..."

Trước quan điểm đúng đắn của Aqua, tôi không cách nào phản bác được.

Phải, tôi và Aqua chưa có những trang bị và đạo cụ tối thiểu để thực hiện một chuyến phiêu lưu. Để có được những thứ này, chúng tôi mới phải đi làm công nhân xây dựng.

"Nhưng tôi phát chán với nghề công nhân xây dựng này rồi... Tôi đến thế giới khác không phải để trở thành người lao động, tôi đến đây là để phiêu lưu. Chẳng phải chinh phục ma vương là mục đích tôi được gửi đến đây hay sao?"

Tên này đang nói cái gì vậy?, gương mặt của Aqua biểu hiện như vậy trong lúc đăm chiêu suy nghĩ. Sau đó...

"A! Phải rồi nhỉ, chúng ta đến đây là vì chuyện đó mà nhỉ! Niềm hăng say với lao động làm tôi quên mất, nếu Kazuma không đánh bại được ma vương thì chúng ta không thể trở về được, đúng rồi."

Trả lời lại bằng một gương mặt ngó ngắn. Đúng như những gì chị gái kia đã nói, chỉ số trí tuệ của nhóc này thấp hơn mức trung bình thật.

"Được rồi, đi chinh phạt, chinh phạt nào! Đừng lo, có tôi ở đây thì chỉ cần *véo* một cái là mọi chuyện sẽ xong ngay thôi! Cứ để đó cho tôi!"

"Tự dung sao có cảm giác siêu bất an... Nói cũng phải, dù sao thì cô cũng là nữ thần mà nhỉ? Mọi chuyện trông cậy vào cô đấy! Được, vậy thì sáng mai ta sẽ dùng tiền tiết kiệm để mua vài trang bị sơ cấp, sau đó thì đi luyện level!"

“Cứ giao phó cho tôi!”

“Ôn ào quá đấy, bọn kia! Muốn ăn đậm không hả!?”

““Chúng tôi xin lỗi!””

Sau khi xin lỗi các phiêu lưu giả khác, tôi chìm vào giấc ngủ với một sự hưng phấn trong lòng.

Phần 3

Dưới bầu trời nắng đẹp không chút bóng mây.

“Aaaaaaaa! Cứu tôi với! Aqua, cứu tôi!!!!”

“*Khúc khích* *khúc khích!* Nguy thật, nhưng mà hài hước quá đi! Kazuma mặt đỏ ửng, nước mắt đầm đìa, vậy mà liều mạng góm!”

Được, tôi sẽ chôn sống cô ta sau khi trở về.

Tôi quyết tâm như vậy trong lúc đang bị con quái ếch khổng lồ Gaint Toad rượt theo.

Vùng đồng bằng rộng lớn nằm ngoài thị trấn.

Ngay sau khi tiếp nhận nhiệm vụ từ hội, chúng tôi đã đến đây...

Tôi sử dụng Short Sword, trang bị cùi bắp nhất.

Còn về phần Aqua, do cho rằng cầm vũ khí quơ tay múa chân một cách ngu xuẩn sẽ làm mất hình tượng của một nữ thần nên hiện giờ cô ta đang trong trạng thái không trang bị, đứng nhìn con ếch rượt theo tôi.

Nhưng đó không phải là một con ếch thông thường.

Nó có kích thước cơ thể to bằng một con bò. Có vẻ như vào mùa sinh sản, chúng cần thể lực để đẻ trứng nên thường xuất hiện trong làng và nuốt trọn mấy con sơn dương của các nông dân.

Ngay cả sơn dương mà nó còn nuốt được thì tôi và Aqua chả là cái thá gì cả.

Nghe nói hàng năm, mỗi khi đến mùa sinh sản của chúng thì vài đứa trẻ và nông dân trong làng lại đột nhiên mất tích.

Nhin vẻ bề ngoài thì chỉ là một con ếch khổng lồ không hơn không kém.

Nhưng nếu xét về độ nguy hiểm thì không thể đánh đồng với đám quái vật gần thị trấn đã bị tiêu diệt.

Nhân tiện, thịt của nó dai kinh khủng, nghĩ đến chuyện đem thịt nó làm thức ăn mà tôi nhăn mặt.

Lớp mõ dày giúp nó chống lại các đòn tấn công thông thường.

Do kháng kim loại nên dù có chuẩn bị trang bị kĩ lưỡng thì e là cũng khó mà làm thịt nó, đối với một phiêu lưu giả bập bẹ mà nói thì chắc là đối thủ quá sức.

Vì vậy cho nên các phiêu lưu giả lão luyện mới thường chọn chúng là mục tiêu để đi săn...

“Aqua! Aqua!! Đừng có đứng ở đó mà cười nữa, mau cứu tôi coiiiiiiiiii!”

“Trước tiên hãy thêm kính ngữ vào lúc gọi tên tôi đi đã.”

“Aqua-sama!”

Giờ tôi chỉ muốn nắm đầu cô ta mà vùi xuống đất.

Trong lúc đang chạy, tôi – nước mắt rưng rưng – quay đầu lại nhìn con ếch đang rượt theo mình.

Nhưng con ếch lại đang nhảy về hướng ngược lại với tôi.

Trong tầm mắt của nó chính là...

“Chẳng còn cách nào khác! Được rồi, tôi sẽ cứu cậu, Hikineet! Đổi lại, bắt đầu từ ngày mai, cậu phải sùng bái tôi! Vừa về tới thị trấn thì cậu phải lập tức gia nhập giáo đoàn Axis, một ngày cầu nguyện ba lần! Lúc dùng bữa, cậu phải biết ngoan ngoãn cống hiến thức ăn cho tôi! Và... hyuu!?”

Đang quay đầu lại định nói tiếp gì đó thì Aqua đột nhiên biến mất.

Khi để ý thì con ếch lúc nãy đuổi theo tôi cũng ngưng di chuyển.

Từ trong miệng của con ếch, có thứ gì đó trắng trắng thò ra.

Đó là...

“Aqua! Kh-không phải cô đang bị nó ăn đó chứ!?”

Một chân Aqua đang giẫy giữa bên mép miệng của con ếch.

Tôi rút Short Sword ra và lao đến con ếch.

“*Thút thít*..., o-oeeeeeeeeeee..., *hức*...”

Trước mặt tôi là Aqua vừa gập người trên mặt đất, vừa khóc lóc với cơ thể dính đầy chất nhòn của con ếch.

Còn bên cạnh tôi là xác của con ếch với cái đầu đã vỡ toác.

“Uuu... *thút thít*... c-cám ơn cậu, Kazuma, c-cám ơn cậu rất nhiều...! Ôaaaaaaaaaaaaaaa...!”

Từ lúc được lôi ra khỏi miệng con ếch, Aqua cứ khóc không ngừng.

Quả nhiên dù là nữ thần nhưng nếu bị ăn thì cũng sẽ phản ứng rất mãnh liệt.

“Kh-không sao chứ, Aqua? Bình tĩnh lại đi nào... Thôi, ta về thôi. Tuy đã nhận nhiệm vụ là tiêu diệt 5 con ếch trong vòng 3 ngày nhưng xem ra đây không phải là đối thủ mà ta có thể đánh bại. Chúng ta cần chuẩn bị kĩ càng hơn nữa. Hiện giờ trên người tôi chỉ có mỗi thanh Short Sword, còn bộ quần áo khoác thể dục thì lại chẳng có khả năng phòng ngự. Chừng nào kiếm được trang bị của phiêu lưu giả cho ra hồn rồi thì ta trở lại sau.”

Sở dĩ người mới như tôi có thể giết được con ếch khổng lồ này chủ yếu là nhờ có Aqua làm mồi cho nó nên mọi cử động của nó đều dừng lại.

Chú nói thật, nếu con ếch lao về phía tôi thì tôi chẳng có can đảm để đối mặt với nó.

Aqua, vẫn rầu rĩ, đứng dậy với chất nhòn nh López dính đầy cơ thể.

“*Thút thít*... thân là nữ thần mà lại bị một con ếch làm ra thế này, tôi còn mặt mũi nào nữa cơ chứ...! Tôi đã bị vấy bẩn. Nếu các tín đồ thấy bộ dạng bị vấy bẩn của tôi lúc này, đức tin của họ sẽ giảm xuống! Còn nếu họ biết được tôi đã rút lui chỉ vì một con ếch thì toàn bộ thanh danh của Aqua-sama xinh đẹp, đáng yêu này sẽ bị hủy hoại mất!”

Còn tưởng chuyện gì... Mỗi ngày mấy ông chú vác hành lý nặng trĩu, mồ hôi nhễ nhại, tối đến tắm rửa và dùng com một cách vui vẻ, sau đó vào nằm ngủ trong chuồng ngựa cạnh tôi với hàng nước dài chảy dài trên khoe miệng. Nếu nghĩ đến bộ dạng đó thì cô sẽ thấy như mình hiện giờ chẳng là gì đâu.

Nhưng Aqua, trước khi tôi kịp ngăn cản, đã chạy đến chồ một con ếch khác.

“A! Đợi đã, Aqua!”

Không màng đến lời can ngăn của tôi, Aqua đứng trước con ếch, sau đó dùng nắm tay phát ra ánh sáng màu trắng đấm vào bụng con ếch.

“Hãy xem sức mạnh của thần linh đây! Dám ngang nhiên đứng trước mặt ta, đã vậy còn làm chuyện thất lễ với thần linh! Xuống địa ngục mà sám hối đi! God Blow!”

Nhưng hình tôi có nghe được từ vài thành viên trong hội là các đòn đánh hệ sốc điện không ảnh hưởng gì tới nó thì phải.

♦Būn♦, nắm tay của Aqua chạm vào cái bụng mềm mại của con ếch, và chẳng có chuyện gì xảy ra với con ếch cả...

Mắt Aqua và con ếch nhìn nhau.

“Nh-nhin kĩ thì chú ếch trông cũng dễ thương đây nha!”

Và đó là lần thứ hai trong ngày tôi giết được một con ếch trong lúc nó chẳng buồn cử động để nhâm nhi con mồi. Sau đó, tôi cùng nữ thần, vừa đi vừa khóc với chất nhòn dính đầy trên người, trở về thị trấn. Chỉ tiêu của hôm nay thế là hoàn thành.

Phần 4

“Không được rồi. Chỉ hai người chúng ta qua nhiên là không ổn. Ta tìm thêm đồng đội đi!”

Sau khi trở về, việc đầu tiên chúng tôi làm là đến nhà tắm công cộng để rửa sạch mọi vết bẩn trên người, sau đó thì đến phiêu lưu hội ăn chân ếch rán và bàn chiến lược.

Phiêu lưu hội này được xây dựng như một quán bar lớn để các phiêu lưu giả họp mặt, đồng thời cũng là nơi mua các quái vật đã được thuần phục và bán các món ăn được chế biến từ quái vật.

Do hôm nay đã săn được hai con ếch đem bán cho hội nên chúng tôi cũng kiếm được chút tiền tiêu xài.

Con ếch to như vậy, hai người chúng tôi không thể nào vác nổi.

Thế cho nên chúng tôi đã nhờ đến dịch vụ vận chuyển của hội.

Giá của một con ếch, đã trừ hao phí vận chuyển, là 5000 Eris.

Nói cho rõ ràng, so với mức lương của việc làm công nhân xây dựng thì chẳng hon kém là bao.

Nhưng có điều, thịt con ếch dai như thế mà lại có thể chế biến ra ngon như vậy, việc đó khiến tôi rất bất ngờ.

Lúc mới đến thế giới này, tôi rất tòm thịt ếch và thăn lắn, nhưng tôi đã bắt đầu tập ăn. Sau nhiều lần ăn, tự dung tôi lại cảm thấy chúng ngon đến không ngờ.

Còn nhỏ nữ thần trước mặt, cứ cái gì ăn được là nhỏ dọng hết.

“Nhưng mà... nguyễn trở thành đồng đội của người mới mà lại chẳng có trang bị gì như chúng ta, cô nghĩ ở đây ở ai như thế không?”

Miệng ngón đầy thịt ếch, Aqua lắc chiếc nĩa qua lại.

“Có ôi ong ội, chỉ ăn ề i là...”

“Nuốt đi. Nuốt rồi hắng nói.”

Cô ta nuốt một hơi hết đống thịt trong miệng, sau đó thì...

“Có tôi trong đội, chỉ cần đề nghị là sẽ có người xin làm đồng đội ngay thôi. Dù gì thì tôi cũng là Archpriest, một nghề nghiệp thượng cấp cơ mà! Tôi có phép thuật trị liệu, giải trạng thái xấu, thậm chí có cả thuật hồi sinh. Hết tôi hô lên một tiếng thì party nào mà lại không muốn có tôi cơ chứ? Chỉ tại Kazuma mà tôi rơi xuống đất, không những sức mạnh giờ đây khác xa với sức mạnh vốn có mà còn phải đóng vai là một dân nữ nữa... E hèm! Nhưng tôi là Aqua-sama kia mà! Chỉ cần tôi rao ‘Có ai muốn gia nhập không?’ thì người người sẽ kéo đến nườm nượp cho xem! Nếu hiểu rồi thì mau đưa cho tôi miếng thịt ếch của cậu đi!”

Nói như vậy và tự động chà tay tới cướp lấy miếng thịt ếch trong dĩa của tôi, còn tôi thì chỉ biết nhìn cô ta với cảm giác bất an.

Phần 5

Hôm sau, tại phiêu lưu hội.

“.....không ai đến cả...”

Aqua chán nản thở dài.

Chúng tôi đã dán thông báo và ngồi suốt ở góc phiêu lưu hội hơn nửa ngày để chờ đợi các ứng cử viên cho vị trí anh hùng trong tương lai.

Hình như không phải do thông báo của chúng tôi không được các phiêu lưu giả khác nhìn thấy.

Ngoài chúng tôi ra, có không ít các phiêu lưu giả cũng chiêu mộ party. Nhưng cứ chốc lát là lại có người đến gặp họ xin phỏng vấn, sau ít phút trò chuyện thì họ đi đâu đó cùng nhau.

Tôi nghĩ là mình biết lý do tại sao không có ai đến chõ chúng tôi.

“Nè... ta hạ điều kiện xuống một chút đi. Vì mục tiêu là chinh phục ma vương nên chẳng còn cách nào khác nhưng... yêu cầu đối phương là người có nghề nghiệp thượng cấp thì đòi hỏi cao quá đấy!”

“Uh... nhưng... nhưng...”

Nói đến nghề nghiệp của phiêu lưu giả trong thế giới này, có một thuật ngữ được gọi là nghề nghiệp thượng cấp.

Như nghề nghiệp của Aqua, Archpriest, là một trong số đó.

Người bình thường thì không thể nào đảm nhiệm những nghề nghiệp như vậy, chỉ những ai có khả năng gọi là ứng cử viên anh hùng thì mới được.

Và tất nhiên, ứng cử viên anh hùng thì thường thích party với những ứng cử viên anh hùng khác...

Vì vậy cho nên Aqua mới muốn chiêu mộ những người tài năng để đi chinh phục ma vương.

Nhưng...

“Cứ cái đà này thì đến một người cũng chả có! Suy cho cùng, tuy cô là nghề nghiệp thượng cấp nhưng tôi lại là nghề nghiệp yếu nhất. Nếu xung quanh toàn là tinh anh thì chắc thân phận của tôi tàng hình luôn quá. Ta giảm điều kiện xuống thôi...”

Ngay lúc tôi nói như vậy và đứng lên thì...

“Ta thấy có thông báo tuyển phiêu lưu giả nghề nghiệp thượng cấp, là ở đây phải không?”

Đôi mắt màu đỏ trong có vẻ uể oải. Mái tóc đen tạo cảm giác mềm mại, dài đến vai.

Người vừa hỏi chúng tôi là một thiếu nữ phép thuật điển hình khoác trên người chiếc áo choàng màu đen, chân mang giày đen, đầu đội một chiếc mũ chóp nhọn.

Rõ ràng là một bé loli có gương mặt xinh như búp bê.

Ở cái thế giới này, trẻ em làm việc thì cũng chẳng phải chuyện lạ lẫm gì nhưng...

Dù nhìn thế nào thì trông cô bé cũng chỉ khoảng 12~13 tuổi. Cô bé sở hữu thân hình nhỏ nhắn, mảnh mai, có một mắt được che lại bởi miếng băng ấy đột nhiên hất áo choàng lên và nói:

“Tên của ta là Megumin! Nghề nghiệp: Archwizard. Là người sở hữu phép thuật mạnh nhất – bộc liệt ma pháp...!”

“...Em đến để trêu bợn anh sao?”

“Kh-không phải!”

Khi tôi cắt ngang màn tự giới thiệu của cô bé, cô bé bối rối phủ nhận.

Cơ mà, cô bé nói tên mình là Megumin á...?

“Đôi mắt đó đó... không lẽ cô là... Hồng Ma Tộc?”

Khi Aqua hỏi, cô bé gật đầu dứt khoát và đưa card phiêu lưu giả của mình cho Aqua.

“Đúng vậy! Ta chính là đệ nhất thiên tài sử dụng phép thuật của Hồng Ma Tộc, Megumin! Phép thuật chí mạng của ta có thể nghiền nát một tảng đá hay thậm chí phá hủy cả một ngọn núi...! Thế, các người có cần một pháp sư ưu tú không?Và, tuy rất xấu hổ khi nhò cậy nhưng... đã ba ngày rồi ta không ăn gì. Nếu được, các người có thể dãi ta ăn cái gì đó trước rồi hẵng phỏng vấn được không...?”

Megumin nói như vậy với đôi mắt đượm buồn.

Cùng lúc đó, âm thanh *ọttt* không ngừng phát ra từ bụng của cô bé.

“Một bữa ăn thì không có vấn đề gì to tát nhưng... cái miếng băng mắt kia là sao vậy? Nếu là bị thương thì hãy để nhỏ này chữa trị cho?”

“...Fu, đây là magic item dùng để kiềm chế sức mạnh của ta. Nếu như miếng băng này bị tháo ra thì... lúc đó, một thảm họa lớn sẽ giáng xuống thế giới này...”

“Ồ... cũng giống như phong ấn ấy hả?”

“Chẹp, là xạo thôi. Thật ra thì ta đeo cho nó có vẻ thời trang thôi ấy mà... a a, xin lỗi, làm ơn dừng lại, đừng tháo nó ra mà!”

“Ồm... để tôi giải thích cho Kazuma. Các cô gái Hồng Ma Tộc bẩm sinh đã sở hữu trí lực rất cao và ma lực rất mạnh, hầu hết đều ẩn chứa tiềm năng trở thành một pháp sư vĩ đại. Cái tên Hồng Ma Tộc được xuất phát từ đặc điểm con mắt màu đỏ... Và, mỗi người trong đó đều có cái tên rất là kì cục.”

Trong lúc tôi đang cố tháo miếng băng mắt ra, Aqua nói như thế.

...Ra vậy. Thế mà tôi cứ tưởng cô bé dùng cái tên và miếng băng mắt để trêu tôi cơ đấy.

Sau khi cố định lại miếng băng, Megumin tức giận nói:

“Thật khiếm nhã khi nói tên của người khác là kì cục. Theo tôi thì tên của người trong thị trấn này mới là kì cục á!”

“...Nhân tiện, tên cha mẹ của cô là gì?”

“Mẹ là Yuiyui. Cha là Hyoizaburo.”

“.....”

Tôi và Aqua rơi vào im lặng.

“...N-nói tóm lại thì dòng họ của cô bé này có rất nhiều pháp sư giỏi nha? Chúng ta nhận cô bé vào đội nhé?”

“Ê, nếu có vấn đề gì với tên cha mẹ của tôi thì mau nói huých toẹt ra hết đi.”

Trong lúc Megumin đưa mặt lại gần tôi, Aqua trả lại card phiêu lưu giả cho cô bé.

“Tất nhiên là được. Card phiêu lưu giả không thể fake. Nghề nghiệp của cô ấy là Archwizard, một nghề nghiệp thượng cấp sở hữu phép thuật công kích rất mạnh, điều đó nhất định không sai. Cả card cũng vậy, chỉ số ma lực ghi trên đó rất cao, rất đáng kì vọng. Nếu như cô ấy thật sự có thể thực hiện được bộc liệt ma pháp như những gì mình nói thì đúng là rất tuyệt vời đấy! Bộc liệt ma pháp là phép thuật thượng cấp khó học nhất trong các phép thuật hệ phát nổ.”

“Này, đừng gọi tôi là ‘cô ấy’, tôi muốn cô gọi tôi bằng tên cơ.”

Trong lúc Megumin phản đối, tôi đưa cho cô bé tờ menu của quán.

“Muốn gọi món gì thì cứ gọi. Anh là Kazuma. Nhỏ này là Aqua. Hân hạnh được làm việc cùng em, Archwizard.”

Megumin, gương mặt như muốn nói điều gì đó, lảng lặng nhận lấy tờ thực đơn.

Phần 6

“Vì bộc liệt ma pháp là phép thuật mạnh nhất nên thời gian chuẩn bị để thực hiện cũng tương đối lâu. Trong lúc ấy, nhò hai người hãy cầm chân con ếch đó.”

Sau khi Megumin đã no bụng, chúng tôi đã dắt cô ấy đi phục thù bọn Gaint Toad.

Trên đồng bằng, có một con ếch gần đó.

Con ếch nhận thấy chúng tôi và quay mặt lại.

Tuy nhiên, xa xa ở hướng đối diện cũng có một con ếch khác đang quay mặt về hướng này.

“Em hãy thi triển phép thuật lên con ếch ở đằng xa kia. Còn con ở gần... È, lên đi, Aqua. Lần này là lúc để trả thù đó. Cô hãy trổ tài đi nào! Thỉnh thoảng cũng nên show khả năng thân phận từng có của mình một chút chứ!”

“Từng có cái gì chứ!? Tôi là một nữ thần đấy! Thân phận Archpriest chỉ là tạm bợ thôi!”

Trong lúc tôi đang lâ châ nước mắt vì bị nhở nữ thần tự xưng siết cổ, Megumin tỏ ra ngạc nhiên.

“...Nữ thần?”

“...N-nhỏ này bị tâm thần nên tự phong cho mình ấy mà. Thỉnh thoảng cô ta hay nói mấy điều tầm xàm bá láp như thế lầm cho nên em đừng bận tâm làm chi cho mệt.”

Nghe tôi nói vậy, Megumin nhìn Aqua bằng ánh mắt cảm thông.

Aqua, nước mắt tràn đầy, nắm chặt quả đấm và lao tới con ếch.

“Gì chứ, dù cho đòn tấn công của tôi có kém hiệu quả đối với con ếch đi chăng nữa thì lần này tôi sẽ cho cậu thấy sức mạnh của một nữ thần! Hãy xem đây, Kazuma! Tuy cho đến bây giờ tôi vẫn chưa thể hiện gì nhưng hôm nay thì...!”

Trong lúc đang hét như vậy, Aqua đã thành công trong việc... chui vào bên trong con ếch và khiến nó ngưng cử động, thế là con ếch ở gần đã bị cầm chân.

Không hổ danh là nữ thần, dám hi sinh cơ thể của mình chỉ để câu giờ.

Còn về phần Megumin, lúc này không khí xung quanh cô bé đang phát ra những tia lửa điện.

Tuy không biết Megumin đang dùng phép thuật gì nhưng nhìn sơ qua thì cũng hiểu là nó rất nguy hiểm.

Dần dần tăng âm giọng niệm chú, mồ hôi chảy xuống thành hàng trên vầng thái dương của Megumin.

“Hãy xem đây. Đây chính là đòn tấn công uy lực nhất mà nhân loại có thể thực hiện được... đòn công kích phép thuật tối thượng!”

Đầu thanh trượng của Megumin phát ra ánh sáng.

Ánh sáng dần dần trở nên to hơn và hội tụ lại thành một quả cầu ánh sáng nhỏ chói mắt.

Megumin lập tức mở to đôi mắt đỏ của mình và hét:

“Explosion!!”

Một tia sáng bay xuyên qua đồng bằng.

Quả cầu ánh sáng mà Megumin vừa phóng ra từ đầu thanh trượng chạm vào con ếch đang lao đến...!

Ngay lập tức, uy lực của đòn phép thuật được biểu hiện.

Mắt tôi rực rỡ ánh sáng cực mạnh, bầu không khí xung quanh chấn động trước âm thanh *bùm*, con ếch nổ banh xác.

Do lực đẩy lùi của vụ nổ khá mạnh nên tôi phải chống chân để trụ và dùng tay che mặt.

Sau khi ánh sáng biến mất, tại vị trí của con ếch là một cái hố rộng hơn 20 mét mà vụ nổ đã để lại.

“Thật khủng khiếp... đây chính là phép thuật sao...?”

Trong lúc tôi đang sững sốt trước phép thuật của Megumin thì...

Một con ếch khác từ dưới mặt đất chui lên, có vẻ như âm thanh của vụ nổ đã tác động đến nó.

Tôi cũng đã thắc mắc là ở đây không có con sông nào, làm sao mà chúng có thể tồn tại dưới ánh nắng mặt trời mà cơ thể lại không bị khô, té ra là chúng sống dưới lòng đất.

Con ếch bò từ từ đến chỗ của Megumin, nhưng cử động rất chậm chạp.

Nếu thế thì chỉ cần kéo dài khoảng cách thêm một chút, sau đó để Megumin dùng bộc liệt ma pháp thêm lần nữa là được thôi mà.

“Megumin! Ta hãy lui lại một chút, sau đó lại tiến hành...”

Vừa nói, tôi vừa quay sang Megumin.

Nhưng câu nói của tôi ngưng giữa chừng.

Bởi vì Megumin đã ngã xuống.

“Fu... Bộc liệt ma pháp của ta có một đặc điểm đó là tuy uy lực rất lớn nhưng đồng thời ma lực tiêu hao cũng rất nhiều. Nếu sử dụng ma lực quá giới hạn, cơ thể của ta sẽ không thể nào cử động được nữa... A, ta

đã không nghĩ đến chuyện sẽ có con ếch khác xuất hiện. Không ổn rồi... ta sẽ bị ăn mất. Xin lỗi. Làm ơn hãy cứu...hyaa...!?”

HÚC...
TANH
QUÁ ĐI...
MÌNH
ĐÃ BỊ
VẤY BẦN

Sau đó, tôi lại phải giết hai con ếch để cứu Aqua và Megumin.

Thế là nhiệm vụ tiêu diệt 5 con Gaint Toad trong vòng 3 ngày đã hoàn thành.

Phần 7

“Uu... *thút thít*... *thút thít*... Tanh quá... Tanh quá đi...”

Sau lưng tôi, Aqua, người dính đầy chất nhòn, vừa đi vừa khóc thút thít.

“Bên trong con ếch tuy tanh nhưng rất ấm áp... Kiến thức không muốn biết đã được tích lũy...”

Cũng dính đầy chất nhòn như Aqua, người vừa học được một kiến thức mà mình không muốn biết – Megumin, đang được tôi cõng trên lưng.

Có vẻ như người sử dụng phép thuật nếu sử dụng phép thuật cần ma lực vượt quá giới hạn của mình thì sinh lực sẽ chuyển hóa thành ma lực để bù đắp vào.

Tức là nếu đang trong trạng thái cạn kiệt ma lực mà lại dùng phép thuật mạnh thì cũng đồng nghĩa với việc tự sát.

“Sau hôm nay, bộc liệt ma pháp bị cấm sử dụng, trừ khi gặp trường hợp khẩn cấp. Từ giờ trở đi, em chỉ dùng những phép thuật khác thôi nhé, Megumin.”

Khi nghe tôi nói như vậy, Megumin dùng sức siết chặt vai tôi.

“...không thể dùng được.”

“...Hả? Cái gì không thể dùng được cơ?”

Tôi lặp lại lời của Megumin như một con két.

Megumin càng siết chặt vai tôi hơn khiến cặp ngực mỏng manh của cô bé áp sát vào lưng tôi.

“Tôi chỉ có thể sử dụng được bộc liệt ma pháp. Ngoài ra thì tôi không thể sử dụng được bất cứ phép thuật nào khác.”

“.....thật á?”

“.....thật.”

Tôi và Megumin rơi vào im lặng, lúc này, người sụt sịt mũi nãy giờ – Aqua, tham gia vào cuộc hội thoại.

“Chỉ có thể sử dụng được bộc liệt ma pháp thôi là thế nào? Nếu có skill point để học bộc liệt ma pháp thì đáng lẽ cô phải thông thạo hết các phép thuật khác chứ?”

...skill point?

Hình như là lúc hướng dẫn, chị tiếp tân có nói qua thì phải?

Thấy tôi thộn mặt ra, Aqua giải thích.

“Skill point là điểm dùng để học kỹ năng, có thể nhận được lúc mới chọn nghề nghiệp. Người càng ưu tú thì càng được nhiều point khởi đầu. Ta có thể phân bổ số point này để học nhiều skill khác nhau mà mình có thể học. Lấy ví dụ, người siêu ưu tú như tôi, ban đầu thì học tất cả các skill nghệ thuật tiệc tùng, sau đó mới bắt đầu học các phép thuật của Archpriest.”

“...skill nghệ thuật tiệc tùng á? Chúng thì làm được cái quái gì hả?”

Phót lò câu hỏi của tôi, Aqua tiếp tục nói.

“Skill có thể học được thông qua nghề nghiệp hoặc cá nhân cũng có những hạn chế. Ví dụ, nếu người kém kiến thức về nước mà lại đi học kỹ năng đóng băng của thuộc tính Thủy thì sẽ phải cần nhiều hơn một số lượng lớn point so với người bình thường, chưa kể có khi còn gấp phải tình huống tệ nhất là không lĩnh hội được skill. ...Còn nói về phép thuật của hệ phát nổ, đó là phép thuật thuộc tính kết hợp, một phép thuật cần kiến thức chuyên sâu của cả thuộc tính Hỏa và thuộc tính Phong. Nói tóm lại, nếu một người đã có thể học phép thuật hệ phát nổ thì đáng lý phải thông thạo phép thuật của các thuộc tính khác.”

“Nếu em có thể thực hiện một phép thuật thượng cấp như bộc liệt ma pháp thì lý nào lại không thể dùng các phép thuật khác? Hay phải chăng là em cũng đem point tăng cho mấy skill nghệ thuật tiệc tùng rồi?”

Trên lưng tôi, Megumin nhẹ nhàng lẩm bẩm.

“...Tôi đặc biệt thích bộc liệt ma pháp của nghề nghiệp Archwizard. Nhưng tôi lại không thích phép thuật của hệ phát nổ. Tôi chỉ thích mỗi bộc liệt ma pháp mà thôi.”

Suy cho cùng, giữa phép thuật phát nổ và bộc liệt ma pháp có gì khác nhau?

Tuy tôi không hiểu ý nghĩa của câu nói đó nhưng Aqua thì lại chăm chú lắng nghe những gì Megumin độc thoại.

Nhưng so với chuyện đó thì tôi quan tâm vụ skill nghệ thuật tiệc tùng của cô hơn á!

“Tất nhiên, nếu có nhiều skill khác nhau thì cuộc phiêu lưu sẽ trở nên thú vị hơn. Hỏa, Thủy, Địa, Phong. Các skill được phân chia theo 4 thuộc tính cơ bản này. ...Nhưng mà đành chịu thôi. Tôi chỉ thích mỗi bộc liệt ma pháp. Dù cho mỗi ngày tôi chỉ dùng được một lần. Dù cho mỗi lần dùng xong thì tôi sẽ bị ngã. Dẫu vậy, tôi vẫn thích bộc liệt ma pháp. Bởi vì chính bộc liệt ma pháp là nhân tố thúc đẩy tôi chọn con đường trở thành một Archwizard!”

“Tuyệt vời! Thật là tuyệt vời! Tuy thiếu tư thế thể hiện tình cảm nhưng vẫn khiến tôi cảm thấy rất xúc động!”

...Tệ thật, xem ra con bé pháp sư này thuộc hệ vô dụng rồi.

Bằng chứng là con bé cùng Aqua đã nảy sinh sự đồng cảm với nhau hết lần này đến lần khác.

Qua 2 lần chiến đấu với mấy con ếch, tôi nghi ngờ rằng nhỏ nữ thần này chỉ là một kẻ vô tích sự, chả làm ăn được gì.

Nói cho rõ ràng, nội một mình Aqua là đủ phiền phức rồi, thêm cô bé rắc rối này nữa thì...

Được, tôi quyết định rồi.

“Thế à? Có thể đó là một con đường chông gai nhưng hãy cố gắng lên nhé.Ồ, thị trấn kia rồi. Thôi thì vậy, khi nào về đến hội rồi thì ta chia đều thù lao lần này nhé. Ừm, nếu có duyên thì ta sẽ gặp lại.”

Nghe câu nói này, Megumin càng siết chặt vai tôi hơn nữa.

“Fu... mong ước của ta chỉ là được dùng bộc liệt ma pháp. Thù lao gì đó... ta không quan tâm, cho nên muốn chia chác thế nào thì tùy. Đối với ta mà nói, nếu được ăn, được tắm và được trả dùm một số chi phí linh tinh khác thì ta không cần đến thù lao. Phải, sức mạnh của Archwizard ta đây chỉ cần một ít tiền ăn là đủ! Thế sao chúng ta không lập hợp đồng dài hạn nhỉ?”

“Không không, một party yếu như bọn anh không xứng đáng làm nơi để một sức mạnh hùng cường như vậy trú ngụ đâu. Phải, mạnh như Megumin mà lại đi với đám tép riu bọn anh thì thật là lãng phí. Chỉ cần một pháp sư bình thường là đủ cho người mới như bọn anh rồi. Dù gì thì anh cũng chỉ là phiêu lưu giả, nghề nghiệp yếu nhất thôi mà.”

Trong lúc đang nói, chúng tôi đã đến trước cửa của phiêu lưu hội. Người đang cố tuyệt vọng níu kéo – Megumin, nói lồng bàn tay.

Tuy nhiên, cô bé vẫn không chịu buông tay ra.

“Không không không, yếu cũng được, người mới cũng được. Tuy là nghề nghiệp thượng cấp nhưng tôi vẫn còn nghiệp dư lắm, chỉ mới level 6 thôi. Nếu level tăng thêm chút nữa thì nhất định sau khi dùng phép, tôi sẽ không ngã xuống đâu. V-vì vậy cho nên, nhé? Đừng cố gõ tay tôi ra nữa nhé?”

“Không không không, pháp sư gì mà một ngày dùng phép được có một lần, chẳng thực dụng gì cả.

Kừ, nắm gì mà chặt dữ vậy...! B-buông ra, chắc là em mới vừa bị party khác bỏ rơi chứ gì? Cơ mà, lúc đi trong dungeon nhỏ hẹp, làm sao mà dùng bộc liệt ma pháp được cơ chứ, thật sự chẳng thực dụng

chút nào. B-buông ra, vụ lần này anh sẽ trả công cho em! Buông anh ra!"

"Làm ơn đừng bỏ rơi em mà! Không còn party nào chịu nhặt em nữa đâu! Nếu đi dungeon thì em sẽ xách hết mọi hành lý! Cầu xin anh, đừng bỏ rơi em mà!"

Người không thể tách ra khỏi lưng tôi – Megumin, hét lên xin khiến người đi đường nhìn chúng tôi mà bàn tán.

Do đã vào trị trấn nên vẻ bề ngoài nổi bật của Aqua lại phát huy tác dụng, càng thu hút ánh mắt của mọi người.

"Ôi không... Người đàn ông đó muốn bỏ rơi đứa trẻ tội nghiệp kia..."

"Hắn còn dắt theo bên cạnh một cô gái dính đầy chất nhòn trên người nữa..."

"Choi đùa cơ thể với một bé gái nhỏ tuổi như vậy xong rồi bỏ rơi, đúng là đồ cặn bã mà. Nhìn xem, cả hai cô gái đều dính đầy cái chất nhớp nháp đó. Rốt cuộc thì hắn đã chơi kiểu gì vậy, tên biến thái ấy!"

.....Có vẻ như tôi đang bị hiểu lầm trầm trọng.

Nghe thấy những lời đó, Aqua nở một nụ cười gian xảo nhìn muốn phát ghét.

Và hình như tôi cũng nghe thấy gì đó từ Megumin.

Khi ngoái đầu ra sau, nếu mắt tôi không bị bù lêch ăn thì Megumin cũng đang nở một nụ cười gian xảo...

"Choi kiểu nào cũng được! Coi như không uống công tôi đã chịu đựng chất nhòn của con ếch đó."

“Được, anh hiểu rồi! Megumin, từ nay chiếu cố nhau nhé!”

Phần 8

“Vâng, chính xác. Tiêu diệt 5 con Gaint Toad trong vòng 3 ngày. Việc hoàn thành nhiệm vụ đã được xác nhận. Xin chúc mừng.”

Bên trong phiêu lưu hội, sau khi báo cáo hoàn tất, tôi nhận được thù lao theo quy định.

Sợ Aqua và Megumin, trên người dính đầy chất nhòn, hơn nữa còn bốc tanh rình, lại khiến mọi người tiếp tục hiểu lầm tôi nên tôi đã bảo họ đến nhà tắm công cộng ngay lập tức.

Do có một con ếch bị làm nổ banh xác bằng bộc liệt ma pháp nên tôi cứ lo là báo cáo của mình không được chấp nhận nhưng có vẻ như trên card phiêu lưu giả có lưu lại số quái vật đã tiêu diệt và hình thức tiêu diệt nên không sao cả.

Khi tôi đưa card phiêu lưu giả của mình và Megumin ra, chỉ tiếp tân quét chúng qua một chiếc hộp kì lạ nằm trên quầy. Chỉ như thế, việc kiểm tra hoàn tất.

Có thể đó là thành tựu của phép thuật thay vì khoa học, đúng là không thể xem thường kỹ thuật của thế giới này được.

Khi nhìn lại card phiêu lưu giả của mình, tôi thấy trên đó ghi: Phiêu lưu giả level 4.

Coi bộ mấy con ếch đó là loại quái vật giúp người mới thăng cấp dễ dàng.

Sở dĩ do lần này đã một mình săn 4 con ếch nên sau khi hoàn thành nhiệm vụ, tôi tăng một hơi lên level 4.

Đối với người level thấp mà nói thì tốc độ này cũng tương đối nhanh.

Vì chỉ số trên card phiêu lưu giả tăng lên cũng chả bao nhiêu nên tôi chẳng cảm thấy mình trở nên mạnh hơn gì cả.

“...Nhưng mà, thật sự là chỉ cần giết quái vật thì mình sẽ trở nên mạnh hơn sao...?”

Tôi uể oải lẩm bẩm.

Theo những gì chị tiếp tân đã nói lúc đầu thì...

Mọi thứ trong thế giới này đều có linh hồn bên trong cơ thể. Bất kể sự sống nào bị tôi ăn, giết hay làm bất cứ việc gì khiến nó kết thúc thì một phần ký ức linh hồn của sự sống đó sẽ được tôi hấp thụ.

Về điểm này thì đúng là giống game thật.

Khi nhìn kĩ lại thì tôi thấy trên card có cả thông tin skill point và số point ghi trên đó là 3.

Vậy tức là ếu dùng nó, tôi cũng có thể học được skill đây.

“Để xem, giá của 2 con Gaint Toad và phần thưởng hoàn thành nhiệm vụ, tổng cộng là 110 000 Eris. Xin bạn hãy nhận lấy.”

110 000 á?

Giá của hai con ếch khổng lồ đó, mỗi con, đã trừ đi phí vận chuyển, là 5000 Yên.

Vậy có nghĩa công tiêu diệt 5 con ếch khổng lồ là 100 000 Yên.

Theo lời của Aqua thì hình như một nhiệm vụ thường được 4 đến 6 người party mà làm.

Vì thế, đối với giá thị trường của các phiếu lưu giả thông thường mà nói, quyết chiến sinh tử với 5 con ếch trong hai ngày thì tổng số tiền kiếm được là 125 000 Yên. Giả sử một party có 5 người thì mỗi người sẽ nhận được 25 000 Yên.

...Trong trường hợp chia đều thôi nha.

Nếu nhiệm vụ được hoàn thành luôn trong vòng một ngày thì mỗi ngày sẽ kiếm được 25 000 Yên.

Nhin thì có vẻ ngon hơn so với thu nhập một thường dân nhưng theo tôi, với một công việc sinh tử như thế thì cái giá đó cũng xứng đáng.

Trên thực tế, hôm nay, giả sử như lúc ấy xuất hiện thêm một con ếch nữa lao đến ăn tôi nốt thì không còn ai đứng ra cứu giúp, chúng tôi đã chết sạch.

Nghĩ đến chuyện đó mà tôi rùng mình.

Khi tìm một nhiệm vụ khác để làm, tôi thấy có một dọc nhiệm vụ như sau:

[—Chặt cây Egil gây ảnh hưởng xấu cho khu rừng, thù lao cao—
—Nhờ tìm kiếm thú cưng White Wolf bị thất lạc—
—Nhờ dạy kiếm thuật cho con trai— ※ Yêu cầu: chỉ giới hạn Rune Knight và Sword Master.
—Tìm người làm vật thí nghiệm ma thuật— ※ Yêu cầu: Thể lực dẻo dai và có sức đề kháng ma thuật.]

Ừm.

Sinh tồn trong thế giới này thật không đơn giản chút nào.

Vừa mới bắt đầu phiêu lưu được hai ngày thì tôi đã muốn trở về Nhật Bản rồi.

“Xin lỗi, cho tôi hỏi một chút có được không...?”

Đang ngồi trên ghế với một cảm giác nhớ nhà nhẹ, sau lưng tôi phát ra một giọng nói.

Biểu hiện mất niềm tin vào hiện thực ở thế giới khác, tôi quay mặt lại với đôi mắt vô hồn.

“Có chuyện gì s.....?”

Tôi cứng họng khi nhìn thấy chủ nhân của giọng nói.

Một nữ kị sĩ.

Hơn nữa lại còn xinh đẹp mê hồn.

Vị mỹ nhân mang lại ấn tượng cool ngay từ cái nhìn đầu tiên ấy đang vô cảm nhìn về phía tôi.

Cô ấy cao hơn tôi một chút.

Chiều cao của tôi là 165 cm.

Cho nên nếu nói cao hơn tôi một chút thì chắc là khoảng 170 cm.

Đó là một mỹ nhân tóc vàng mắt xanh, khoác trên người bộ giáp sắt trông có vẻ nặng trĩu.

Nhìn sơ qua có thể đoán là cô ấy lớn hơn tôi 1 đến 2 tuổi.

Mặc dù do bộ áo giáp nên tôi không biết vóc dáng của cô ấy thế nào nhưng không hiểu sao trông cô ấy rất gợi cảm.

Tuy khuôn mặt trông nghiêm nghị nhưng cảm giác cứ như... nói sao đây nhỉ... cứ như đang che giấu tâm tư đau khổ vậy...

...O mà, bậy quá, tự dung lại nhìn người khác say sưa như vậy.

“O, ờm, c-có chuyện gì sao?”

Khác với người cùng tuổi như Aqua và người nhỏ tuổi hơn như Megumin, khi nói chuyện với người đẹp lớn tuổi hơn, giọng tôi trở nên ấm áp.

Đó là tác hại của việc sống chui rủt trong nhà lâu năm.

“Ừm... Tờ thông báo tuyển dụng này là của party cậu? Cậu còn nhận người nữa không?”

Vị nữ kỵ sĩ ấy giơ ra một mảnh giấy.

Giờ mới sực nhớ, từ lúc Megumin gia nhập party, tôi vẫn chưa gõ thông báo xuống.

“À... còn nhận. Cho dù là vậy nhưng tôi cũng không khuyến khích đâu...”

“Cho tôi gia nhập! Cho tôi gia nhập party này!”

Trong lúc tôi đang vẩy nhẹ tay từ chối, vị nữ kỵ sĩ đột nhiên chộp lấy nó.

Ê...?

“Kh-không không, đợi đã đợi đã, party này có nhiều rắc rối lắm. Hai người đồng đội thì như phế vật ấy, còn tôi thì lại là nghề nghiệp yếu nhất, đồng đội của tôi là hai người dính đầy chất nhòn lúc nãy á ui đau đau đau!”

Ngay khi nói ra cụm từ ‘dính đầy chất nhòn’ thì lập tức tay tôi bị vị nữ kỵ sĩ siết mạnh.

“Quả nhiên hai người dính đầy chất nhòn lúc nãy là đồng đội của cậu sao? Rốt cuộc thì chuyện gì đã xảy ra mà họ lại thành ra như vậy...! Tôi cũng...! Tôi cũng muốn được như vậy...!”

“Ê!?”

Chị gái này mới nói cái gì vậy?

“À không, không phải. Ý tôi là thấy 2 cô gái trẻ tuổi trông bi thảm như vậy, một kị sĩ không thể nhắm mắt làm ngơ được. Tôi là Crusader, là nghề nghiệp thượng cấp của Knight. Và tôi nghĩ là mình đủ điều kiện để gia nhập.”

Coi bộ hình tượng của chị gái này sụp đổ rồi. Thế mà tôi cứ nghĩ rằng đó là một chị gái điềm tĩnh cơ đấy!

Ngay sau đó, tự dung tôi có linh cảm chẳng lành.

Thím này hình như cùng type với Aqua và Megumin.

Vì là mỹ nhân nên chẳng còn cách nào khác.

“Ô không, như đã nói lúc đầu, tôi không khuyến khích đâu. Đồng đội gì mà... một người chẳng biết có hữu dụng hay không, còn người kia thì một ngày chỉ dùng phép được có một lần. Và tôi lại là nghề nghiệp yếu nhất. Thay vì xin vào một party siết như vậy, tôi nghĩ tốt hơn là chị nên tìm nơi khác—...!?”

Vị nữ kị sĩ lại siết chặt tay tôi.

“Nếu vậy thì càng tốt chứ sao! À không, thật ra thì... nói ra có hơi xấu hổ nhưng... tuy tự hào về sức mạnh và sức chịu đựng của mình nhưng tôi có hơi vụng về... ờm... đánh đấm chẳng ra hồn gì cả...”

“É...!?”

Quả nhiên linh cảm của tôi không sai.

“Vì vậy cho nên, mặc dù là nghề nghiệp thượng cấp nhưng cậu đừng để ý. Cứ đưa tôi ra phía trước hứng đòn như một tấm lá chắn là được.”

Nữ kí kí đưa khuôn mặt đoan trang của mình sát lại gần tôi.

Gần quá!

Bởi vì phải ngó xuống mới thấy được tôi ngồi trên ghế nên những ngọn tóc chè của nữ kí sĩ chạm vào mặt tôi khiến tim tôi đập thình thịch.

Đây cũng là do tác hại của việc chui rút trong nhà lâu năm...!

Không, không phải. Tim mình đập thình thịch là do kích thích này quá mạnh đối với một thằng trai tân thôi.

Bình tĩnh lại đi, đừng để bị vẻ đẹp chi phối!

“Không, ai lại lấy phụ nữ ra làm lá chắn chứ, và lại do party của tôi yếu xiù nên chị thật sự sẽ bị ăn hành phê luôn đó. Có khi chị sẽ trở thành bao cát cho quái vật đánh mỗi ngày nữa không chừng!”

“Đó chính là cái mà tôi mong đợi đấy!”

“Không, nhớ lại đồng đội của tôi xem. Hôm nay, hai người họ đã làm mồi cho ếch nên người mới dính đầy chất nhòn như vậy đấy! Và việc ấy có thể sẽ còn tiếp tục diễn ra...”

“Càng mong đợi hơn nữa!”

.....aa, hiểu luôn.

Nữ kí sĩ, đôi má ửng đỏ, nắm chặt tay tôi.

Thấy được nhiêu đó thì tôi đã nhận ra.

.....Thím này cũng thuộc hệ vô dụng nốt.

Chương 2: Báu vật trong tay phải!

Phần 1

“Nè, làm thế nào để học skill?”

Ngày tiếp theo sau khi hoàn thành nhiệm vụ chinh phạt mấy con ếch.

Chúng tôi đang ăn trưa muộn trong quán bar của hội.

Trước mắt tôi là Megumin, người không có một đồng xu dính túi và dường như đã không ăn gì cho đến lúc gặp chúng tôi, đang cầm đầu ăn suất đặc biệt của mình. Còn Aqua thì đang gọi người phục vụ gần đó để kêu thêm suất nữa.

Tôi không ngờ là con gái ở độ tuổi này lại ăn mạnh đến như vậy.

Tuy tạm thời là một party harem 1 nam 2 nữ nhưng chẳng có lấy một mảnh tình tứ nào cả...

Vẫn cầm chiếc nĩa trên tay, Megumin ngẩn mặt lên.

“Học skill á? Chỉ cần lấy card ra và chọn skill hiện tại mà mình có thể học thôi... À quên, nghề nghiệp của Kazuma là phiêu lưu giả mà nhỉ? Nghề nghiệp khởi đầu như phiêu lưu giả thì phải được người khác

dạy skill cho. Đầu tiên cho họ xem skill, sau đó thì dạy họ cách sử dụng skill. Sau khi dạy xong rồi thì tên skill có thể học được sẽ xuất hiện trên card, sử dụng point để chọn và hoàn tất việc học."

Ra là thế.

Hình như chị tiếp tân có nói rằng nghề nghiệp phiêu lưu giả có thể học được tất cả các skill.

Nói vậy tức là...

"...Tức là nếu được Megumin dạy cho, anh cũng có thể sử dụng được bộc liệt ma pháp?"

"Chính xác!"

"Ồ!"

Khi tôi vô tình bật ra một tiếng, Megumin biểu hiện như thể vừa đào được vàng.

"Đúng là vậy đấy, Kazuma! Mặc dù cần point siêu nhiều để học nhưng phiêu lưu giả là nghề nghiệp duy nhất ngoài Archwizard có thể sử dụng bộc liệt ma pháp. Dù cho anh có muốn học bao nhiêu lần đi chăng nữa thì tôi cũng sẽ dạy. Cơ mà, anh nghĩ có skill nào tốt hơn bộc liệt ma pháp không? Không, hoàn toàn không có. Nào, hãy cùng tôi bước đi trên con đường bộc liệt ma pháp nhé!"

Gần quá!

"B-bình tĩnh lại đi nào, Lolikko! Mà này, skill point của tôi hiện tại mới có 3 thôi, chừng nào mới đủ để học nó?"

"L-Lolikko...!?"

Để tránh phiền phức khi hỏi Megumin – lúc này đang hưng phấn, tôi đã hỏi Aqua.

“Một phiêu lưu giả nếu muốn học bộc liệt ma pháp thì 10 hay 20 skill point là không đủ. Nếu cậu tiếp tục cày level trong suốt 10 năm và không dùng bất cứ point nào thì may ra có thể học được đấy!”

“Ai mà đủ kiên nhẫn để chờ cơ chứ?”

“Fu... Lolikko ta đây.....”

Dường như như shock vì bị liệu trước cách gọi của tôi nên Megumin lại cắn đầu ăn như điên với gương mặt cúi gục xuống.

Tuy nhiên, vì nghề nghiệp mà tôi đã chọn – phiêu lưu giả, có ưu điểm duy nhất là có thể học được tất cả các skill nên tôi muốn học số lượng skill phong phú một chút.

“Nè, Aqua. Chẳng phải cô sở hữu rất nhiều skill tiện lợi sao? Dạy cho tôi skill đơn giản nào đó coi. Skill nào tốn ít point để học mà lại hữu dụng ấy.”

Cầm ly nước trong tay, Aqua suy nghĩ một hồi.

“...Đành vậy. Cho cậu hay, skill của tôi không xoàng đâu nhé! Bình thường không phải ai bảo dạy là tôi sẽ dạy đâu!”

Mặc dù không thích cái giọng hống hách của Aqua nhưng do đang ở trong thế bị động nên tôi chỉ còn biết chịu đựng.

Gật đầu thuận theo, tôi chú tâm quan sát Aqua dùng skill.

“Đầu tiên, nhìn cái ly nước này xem. Hãy đặt ly nước lên đầu mình sao cho nó đứng ngã. Nào, làm thử đi!”

Tuy hơi lo là mọi người xung quanh sẽ dòm ngó nhưng tôi cũng bắt chước Aqua, đặt ly nước lên đầu mình.

Sau đó, không biết lấy từ đâu ra, Aqua đặt cái gì đó trông như mẩy hạt giống lên bàn.

“Nào, giờ thì hãy dùng ngón tay bỏ từng hạt giống vào trong ly. Và sau đó, ara, thật kì diệu! Những hạt giống đang dần hút hết nước trong ly...”

“Ai cần cô dạy skill nghệ thuật tiệc tùng hả, nhỏ nử thần vô dụng!!”

“Ê—!?”

Dường như cũng shock nốt, Aqua cúi gục mặt xuống theo Megumin và bắt đầu dùng ngón tay đẩy hạt giống lăn trên bàn.

Chẳng biết cô ta buồn vì chuyện gì nhưng tôi mong là cô ta có thể lấy ly nước trên đầu mình xuống vì nó đang khiến mọi người chú ý.

“Ahaha! Anh thú vị thật đấy! Nè, anh là leader của party mà Darkness muốn xin gia nhập? Muốn học skill hữu dụng chứ gì? Thế anh nghĩ sao về skill đạo chích?”

Đột nhiên có giọng nói phát ra từ bên cạnh.

Khi tôi quay sang thì thấy có 2 người phụ nữ ngồi ở bàn kế bên.

Người vừa nói chuyện với tôi là một cô gái có thân hình mảnh khảnh, mặc một bộ giáp lông.

Trên má có một vết cắn nhỏ, tuy cảm giác có hơi quý quyết nhưng đó là một thiếu nữ xinh đẹp tóc bạc toát lên bầu không khí cởi mở.

Người còn lại một mỹ nhân tóc dài màu vàng mặc trên người một bộ full plate mail.

Ấn tượng lạnh lùng, tạo cho người ta cảm giác khó tiếp cận...

Phải, là vị nữ kỵ sĩ hôm trước nói muốn gia nhập party.

Cô gái trông giống đạo chích có vẻ nhỏ hơn tôi 1 đến 2 tuổi.

“Ôm, skill đạo chích á? Cụ thể thì có những loại skill gì?”

Nghe tôi hỏi, cô gái trông giống đạo chích vui vẻ đáp.

“Hỏi hay lắm. Nói đến skill đạo chích thì có... phá bẫy này, phát hiện kẻ địch này, ăn trộm và ẩn nấp. Tuy chỉ có nhiêu đó nhưng toàn là skill hữu dụng cả đấy. Nghề nghiệp của anh là nghề nghiệp khởi đầu, phiêu lưu giả mà phải không? Skill đạo chích có cái lợi là cần ít point để học nữa! Sao hả? Nếu thấy ổn thì bây giờ đãi tôi một cốc Crimson Beer là được.”

Rẽ vãi!

Tuy thoáng nghĩ như vậy nhưng nếu xét kỹ lại thì về chuyện dạy skill chắc không thể kỳ vọng quá nhiều vào cô bé này.

Nếu quả thật tôi muốn học skill của đạo chích thì có gì nhò đạo chích nào đó khác dạy sau cũng được.

“Được, vậy trông cậy vào em nhé! Xin lỗi, làm ơn giúp tôi mang đến cho người bên kia một cốc Crimson Beer!”

Phần 2

“Đầu tiên ta nên tự giới thiệu bản thân chứ nhỉ! Tên tôi là Chris. Như anh thấy đấy, tôi là một đạo chích. Còn người trông kém thân thiện này là Darkness. Hôm qua hai người đã nói chuyện với nhau rồi phải không? Vì nghề nghiệp của chị ta là Crusader nên tôi nghĩ các skill của chị ta chắc không mấy hữu dụng đối với anh.”

“Usu! Anh là Kazuma. Mong được em chiếu cố, Chris-san!”

Quảng trường phía sau phiêu lưu hội.

Tôi, Chris và Darkness, 3 người chúng tôi đang đứng trên quảng trường không một bóng người.

Nhân tiện, do đi theo hai người này nên tôi không biết hai người còn ngồi lại ở bàn kia lúc này ra sao.

“Giờ thì, ta học <phát hiện kẻ địch> và <ẩn nấp> trước nhé. Do trong trí trấn hiện không có cái bẫy nào nên <phá bẫy> để lần khác vậy. Nè... Darkness, chị có thể quay mặt đi chỗ khác một chút được không?”

“Hmmm...?hiểu rồi.”

Trả lời xong, Darkness quay mặt ra hướng ngược lại.

Sau đó, Chris chui vào trong một cái thùng gần đó, chỉ để lộ phần trên của cơ thể.

Tiếp theo, không biết đang nghĩ cái gì nhưng Chris dùng một cục đá chọi vào đầu của Darkness và cứ thế mà thụp người vào trong cái thùng.

.....Đừng bảo với tôi đây là skill ẩn nấp nhé?

“.....”

Sau khi bị cục đá bay trúng đầu, Darkness lặng lẽ bước đến cái thùng đang nằm lè loi một mình.

“Có địch... Có địch...! Phát hiện Darkness tâm trạng giận dữ đang hừng hực tiến về hướng này! O, Darkness!? Em tưởng là chị hiểu rồi chứ? Đây chỉ là việc bắt đắc dĩ để dạy skill thôi mà! Xin thủ hạ lưu tình áááááá, dừng lại đi mààààààààà!”

Chiếc thùng bị đẩy ngã xuống, sau đó lăn đi phát ra tiếng lộc cộc, Chris ở bên trong kêu la.

...Ch-chắc như vậy là có thể học skill rồi nhỉ...

“Đ-được rồi. Giờ ta chuyển sang học skill khác, đó là ăn trộm. Đây là skill giúp ta có thể trộm bất cứ tài sản nào của đối phương. Có thể đó là món vũ khí mà đối phương đang cầm trong tay, cũng có thể đó là ví tiền được đối phương cất sâu trong túi, vật trộm được là ngẫu nhiên. Tỉ lệ thành công của nó phụ thuộc vào chỉ số may mắn của trạng thái. Túc vũ khí của đối phương lúc đối mặt với cường địch, trộm báu vật được bảo vệ kín lưỡng rồi bỏ trốn, có thể nói nó là một skill có rất nhiều ứng dụng tiện lợi.”

Sau khi đã ra khỏi cái thùng lăn lốc, Chris – mắt xoay tròn như chong chóng, giải thích cho tôi về skill ăn trộm.

Skill ăn trộm này coi bộ hữu dụng đấy.

Hơn nữa, tỉ lệ thành công của thụ thuộc vào chỉ số may mắn, là chỉ số duy nhất cao trong trạng thái của tôi.

“Vậy, để tôi làm mẫu nhé? Xem đây! [Steal]!”

Khi Chris đưa tay ra phía trước, đồng thời héto thì một vật nhỏ liền xuất hiện trong tay em ấy.

Đó là...

“A! Ví của tôi!”

Chiếc ví mỏng chứa ít tiền còm của tôi.

“Ồ! Trúng rồi! Chẹp, do tôi đã nghĩ đến nó mà. Đây, trả lại cho anh n...”

Tại thời điểm Chris chuẩn bị trả ví lại cho tôi, đột nhiên cô bé nở một nụ cười gian xảo...

“Nè, sao ta không đấu với nhau nhỉ? Anh học skill ăn trộm ngay đi. Sau đó thì dùng Steal để trộm bất thứ gì trên người tôi cũng được. Dù cho đó có là ví hay vũ khí của tôi thì tôi cũng không kêu ca gì đâu. So với cái ví nhẹ hứng này, tôi dám cá là ví hay vũ khí của mình có giá hơn nhiều đấy. Nếu trộm được thứ gì đó có giá trị, anh có thể dùng nó để chuộc lại ví của mình. ...Sao? Dám đấu không?”

Và đê nghị một chuyện không tưởng như vậy.

Nhưng mà, tôi nghĩ.

Chỉ số may mắn của tôi cũng tương đối cao...

Rất có thể tôi sẽ trộm được thứ gì đó của đối phương...

Nói tóm lại là hên xui, nếu skill bị thất bại thì tôi sẽ không nhận được gì.

...Kê cứ thử vậy.

Nói sao đây nhỉ, tôi từ lâu đã muốn được chơi cờ bạc như mấy tay phiêu lưu giả lỗ mãng.

Phải, từ lúc đến thế giới này tới giờ, cuối cùng thì tôi cũng có event như một phiêu lưu giả.

Khi lấy card phiêu lưu giả ra kiểm tra, tôi thấy một dòng chữ mới có nội dung là ‘Skill có thể học được’.

Khi tôi dùng ngón tay ấn vào, có 4 skill hiện ra.

<Phát hiện kẻ địch>: 1 point; <Ấn nấp>: 1 point; <Ăn trộm>: 1 point; <Hoa điểu phong nguyệt>: 5 point.

...<Hoa điểu phong nguyệt>? Không lẽ là cái skill nghệ thuật tiệc tùng mà lúc nãy Aqua làm?

Skill quái gì mà tên màu mè gớm! È! Cái skill siđa như thế mà cần những 5 point!?

Tuy vẫn còn chút lo lắng đối với cái skill nghệ thuật tiệc tùng nhưng cứ học các skill phát hiện kẻ thù, ẩn nấp và ăn trộm trước đã.

Sau khi 3 point được tiêu thụ, skill point của tôi còn lại 0. Vậy là tôi đã học được skill rồi nhỉ?

“Anh học xong rồi. Giờ thì quyết phân thắng bại nào! Dù cho anh có trộm được gì thì cũng đừng có khóc đấy nhé!”

Khi tôi mạnh miệng như vậy và giơ tay phải ra, Chris mỉm cười tự tin.

“Ăn nói được lắm! Tôi thích những người có khí phách như vậy! Nào, để xem anh trộm được gì? Chiếc ví chỉ là phần thưởng khích lệ tinh thần thôi. Biết đâu nếu may mắn, anh sẽ trộm được cây dao găm có

ếm phép thuật này cũng không chừng! Giá trị của nó không dưới 400 000 Eris đâu nha. Còn nếu như xui xẻo, anh sẽ trộm được một trong rất nhiều hòn đá như hòn đá mà tôi đã chơi Darkness lúc nãy!"

"A! Chơi bẩn! Sao lại có vụ này nữa!?"

Thấy Chris móc hòn đá ra, tôi lên tiếng kháng nghị.

Đang tràn đầy tự tin thì tự dung gấp phải chuyện này!

Quả thật nếu giữ lại nhiều item rác, xác xuất item có giá bị trộm sẽ giảm đi. Đây đúng là một đối sách hay để chống Steal.

"Cái này coi như học phí vậy. Không có skill nào là hoàn mỹ. Bất cứ skill nào cũng sẽ có đối sách thôi. Ráng ghi nhớ bài học này nhé! Nào, giờ thì thử đi!"

Chết tiệt, đúng là một bài học xương máu!

Nhin Chris cười vui vẻ từ tận đáy lòng, tôi – thằng bị lừa, cảm thấy mình thật ngốc nghếch.

Ở đây không phải Nhật Bản, mà là một thế giới tuân theo luật sinh tồn.

Thằng nào bị lừa là thằng đó ngu.

Mà thôi, tuy tỉ lệ thắng rất thấp nhưng vẫn còn chưa biết kết quả kia mà!

"Được, anh làm đây! Với may mắn của mình, anh nhất định sẽ không thua! [Steal]!"

Cùng lúc hé tay, trong tay phải của tôi xuất hiện một vật.

Tuy nói tỉ lệ thành công phụ thuộc vào chỉ số may mắn nhưng khi thấy thành công ngay lần đầu tiên, tôi tin là mình luôn được thần may mắn ban phúc.

Tôi nhăn nhó nhìn vật vừa xuất hiện trong tay mình...

“...Cái gì thế này?”

Đó là một mảnh vải màu trắng.

Khi tôi dùng hai tay phanh ra để quan sát cho rõ thì...

“Yahoo! Trúng rồi trúng rồi! Trúng lớn rồi!!!!”

“Khônggggggggggggggggggg! T-Trả pantsu lại đâyyyyyyyyyyyyyy!”

Nước mắt lâ chã, Chris hét lên trong lúc dùng tay chặn mép váy lại.

Phần 3

Khi chúng tôi trở lại quán bar của hội thì ở đó đang rất ồn ào.

“Aqua-sama, diễn lại lần nữa đi! Tôi sẽ trả tiền mà, hãy diễn lại <Hoa điểu phong nguyệt> một lần nữa đi!”

“Thằng đàn, Aqua-san cần thức ăn hơn là tiền! Đúng không, Aqua-san!? Tôi sẽ cho Aqua-san ăn, Aqua-san dãy diễn <Hoa điểu phong nguyệt> lại lần nữa nhé!”

Không biết vì sao nhưng xung quanh Aqua – mặt mày có vẻ khó chịu, đang có rất nhiều người.

“Đù rồi đấy! Dù có cầu xin bao nhiêu lần đi chăng nữa thì tôi cũng sẽ không làm đâu! Trò vui chỉ nên làm một lần, một người vĩ đại đã nói như vậy. Tái diễn lại nhiều lần chẳng khác nào tự xem mình là một

nghệ sĩ hạng ba cả! Mặt khác, tôi không phải là một nghệ sĩ nên không thể dùng nó để kiếm tiền được! Đây là quyết tâm tối thiểu của một người đam mê nghệ thuật. Hơn nữa, hoa điểu phong nguyệt không phải là một nghệ thuật có thể tùy tiện biểu diễn cho các người xem—Ai! Kazuma, cậu trả lại rồi sao, cũng tại cậu mà mọi chuyện trở nên thế này đấy... O, người kia sao thế?”

Trong lúc đang cố xua đuổi đám đông phiền phức, Aqua chợt để ý đến Chris, người đang đứng cạnh tôi với nước mắt lâ chā.

Trước khi tôi kịp giải thích, Darkness đã mở miệng.

“Um... Chris chỉ buồn vì bị Kazuma không những trộm pantsu mà còn trấn lột tiền của em ấy thôi.”

“Ê, chị nói cái gì vậy hả!? Kh-khoan đã. Đúng là không sai nhưng hãy khoan đã.”

Khi Chris vừa khóc vừa xin chuộc lại pantsu với bất cứ giá nào, tôi chỉ bảo là em ấy hãy tự quyết định giá trị cái pantsu của mình.

Nếu như giá trị mà Chris đưa ra không khiến tôi thỏa mãn thì tôi sẽ đem pantsu của em ấy về nhà làm vật gia bảo, tôi đã nói như vậy.

Cuối cùng, Chris đã đem ví của mình cùng ví của tôi ra để đánh đổi. Chuyện là như vậy nhưng cách nói của Darkness thật dễ gây hiểu lầm.

Tuy Aqua và Megumin đều nhìn tôi bằng ánh mắt lo lắng sau khi nghe những lời của Darkness nhưng Chris đã ngược mặt lên ngay sau đó.

“Giữa chốn công cộng, đột nhiên bị lấy mất pantsu thì nức nở cũng là chuyện thường tình thôi mà!

Được rồi, Darkness. Tuy vẫn còn chút xấu hổ nhưng em đi khám phá dungeon đây! Dù sao thì do bị lấy quần lót làm con tin nên em đã mất không ít tiền rồi!”

“Ê, khoan đã. Trừ Aqua và Megumin ra, tất cả các nữ phiêu lưu giả còn lại đều đang nhìn tôi bằng ánh mắt ghê lạnh kia, khoan đi đã!”

Có vẻ như các nữ phiêu lưu giả xunh quanh đều nghe thấy cuộc nói chuyện nãy giờ của chúng tôi.

Lạnh nhạt nhìn tôi, Chris cười khúc khích.

“Cái này coi như đòn phản công của tôi! Thôi, em đi kiếm tiền chút, chị ở lại vui vẻ nhé, Darkness! Chào!”

Bỏ lại câu nói, Chris tiến đến bảng thông báo tuyển dụng đồng đội phiêu lưu.

“Ôm... Darkness-san không đi sao?”

Khi Darkness ngồi xuống bàn chúng tôi một cách tự nhiên, tôi dò hỏi với vẻ nghi ngờ.

“...Ừm. Nghề nghiệp của tôi là quân tiên phong mà. Mà nói đến quân tiên phong, dù ở đâu thì cũng bị coi là thừa thãi. Còn về đạo chích, đó vốn là một nghề tối cần thiết cho việc khám phá dungeon, hơn nữa do tầm thường nên rất ít người chọn nghề nghiệp ấy. Vì vậy cho nên chỉ cần Chris yêu cầu thì bấy nhiêu cũng có.”

Ra thế. Nói vậy nghề nghiệp Archpriest của Aqua chắc cũng khan hiếm và phổ biến đây. Đối với những nghề nghiệp như vậy, hẳn là họ sẽ được ưu đãi nhiều thứ.

Không bao lâu sau, Chris tìm được party và bước ra ngoài cùng một đám phiêu lưu giả.

Chris để lại cái vẩy tay về hướng này rồi mất hút.

“Đã hoàng hôn rồi mà đám Chris vẫn đi khám phá dungeon sao?”

“Nói đến khám phá dungeon, nếu có thể, tốt nhất là nên tiến vào lúc sáng sớm. Vì vậy cho nên người ta thường đi trước một ngày và cắm trại phía trước dungeon trước khi trời sáng. Phía trước dungeon cũng hay xuất hiện những nhóm thương nhân buôn bán và trao đổi với các phiêu lưu giả nữa. Nhân tiện, Kazuma đã học được skill gì chưa?”

Khi hỏi tôi điều đó, Megumin nở một nụ cười gian xảo.

“Fufu, em muốn xem chứ gì? Hãy nhìn đây, [Steal]!”

Tôi hé lén và giơ tay phải về phía Megumin. Ngay lập tức, một mảnh vải màu đen xuất hiện trong bàn tay ấy.

Phải, là một cái pantsu.

“...Nói sao đây nhỉ? Vì level tăng lên thì trạng thái cũng tăng theo nên anh đã chuyển nghề từ phiêu lưu giả sang tên biến thái rồi à? ...om, gió luồng vào lạnh quá, xin anh trả lại cái pantsu...”

“U-ủa!? L-lạ thật, sao lại thế này... Đây là skill ăn trộm một thứ ngẫu nhiên kia mà!”

Tôi vội vàng trả lại pantsu cho Megumin. Trong lúc các nữ phiêu lưu giả xung quanh đang nhìn tôi bằng ánh mắt càng thêm ghẻ lạnh, đột nhiên chiếc bàn phát ra một tiếng đánh *bộp*.

“Quả nhiên. Quả nhiên mắt tôi không có nhìn lầm! Lột quần lót của một cô bé ngây thơ ngay giữa chốn công cộng, đúng là đồ cầm thú mà...! Nhất định...! Nhất định tôi phải gia nhập party này!”

“Không cần!”

“Mm.....!? Kư...!”

Khi tôi trả lời, hai gò má của Darkness đỏ lên, toàn thân run rẩy.

XIN ANH
TRẢ LẠI CÁI
QUẦN LÓT...

ĐÚNG
LÃ ĐÔ
CÂM THÚ...!

HÃY XEM ĐÂY,
"STEAL"!

CÁI GÌ
THẾ NÀY?

Làm sao đây, tuy không rõ lắm nhưng thím nữ kỵ sĩ này chắc chắn thuộc type vô dụng.

Song đối với loại người như Darkness, Aqua và Megumin coi bộ có vẻ hứng thú.

“Nè, Kazuma, người này là ai vậy? A, nhớ lại thì hôm qua cậu có nói là trong lúc tôi và Megumin đi tắm, có người đã đến xin phỏng vấn mà nhỉ?”

“Đợi đã, tôi dù gì cũng là một Crusader kia mà? Đâu có lý do gì để cự tuyệt chứ?”

Thấy tình huống như vậy, Darkness nhân cơ hội nói ra chuyện của mình.

Bỏ mợ rồi... Biết vậy hôm qua từ chối phúc cho xong.

Tuyệt đối không thể để hai người này gặp nhau...

...Được, đành phải ra tay thôi.

“Thật ra là như vậy, Darkness. Tôi và Aqua, tuy chỉ trông thế này nhưng chúng tôi có một sứ mệnh đó là phải đánh bại ma vương.”

Aqua thì muốn trở về thiên đường, còn tôi, sau khi đã trải qua gian nan lúc đánh với mấy con ếch thì nhận thức được sự hà khắc của thế giới này, vì thế cho nên tôi không muốn giấu diếm chuyện ấy nữa.

Ở bên cạnh, Megumin biểu hiện gương mặt như muốn nói rằng ‘sao tôi không nghe thấy anh nói gì chuyện này’ nhưng tôi không bận tâm lắm.

À mà không, biết đâu như thế càng tốt thì sao?

“Nhân cơ hội này, Megumin cũng nghe đi nhé. Tôi và Aqua, dù thế nào thì cũng phải đánh bại ma vương. Đó là lý do chúng tôi trở thành phiêu lưu giả. Vì lẽ đó, chuyến phiêu lưu của chúng tôi sẽ vô cùng khó khăn. Đặc biệt là đối với Darkness, thân là nữ kị sĩ, nếu bị ma vương bắt được, nhất định chị sẽ bị hành hạ thô bạo đến nỗi không thể nào diễn tả được đấy.”

“Aa, hoàn toàn không sai! Từ đó đến giờ, việc nữ kị sĩ sẽ bị ma vương hành hạ, lăng nhục luôn được đánh giá cao nhất mà! Chỉ nghe bấy nhiêu thôi đã thấy muốn đi rồi!”

“Ê...!?”

“Hảm? Gì vậy...? Bộ tôi vừa nói cái gì lạ lắm sao?”

Trước sự đồng ý mạnh mẽ của Darkness, tôi vô tình bật ra một tiếng.
...N-nói chung là tạm hoãn lại bên này đâ.

“Megumin cũng nghe anh đi. Đối thủ là ma vương. Anh và Aqua sẽ phải đấu với thế lực mạnh nhất thế giới này đấy. Một party như thế này thì không thể nào...”

Đột nhiên.

♦Côp♦, Megumin nhảy phốc lên ghế.

Sau đó, cô bé dùng tay vén áo choàng lên.

“Tên của ta là Megumin! Đệ nhất thiên tài sử dụng phép thuật của Hồng Ma Tộc, đồng thời cũng là người sở hữu bộc liệt ma pháp! Tên ma vương dám phớt lờ ta mà tự gọi mình là mạnh nhất! Ta nhất định sẽ cho hắn nếm mùi phép thuật mạnh nhất của mình!”

Trước biết bao nhiêu con mắt trong hội, Megumin tuyên ngôn hùng hồn như vậy.

Bên đây cũng không ổn rồi. Và đừng có biểu hiện cái gương mặt đây tự tin đó.

Phải làm sao đây, khi không lại tiếp thêm động lực cho hai nhóc thần kinh không được bình thường này...

“Nè, Kazuma, Kazuma...”

Trong lúc tôi đang u sầu, Aqua kéo cổ tay tôi.

“Tuy nãy giờ tôi có nghe chuyện của Kazuma nhưng sao trông cậu ủ rũ quá vậy? Chẳng phải như thế sẽ khiến việc chinh phục ma vương trở nên thú vị hơn sao?”

...Cô là đứa nhiệt tình nhất đấy, cũng là đứa có liên quan nhất nữa...

Bỗng dung lúc đó...

«Nhiệm vụ khẩn cấp! Nhiệm vụ khẩn cấp! Tất cả các phiêu lưu giả trong thị trấn hãy mau tập trung đến phiêu lưu hội! Xin nhắc lại. Tất cả các phiêu lưu giả trong thị trấn hãy mau tập trung đến phiêu lưu hội!»

Có một giọng nói vang vọng khắp thị trấn.

Có lẽ giọng nói đó đã được khuếch đại bằng phép thuật.

“Này, nhiệm vụ khẩn cấp là gì thế? Có quái vật đến tấn công thị trấn à?”

Trái với vẻ lo lắng của tôi, Darkness và Megumin hình như đang vui mừng.

Darkness lên tiếng bằng một giọng điệu vui vẻ.

“...humm, chắc là thu hoạch bắp cải ấy mà. Cũng tới mùa thu hoạch rồi còn gì.”

.....

“Hả? Bắp cải? ‘Bắp cải’ là tên của quái vật hay gì?”

Khi tôi nói ra suy nghĩ ngây ngô của mình, Darkness và Megumin đều nhìn tôi bằng ánh mắt thương hại.

“Bắp cải là một thứ hình tròn màu xanh. Có thể ăn được.”

“Khi nhai nó, ta sẽ cảm thấy vị giòn, là một loại rau rất ngon.”

“Cái đó thì tôi biết! Nhưng vụ này là thế nào? Rao rùm beng là nhiệm vụ khẩn cấp nhưng rõt cuộc cũng chỉ là giúp đỡ các phiêu lưu giả làm nồng?”

Tuy đã không đi làm công nhân xây dựng nữa cho đến bây giờ nhưng tôi đến đây cũng không phải để làm việc đồng áng.

“À quên—... Kazuma không biết cũng phải! Là như vậy, bắp cải ở thế giới này...”

Khi Aqua vừa bắt đầu giải thích cho tôi với vẻ mặt không có gì là biết hối lỗi thì bị đập lấn át bởi giọng nói to của một viên chức trong hội.

“Xin lỗi vì đột nhiên lại gọi mọi người đến đây! Tuy chắc là nhiều người cũng đoán được nhưng tôi xin được thông báo lý do đó là bắp

cải! Mùa thu hoạch bắp cải năm nay đã tới! Bắp cải năm nay rất tươi tốt, mỗi cái thu hoạch được trị giá 10 000 Eris. Mọi người dân trong thị trấn đều đã sơ tán vào nhà tị nạn. Giờ thì, mọi người hãy cố gắng bắt càng nhiều bắp cải càng tốt, sau đó thì mang đến đây bán lại! Và xin mọi người nhớ có xem thường lũ bắp cải nghịch ngợm để tránh bị thương! Mặt khác, do vẫn đề phúc tạp số người và số tiền nên thù lao sẽ được phát sau!"

.....Vị công chức này vừa nói cái gì vậy!?

Ngay lúc đó, bên ngoài phiêu lưu hội phát ra tiếng ồn ào.

Chuyện gì vậy, khi tôi nhìn ra ngoài từ giữa đám đông thì thấy hình bóng của những vật thể màu xanh lá đang bay lăng xăng trên đường phố.

Trong lúc tôi vẫn còn sững sờ trước cảnh tượng không thể nào tin được, Aqua – không biết đã đến bên cạnh tôi tự bao giờ – nghiêm túc nói.

"Bắp cải ở thế giới này biết bay. Cứ mỗi lần đến mùa thu hoạch thì khẩu vị của mọi người lại tập trung, nói cho đơn giản thì người ta sẽ toàn ăn nó. Trước đi lướt ngang qua thị trấn và đồng bằng, chúng đã bay qua đồi, vượt qua biển, để rồi sau cùng chui vào bụng của người ở cái xứ sở lạ hoắc. Nói chung thì ta cứ việc bắt chúng thật nhiều thì sẽ có mỹ vị ăn dài dài."

"Tôi về chuồng ngựa để ngủ được chứ?"

Khi tôi phán một câu như thế thì bên cạnh, các phiêu lưu giả dũng cảm đều đồng loạt đổ ào ra ngoài với tinh thần đầy nhiệt huyết.

Bọn bắp cải biết bay kia cũng ngay lập tức phát hiện ra bọn họ đang lao đến.

Trong lúc các phiêu lưu giả đang rượt theo đám bắp cải, tôi tha thiết cầu nguyện.

...Đáng buồn thật, đối thủ sinh tử nhất quyết phải là bắp cải sao?

...Tôi muốn trở về Nhật Bản.

Phần 4

Bên trong phiêu lưu hội, tôi ngốn đầy một họng bắp cải.

“Tại sao bắp cải xào lại ngon đến như vậy!? Không thể lý giải! Thật sự không thể lý giải nổi!!”

Sau khi đám bắp cải đã bị bắt hết, đây đó trong thị trấn đều bán bắp cải để làm nguyên liệu nấu ăn.

Vì thù lao hậu hĩnh nên tôi cũng tham gia săn bắt chúng nhưng không hiểu tại sao tôi lại có chút hối hận nhẹ.

Tôi đến thế giới này đâu phải là để chiến đấu với bắp cải.

“Nhưng mà, chị lợi hại thật đấy, Darkness! Không hổ danh là một Crusader! Cả đám bắp cải như thế kia mà vẫn không thể nào công phá được bức tường sắt ấy!”

“Không đâu, tôi chỉ là một đứa con gái cứng rắn mà thôi. Tính tình thì hậu đậu, động tác cũng không nhanh. Vung kiếm còn không xong cho nên tôi chẳng có giá trị gì ngoài việc làm tấm lá chắn cho người khác cả. Nếu nói về lợi hại thì phải nói Megumin kia. Lúc một đám quái vật

vì rượt theo mấy cái bắp cải mà tiến gần đến thị trấn, em ấy chỉ dùng một đòn bộc liệt ma pháp đã thổi bay hết chúng. Các phiêu lưu giả khác ai cũng ngỡ ngàng kia mà.”

“Fufu, trước skill bộc liệt ma pháp chí mạng của ta, không ai có thể chống lại được. Nhưng so với chuyện đó, nỗ lực của Kazuma mới đáng chú ý. Anh ấy đã cõng tôi về, giúp tôi mau chóng khôi phục lượng ma thuật đã tiêu hao.”

“...Ừm. Khi tôi bị đám quái vật và bắp cải vây quanh, lúc sắp sửa bị tấn công thì Kazuma đột nhiên xuất hiện đánh tan bọn bắp cải đang lao tới. Cậu đã cứu tôi, cảm ơn nhé.”

“Quả thật, dùng ẩn nấp để xóa bỏ sự hiện diện, dùng phát hiện kẻ địch để nhanh chóng nắm bắt chuyển động của đám bắp cải và dùng steal để đột kích từ phía sau, trông anh cứ như một thích khách chuyên nghiệp vậy.”

Không lâu sau, Aqua đã chén sạch dĩa bắp cải đặt trên bàn.

Nữ thần vô dụng – người không làm được tích sự gì trong cuộc săn bắt bắp cải lần này ngoại việc bỏ chạy khi bị bắp cải rượt – đang lau miệng một cách duyên dáng,

“Kazuma... Trên danh nghĩa của tôi, tôi phong cho cậu danh hiệu [Hoa lệ bắp cải thích khách].”

“Ôn ào quá đi! Nếu cô dám gọi tôi bằng cái danh hiệu đó thì tôi sẽ đập cô đấy! ...Aa, sao lại thành ra thế này!”

Tôi ôm đầu gục xuống bàn.

Có một tình trạng khẩn cấp.

“Vậy thì... Tên: Darkness. Nghề nghiệp: Crusader. Tuy có thể dùng kiếm hai tay nhưng tiềm năng chiến đấu không trông mong được gì. Do vụng về nên vung kiếm chả ra sao chả. Nhưng được cái ưu điểm là tính kiên cố. Mong được mọi người chỉ bảo.”

Phải, đồng đội của tôi vừa tăng thêm một người.

Aqua ung dung nở một nụ cười thỏa mãn.

“...Fufun, party của chúng ta chẳng phải toàn những gương mặt sáng giá sao? Tôi – Archpriest, Megumin – Archwizard. Giờ thì có thêm Darkness – Crusader, nghề nghiệp tự hào với khả năng phòng ngự cao nhất nữa. Một party có 3/4 là nghề nghiệp thượng cấp, chẳng phải quá được sao, Kazuma? Cậu may mắn lắm đó nhé? Mau cảm ơn tôi đi.”

Nhưng lại là một pháp sư mỗi ngày chỉ dùng phép được một lần, một nghề nghiệp thượng cấp không thể tấn công và một linh mục ngốc nghếch siêu hạng, kém may mắn và chưa thấy làm được gì ra hồn từ trước đến giờ!

Lúc săn bắt bắp cải, thấy tâm đắc với Darkness, Aqua và Megumin đề nghị Darkness gia nhập party.

Còn về phần tôi, nếu là làm bạn bình thường thì tôi không có lý do gì để từ chối.

Vì dù gì thì chị ta cũng là một mỹ nhân mà.

Nhưng điều này, Darkness lại không đánh đắm được gì cả.

Dù cho chị ta có xinh đẹp cỡ nào đi chăng nữa.

Theo như tôi biết thì nghề nghiệp quân tiên phong thường dồn hết point cho các skill phòng thủ, các skill tấn công kĩ xảo dành cho các loại vũ khí như <Kiếm hai tay> hoàn toàn chẳng có.

Thật lãng phí vẻ bề ngoài của một người đẹp lạnh lùng.

Hơn nữa, thím Crusader này, không hiểu tại sao cứ nhầm chính giữa bầy quái mà lao vào.

Do nhiệm vụ của Crusader là bảo vệ kẻ yếu nên cứ cho là chị ta vì người khác mà lấy bản thân ra làm mồi nhử cũng tốt đi, nhưng...

“Aa... lúc bị đám bắp cải và quái vật vây quanh, cảm giác thật là kích thích... Vì party này dường như có mỗi tôi là quân tiên phong cho nên cứ dùng tôi như mồi nhử và bức tường đi. Nếu thấy nguy hiểm thì cứ bỏ mặc tôi như con tốt thí cũng được. ...Mm! Chỉ nghĩ đến thôi mà thấy hưng phấn quá...!”

Darkness hai má ửng đỏ, cơ thể uốn éo.

...Thím này là loại người ‘đó’.

Chỉ là một tên M <‘kẻ khổ dâm’>.

Mặc dù bề ngoài là một người đẹp lạnh lùng nhưng trong mắt tôi chị ta chỉ là một bà chị biến thái.

“Kazuma này. Có thể... à không, chắc chắn sẽ có lúc tôi trở thành gánh nặng của cậu, khi ấy xin cậu cứ mắng chửi tôi thỏa thích nhé. Từ nay xin được chiếu cố.”

Chuyên về phép thuật phục hồi – Archpriest, sở hữu phép thuật mạnh nhất – Archwizard, và tự hào là bức tường phòng thủ vững chắc – Crusader.

Nghe sơ qua thì rõ ràng là một đội hình hoàn hảo nhưng tôi có linh cảm là từ giờ trở đi chúng tôi sẽ gặp rất nhiều khó khăn.

DARKNESS

AQUA

MEGUMIN

MÌNH MUỐN
TRỞ VỀ
NHẬT BẢN

KAZUMA

AA, BẮP CẢI
NĂM NAY
TƯƠI TỐT NHỈ!

XIN LỖI
CHO EM
XIN ĂN
NUỚC VỚI.

BẮP CẢI Ở
THẾ GIỚI NÀY
BIẾT BAY.
Ở NÀY,
MIẾNG THỊT
ĐÓ TÔI
XÍ TRƯỚC
RỒI KIA MÀ.

Phần 5

Phiêu lưu giả level 6.

Sau vụ săn bắt bắp cải, tôi đã tăng lên 2 level.

Rõ ràng là tôi không có diệt mà chỉ bắt chúng, tại sao level lại tăng nhỉ?

Hơn nữa, tại sao mấy cái bắp cải đó lại nhiều điểm kinh nghiệm đến như vậy?

Mặc dù những thắc mắc chất chồng như núi nhưng do cứ suy nghĩ thì tôi lại cảm thấy nhức đầu nên thôi mặc kệ chúng luôn cho xong.

Tôi cho rằng ở cái thế giới này, nếu để tâm tiểu tiết quá thì thua.

Phần thưởng của mỗi cái bắp cải là 10000 Eris, sở sỉ giá của nó cao như vậy hình như là do khi ăn bắp cải tươi thì sẽ tăng kinh nghiệm.

Hay nói cách khác, những phiêu lưu giả có tiền thì chỉ cần ăn là sẽ mạnh lên.

Cùng với việc tăng level, skill point cũng tăng theo.

Tại sao cái vụ tăng level này lại giống Role Playing Game đến như vậy, tôi không màng đến chuyện đó vì nó có thể khiến tôi thao thức khó ngủ.

Như tôi đã nói lúc nãy, để tâm tiểu tiết quá thì thua.

Skill point hiện tại của tôi là 2 điểm.

Lúc làm nhiệm vụ săn bắp cải, tôi đã quen được một kiếm sĩ và một pháp sư từ party khác, và đã được họ dạy cho skill < Kiếm một tay > và và < Sơ cấp ma pháp >.

Cả hai skill đều cần 1 point để học.

Skill kiếm một tay, giống như cái tên, sau khi học thì có thể sử dụng thuận phục kiếm cầm bằng một tay.

Vậy là giờ chắc tôi đã có thể sử dụng thuận phục kiếm cầm bằng một tay như bao người khác.

Vẫn còn dư 1 point, nhưng so với kiếm, từ đâu tôi đã quan tâm đến phép thuật hơn.

Đến một thế giới có thể sử dụng phép thuật, đứa nào mà không muốn sử dụng phép thuật thì đúng là chẳng phải con người.

Sơ cấp ma pháp, có vẻ như sau khi học nó thì ta có thể sử dụng các phép thuật đơn giản của tất cả các thuộc tính thủy, hỏa, thổ, phong.

Nhân tiện, nghe nói sơ cấp ma pháp chẳng tồn tại phép thuật nào có khả năng gây sát thương cả, do đó rất hiếm có người học nó, đa số các pháp sư đều để dành skill point để học trung cấp ma pháp.

Trung cấp ma pháp cần đến 10 point để học.

Nếu phải tốn từng ấy point thì đối với người không chuyên về phép thuật như tôi, tốt hơn là nên từ bỏ phép thuật tấn công.

Dù gì chắc nó cũng chỉ dành cho mấy tên có skill point bẩm sinh.

Aqua thì miễn bàn, cả Megumin và Darkness cũng vậy, từ đâu họ đã có một sự ưu ái đáng kể.

Còn tôi thì từ đầu chỉ sở hữu số skill point là 0.

...Vì quá chán nản nên tôi cũng chẳng buồn suy nghĩ sâu sắc.

Học skill xong thì có vẻ cũng ổn rồi đấy.

Giờ thì tôi cần một ít trang bị.

Thỉnh thoảng tôi cũng muốn thay trang phục mua ở thế giới này nhưng từ đầu tới giờ trên người tôi chỉ có vèn vẹn bộ đồ thể thao cùng thanh đoản kiếm.

Làm bằng da cũng được, nhưng tôi muốn ít nhất thì mình cũng phải có một bộ giáp.

Vì thế cho nên...

“...Tại sao tôi phải ra ngoài cùng cậu để mua sắm chứ?”

Tôi cùng Aqua, giọng điệu khó chịu, hướng đến tiệm áo giáp.

“Nói gì vậy, cô cũng cần một ít trang bị mà. Tuy tôi chỉ có mỗi bộ đồ thể thao nhưng cô cũng có khác gì mấy đâu nè, chẳng phải cũng chỉ có mỗi cái thiên vũ bồng bềnh đó sao?”

Bộ dạng của tôi và Aqua từ lúc tới thế giới này đến giờ vẫn y như vậy.

Màu tóc xanh nước biển trùng với màu mắt, Aqua khoác một sợi thiên vũ mỏng manh màu tím nhạt.

Mỗi ngày, sau khi thay đồ ngủ, tôi thấy cô ta giặt sạch sợi thiên vũ bằng nước rồi đem nó phơi khô ở chỗ phơi rơm làm thức ăn cho ngựa.

Aqua nói với vẻ ngạc nhiên,

“Đúng là ngốc. Có vẻ như cậu đã quên nhưng tôi là một nữ thần đấy nhé! Sợi thiên vũ này như thần cụ vậy. Nó không bị ảnh hưởng bởi mọi trạng thái bất thường, là một sản phẩm hoàn mỹ với độ bền tốt và khả năng kháng lại nhiều phép thuật nữa! Trong thế giới này không có trang bị nào tốt hơn nó đâu.”

Một thần cụ ấn tượng như vậy mà lại đem phoi cùng rơm làm thức ăn cho ngựa là thế ếu nào?

“Nghe có vẻ hay đấy. Hiện giờ cuộc sống chúng ta đang gặp khó khăn, hay là ta bán nó đi! ...Ô, tuy làm bằng da nhưng cái giáp che ngực này coi bộ có vẻ thoải mái đây.”

“N-nè, cậu đùa thôi phải không? Có sợi thiên vũ này thì trông tôi mới giống nữ thần chứ? Kh-không có chuyện bán nó đâu nhé? Nhé? Kh-không có bán đâu đấy?”

Phần 6

“Hou, tôi không có nhìn lầm đấy chứ?”

“Ô! Kazuma, cuối cùng thì trông anh cũng ra dáng một phiêu lưu giả thực thụ rồi.”

Tại phiêu lưu hội, Darkness và Megumin phát biểu cảm tưởng khi nhìn thấy bộ dạng của tôi.

Cho đến bây giờ, tôi nghĩ mình vẫn chưa thể coi là một phiêu lưu giả, nhưng khỏi phải nghe người ta bàn tán về mình như một tên đáng ngờ là được rồi.

Trang phục hiện giờ của tôi là một cái áo giáp ngực làm bằng da ở thế giới này, một đôi găng tay sắt và một đôi giày sắt.

Còn Aqua, do thấy quê vì câu châm chọc hôm trước của tôi cho nên đã mua rất nhiều quần áo.

Khi dùng skill hệ phép thuật, tốt hơn là nên để một tay trống không.

Chính vì thế, đã học sơ cấp ma thuật, cộng thêm việc cầm kiếm một tay không khiên, trông tôi giống như theo style kiếm phép (Magic Swordman) vậy.

Mặc dù số tiền đạt được trong cuộc phân chia thắng bại với Chris khá nhiều nhưng cũng chỉ đủ ăn trong một hai tuần.

Do đó, trang bị đã có, skill cũng đã học, tôi muốn tiếp tục làm nhiệm vụ.

Khi tôi trình bày ý kiến đó với mọi người, Darkness gật đầu.

“Bạn Gaint Toad luôn lảng vảng gần thị trấn trong thời gian sinh nản nên ta hãy...”

“Miễn đụng đến bạn ếch!””

Darkness còn chưa nói xong, cả Aqua và Megumin đều lớn tiếng phản đối.

“...Tại sao? Ếch là đối tượng dễ hạ gục, cách tấn công của nó chỉ dựa vào cái lưỡi. Vừa có thể dùng làm thức ăn, vừa có thể bán lấy tiền nữa. Tuy trang bị mỏng thì sẽ bị nó ăn sạch nhưng với trang bị của Kazuma hiện giờ thì thứ chúa ghét kim loại như nó chẳng nhắm tới

đâu. Còn về phần Aqua và Megumin thì cứ lấy tôi ra làm lá chắn là được thôi mà.”

“À... hai người họ đã từng trải qua kinh nghiệm bị ếch ăn nên tâm lý có hơi bị ám ảnh đó mà. Dù sao thì cũng bị phủ lớp chất nhòn nhóp nháp từ đầu đến chân còn gì. Đành phải chọn việc khác thôi.”

Khi tôi giải thích, chẳng hiểu vì lý do gì mà mai gò má của chị ta ửng đỏ.

“...Aa, từ đâu đến chân... bị phủ chất nhòn nhóp nháp...”

“...Trông chị có vẻ hưng phấn nhỉ?”

“Đâu có.”

Darkness trả lời ngay lập tức trong lúc gương mặt lúng túng quay đi chỗ khác.

Thím này... lơ là không chút không khéo sẽ tự mình đi săn ếch luôn cũng nên.

“Không tính đến nhiệm vụ khẩn cấp là săn bắp cải, đây là nhiệm vụ đầu tiên của bộ tứ chúng ta. Tốt hơn là nên kiểm thử gì đó để hạ gục một chút.”

Sau khi nghe ý kiến của tôi, Darkness và Megumin cùng nhau bước đến danh sách nhiệm vụ để dò tìm.

Còn Aqua thì lại coi tôi như một cậu bé ngây ngô mà nói:

“Đúng là một tên hikineet nhát cầy mà... Kazuma là người có nghề nghiệp yếu nhất nên biết thận trọng thì cũng dễ hiểu nhưng tôi đây đã tập hợp được một đội ngũ nghề nghiệp thượng cấp rồi còn gì?

Nhiệm vụ càng khó thì tiền thưởng càng rủng rỉnh, thăng cấp càng nhanh, chinh phạt ma vương càng烈! Chính vì thế, ta hãy chọn nhiệm vụ có độ khó cao nhất!"

.....

"Cô... tuy không muốn nói ra nhưng... tôi chưa thấy cô hữu dụng lần nào cả."

"!?"

Aqua sốc trước câu nói của tôi.

Không màng đến cô ta, tôi tiếp tục.

"Nói tráng ra thì nếu như từ đầu tôi chọn một món trang bị tối thượng hay một năng lực đặc biệt thì chắc bây giờ đã không phải chịu cảnh cơ cực như thế này. Bởi vì tôi không có quyền khiếu nại về đặc ân nhận được từ chúa cho nên chỉ còn biết trách là do mình hồ đồ vậy. Lúc ấy, tôi đã đặt kỳ vọng rất nhiều vào khả năng của cô. Tuy nhiên, mặc dù đã đánh đổi trang bị và năng lực để chọn cô, nhưng cho đến bây giờ, tôi tự hỏi là liệu cô có hữu dụng bằng trang bị tối thượng hay năng lực đặc biệt hay không? Và rồi thế nào? Lúc đầu cô tự tin ra vẻ ta đây lắm, thế nhưng chẳng làm được tích sự gì xứng đáng với cái thân phận từng có của mình cả."

"Uh... Kh-không phải từng có... B-bây giờ tôi vẫn là nữ thần..."

Trong lúc Aqua đang nói lí nhí, tôi hét to:

"Nữ thần!? Nữ thần kiểu đó đấy hả!? Nữ thần là người hướng dẫn cho dũng sĩ cách để chống lại ma vương, là người phong ấn ma vương cho đến khi dũng sĩ trưởng thành! Trong lần săn bắt bắp cải

vừa rồi, cô làm được cái quái gì hả!? Cuối cùng tuy đã bắt cũng được khá nhiều, nhưng cô căn bản chẳng phải chỉ vừa bị bọn bắp cải rượt vừa khóc thoi sao!? Khóc than như thế, có thật cô là nữ thần không vậy? Thế mà cũng tự xưng mình là nữ thần sao!? Loại người như cô, chẳng có ích gì ngoài việc làm mồi cho ếch hay diễn hài cho các buổi tiệc tùng cả!!”

“W-waaaaaaa!”

Nhin Aqua hét toáng lên và ụp mặt xuống bàn, tôi cảm thấy khá hài lòng khi trả thù được vụ cô ta coi tôi là cậu bé ngây ngô.

Tuy nhiên, Aqua có vẻ chưa muốn kết thúc chuyện ấy.

Ngước mặt lên từ cái bàn, cô ta đốp chát lại một cách lảm lỉnh.

“Í-ít ra thì tôi còn có phép thuật phục hồi! Còn cậu thì sao hả, Hikineet? Cứ lè mề thế này mãi thì biết bao giờ mới chinh phục được ma vương? Nghĩ được ý tưởng gì hay thì cứ nói ra đi!”

Mắt vẫn còn đọng nước, Aqua nhìn chằm chằm về phía tôi.

Tôi khịt mũi cười.

“Cô cho rằng một pro gamer luôn cúp học cày game như tôi mà lại không có ý tưởng nào hết sao?”

“Pro gamer á?”

“...Chẳng qua là tôi không muốn nói thoi. Nghe đây, Aqua. Tôi không có sức mạnh bá đạo như nhân vật chính bước ra từ truyện hư cấu. Nhưng tôi có kiến thức tích lũy ở Nhật Bản. Do đó, tôi có thể chế tạo ra những món đồ ở Nhật Bản mà thế giới này không có và đem

bán chúng. Cô nghĩ xem, chỉ số may mắn của tôi rất cao. Chị tiếp tân đã nói là tôi rất thích hợp làm thương nhân, phải không? Vì vậy cho nên, phiêu lưu không phải là cách duy nhất, còn cả đống phương pháp khác. Chỉ cần có tiền, ta muốn bao nhiêu kinh nghiệm mà chả được? Không riêng bắp cài, chỉ cần ăn thì dù thức ăn nào cũng sẽ giúp ta mạnh lên kia mà.”

Maa, tuy những người Nhật khác cũng có cùng kiến thức nhưng họ sở hữu năng lực đặc biệt nhận từ chúa chứ không như tôi.

Đối với họ, hắn họ sẽ nghĩ kinh doanh như tôi là chuyện phiền phức, căn bản cứ chăm chỉ làm nhiệm vụ sống qua ngày.

Nói thế nào đây nhỉ? Tôi nghĩ là mình thật sự không thích hợp làm một phiêu lưu giả.

Cho đến bây giờ, chúng tôi chỉ mới hoàn thành nhiệm vụ săn ếch và bắp cải, nhưng khi nhìn lướt qua các nhiệm vụ khác, cái nào cái nấy đều có thù lao rất ít.

Ở cái thế giới này, giá trị của sinh mạnh đúng là quá bèo.

Lúc này, mặc dù đối diện với Aqua nói về việc chinh phục ma vương nhưng thật sự thì tôi vẫn chưa đặt chuyện ấy vào tâm trí.

Do đó, tạm thời cứ kiếm kế mưu sinh đơn giản nhất mà làm để tồn tại trong thế giới này thôi.

“...Chính vì thế, cô cũng nghĩ ra cách gì đi! Cách gì đó mà vừa đơn giản lại vừa kiếm ra tiền ấy! Còn nữa, cô mau dạy cho tôi phép thuật hữu dụng nhất của mình – phục hồi ma pháp đi. Dù phải tiết kiệm skill point thì tôi cũng muốn học một phép phục hồi!”

“Miễn! Riêng phục hồi ma pháp thì miễn! Hồng dại đâu! Như thế là cướp đi ý nghĩa sự tồn tại của tôi! Còn lâu tôi mới dạy cho! Hồng dại! Hồng dại đâuuuu!”

Úp mặt xuống bàn, Aqua vừa khóc vừa nói như thể sắp bị cướp đi ý nghĩa tồn tại của mình.

Ngay lúc ấy, Darkness và Megumin đã quay trở lại.

“Có chuyện gì vậy...? Kazuma nói nǎng thô lỗ quá đấy, dù không có tình thì phái nữ cũng rất dễ bị tổn thương đó có biết không?”

“Uhm! Nếu có áp lực hay gì thì thay vì Aqua, cứ trút hết lên đầu tôi đây này. Thân là Crusader, tôi nguyện làm vật thế thân cho người khác.”

Mặc cho cái nhìn của hai người họ, Aqua vẫn tiếp tục úp mặt trên bàn mà khóc.

Đang thu hút sự chú ý của người khác sao, mặc dù khóc nhưng tôi để ý thấy cô ta thi thoảng lại len lén nhìn lên thông qua cái khe úp mặt trên tay.

“Chuyện của nhỏ này không cần phải bận tâm. Nhưng...”

Tôi nhìn Darkness.

“Darkness-san, trông chị có vẻ thon thả nhỉ...?”

Hôm nay, Darkness mặc một chiếc váy bó màu đen, một chiếc áo tank-top đen và mang một đôi giày da.

Sau lưng chị ta là một thanh đại kiếm, có thể nói rằng giống một kiếm sĩ hơn là kị sĩ.

Lúc săn bắn cài mẩy ngày trước, trong lúc ẩu đả với quái vật, hình như bộ giáp của chị ta đã bị hư hại và hiện tại đang được tu sửa.

Thấy Darkness ăn mặc mỏng manh như vậy, tôi phải dùng kính ngắm.

Trên cơ thể Darkness, chỗ nào cần bó sát thì bó rất sát nên mọi đường cong đều lộ rõ.

Nói huỵch toẹt ra thì trông dáng người chị ta rất là gợi cảm.

Hơn nữa, khi so sánh với Megumin đứng bên cạnh, vóc dáng ấy lại càng thêm nổi bật.

Một mỹ nhân sở hữu một cơ thể xinh đẹp, mặc dù tính cách hơi quái đản nhưng chắc cũng có thể nhắm mắt cho qua.....

“...umm, cậu hãy nói với tôi là [Làm một tư thế khiêu gợi đi, con lợn cái kia!] có được không?”

“Còn khuya!”

Tôi liếc mắt sang Aqua và Megumin...

...Quả nhiên dù gương mặt có xinh cỡ nào thì tính cách vẫn là yếu tố quan trọng nhất.

Khi ấy, Megumin hỏi:

“Này, vừa rồi anh liếc nhìn tôi là có ý gì?”

“Không có ý gì hết. Nhưng em chỉ cần biết rằng anh không phải tên lolicon là được.”

“Hồng ma tộc là một tộc rất dễ bị khiêu khích đấy nhé. Được lắm, còn không mau bước ra ngoài?”

Trong lúc Megumin nắm cổ tay áo của tôi lôi đi,
“Trở lại vấn đề chính, về chuyện nhận nhiệm vụ, có một nhiệm vụ có thể giúp Aqua nhanh tăng level đây.”

Darkness nói như thế.

“Gì co? Có loại nhiệm vụ thuận tiện như vậy ư?”

Cơ mà, về trường hợp của Aqua, dùng point khởi điểm là đủ học hết các skill cần thiết rồi nên việc cô ta tăng thêm level tôi thấy thật sự không cần thiết.

“Các priest thông thường rất khó lên level. Bởi vì priest không có phép thuật tấn công mà. Họ chẳng thể tấn công trực diện như kiếm sĩ hay phóng ra phép thuật hủy diệt như pháp sư. Do đó, đối tượng mà các priest thích săn là tộc undead. Undead là loại quái vật bất tử, trái với quy luật của tự nhiên. Chỉ có sức mạnh của chúa mới có thể tiêu diệt được chúng. Nếu lãnh phải phục hồi ma pháp thì cơ thể của chúng sẽ lập tức tan rã ngay.”

À, tôi cũng có nghe qua chuyện đấy.

Đó là lẽ thông thường trong hầu hết các game.

Tuy là phục hồi ma pháp nhưng đối với loài undead lại là công kích ma pháp.

Tuy nhiên, phải rèn luyện cho nhỏ nữ thần vô dụng này thì...

Lúc ấy, một tia sáng bỗng lóe qua đầu tôi.

Khi tôi lên level thì những chỉ số trạng thái của tôi cũng tăng lên.

Vậy còn Aqua thì sao?

Nếu như level của con ngốc đang úp mặt trên bàn giả vờ khóc, thi thoảng lại lén nhìn về hướng này, tăng lên thì trí lực của cô ta cũng tăng theo, từ đó chiến lực cũng up nốt.

“Uhm, không tệ chút nào. Nhưng có một vấn đề là áo giáp của Darkness vẫn còn chưa sửa xong...”

Khi ấy, Darkness khoanh hai tay lại, dõng dạc nói:

“Uhm, nếu là chuyện của tôi thì không có vấn đề gì. Đâu phải là mặc đồ thời trang thì tôi không thể phát huy được kỹ năng phòng thủ. Dù không có giáp, tôi vẫn tự tin là mình còn vững chắc hơn cả Adamanmaimai. Hơn nữa, lúc bị tấn công, không có giáp thì mới sướng chứ.”

“...chị vừa nói [bị tấn công không có giáp thì mới sướng] à?”

“Đâu có.”

“Có.”

“Đã bảo là không có mà. Thế, Aqua thấy sao...?”

Darkness quay sang nhìn Aqua vẫn còn úp mặt trên bàn.

“Này, còn định khóc đến bao giờ? Mau tham gia thảo luận đi. Bây giờ đang đê cập đến chuyện level của cô đấy...”

Tôi đưa tay đến và vỗ vai Aqua...

Và rồi tôi chợt nhận thấy...

“Munyaa...”

Do khóc dữ quá nên cô ta thấm mệt và ngủ mất tiêu rồi.

Bộ cô ta là trẻ con sao, nhở nỡ thần này.

Phần 7

Trên một ngọn đồi nằm ngoài thị trấn.

Noi đó là nghĩa trang công cộng dùng để chôn cất những người nghèo khó và những người không có họ hàng thân thuộc.

Cách thức mai táng ở thế giới này là thổ táng.

Cứ để nguyên như thế mà chôn xuống đất thôi.

Nhiệm vụ tiếp nhận lần này là chinh phạt bọn undead monster xuất hiện trong nghĩa trang.

Thời gian lúc này là xế chiều.

Hiện giờ chúng tôi đang cắm trại ở gần nghĩa trang, chờ màn đêm buông xuống.

“Khoan đã, Kazuma, miếng thịt đó tôi xí trước rồi nhé! Nhìn xem, phần rau bên này nướng xong rồi nè, mau ăn đi!”

“Từ lúc săn bắp cải tới giờ tôi hết thích ăn rau rồi, cứ phải lo là không biết trong lúc đang nướng liệu nó có nhảy lên không nữa.”

Đặt một tấm sắt cách xa bãi tha ma, chúng tôi vừa ăn đồ nướng vừa chờ màn đêm xuống.

Tuy đây là nhiệm vụ chinh phạt nhưng trông chúng tôi khá là nhàn nhã, đối tượng chinh phạt lần này là mấy con quái tép riu có tên là Zombie Maker.

Đó là một loại ác linh điều khiển zombie, chúng nhập vào xác chết chưa rã và điều khiển nó như thủ hạ.

Nghe nói chúng là loại quái vật mà ngay cả party của tân phiêu lưu giả cũng có thể đánh bại cho nên tôi mới nhận nhiệm vụ này.

Như thế thì sẽ chẳng có chuyện gì nguy hiểm xảy ra với Darkness khi không có giáp cả.

Sau khi no bụng, tôi cho bột cà phê vào cái ca, dùng phép [Create Water] để rót nước và hơ lửa bên dưới bằng phép thuật [Tinder].

Đó chính là sơ cấp ma pháp mà tôi được vị pháp sư quen được lúc săn bắp cải dạy cho.

Tinder là phép thuật tạo ra lửa giống như cái tên, nhưng khả năng sát thương của nó hầu như không có.

Bất quá thì chỉ thay thế được cái bật lửa.

Nhin tôi sử dụng phép thuật, Megumin – bộc lộ vẻ mặt phức tạp, chìa chiếc tách của mình ra.

“...Xin lỗi. Cho tôi xin ít nước với. Cơ mà, Kazuma biết ứng dụng phép thuật còn tốt hơn cả tôi nhỉ? Tuy sơ cấp ma pháp là loại phép thuật chẳng ai thèm học nhưng nhìn cách Kazumu dùng nó thì trông thật tiện lợi.”

Tôi rót nước vào tách của Megumin bằng phép thuật Create Water.

“Đâu có, sơ cấp ma pháp vốn được dùng cho mấy việc này mà? À, phải rồi. [Create Earth]! ...Nè, phép thuật này thường dùng để làm gì?”

Tôi gio ra một nhúm đất cho Megumin xem.

Sơ cấp ma pháp có rất nhiều thuộc tính nhưng trong số đó, tôi chẳng biết ứng dụng phép thuật thuộc tính đất cho chuyện gì cả.

“...Etou... phép thuật tạo ra đất thường được dùng trong tròng tróet để có được những sản phẩm thu hoạch tốt... Chỉ có nhiêu đó thôi.”

Nghe Megumin giải thích, ngồi bên cạnh tôi, Aqua bật cười.

“Gì cơ, Kazuma-san muốn làm ruộng sao? Muốn chuyển sang làm nông dân sao? Vừa có thể tạo ra đất, vừa có thể tưới nước! Kazuma-san, đây chẳng phải là thiên chức sao? Khục khục khục!”

Tôi đưa tay phải đang cầm nhúm bột đất về phía Aqua, còn tay trái thì làm phép.

“[Wind breath]!”

“Gyáááá! Mắt tóiiiiiiiiii!”

Khuôn mặt của Aqua dính đầy đất bị gió thổi. Mắt dính đầy bụi, nhở nũa ôm mặt lăn qua lăn lại.

“Ra thế, đây chính là cách sử dụng của phép thuật này sao?”

“Không có! Không có! Bình thường chẳng ai làm như thế cả. Cơ mà, tại sao anh lại có thể sử dụng sơ cấp ma pháp thuần phục hơn cả một pháp sư vậy?”

Phần 8

“Trời bắt đầu trở lạnh rồi nhỉ? Nè, Kazuma, nhiệm vụ mà cậu đã tiếp nhận là chinh phạt Zombie Maker có phải không? Nhưng tôi lại có

linh cảm rằng không phải mấy con nhỏ nhặt đó mà là một con undead bực sẽ xuất hiện đấy."

Trăng đã lên, bây giờ đang là nửa đêm.

Aqua đột nhiên nói một điều như vậy.

"Ê, đừng có nói gớm như vậy, lỡ nó trở thành flag thì biết làm thế nào hả? Hôm nay chúng ta chỉ chinh phạt Zombie Maker. Sau đó trả các zombie bị thao túng về với đất. Cuối cùng thì trở về chuồng ngựa mà ngủ. Nếu có chuyện không hay nằm ngoài kế hoạch xảy ra thì lập tức rút lui, rõ chưa?"

Sau lời nói của tôi, tất cả party member đều gật đầu.

Thời gian cũng không còn sớm, có lẽ nên bắt đầu thôi.

Dẫn đầu là tôi, người sở hữu skill phát hiện kẻ địch học được từ Chris, chúng tôi tiến vào nghĩa trang.

Mặc dù rất để tâm những gì Aqua vừa nói nhưng bình thường lời nói của nhóc nữ thần này hay chứa thuốc súng, chắc không nên lo lắng quá làm gì.

...Không cần luôn moi đúng.

.....Hảm?

"Gì vậy? Có tiếng bíp bíp. Hình như tôi phát hiện ra kẻ địch rồi. Để xem, có... một, hai... ba, bốn.....?"

O... sao nhiêu thế...?

Tôi nghe nói Zombie Maker có thể điều khiển một lúc cùng lắm là hai đến ba zombie thôi mà?

Kiểu này chắc là sai số về phạm vi rồi...

Trong lúc tôi đang suy nghĩ, cái mỏ ở trung tâm đột nhiên phát ra ánh sáng chói lóa.

...Cái gì thế?

Đó là một ánh sáng xanh huyền ảo đầy khả nghi.

Nhìn từ xa, ánh sáng ấy trông như một ma pháp trận.

Bên cạnh ma pháp trận, tôi thấy một dáng người khoác áo chùng đen.

“...O? Đó... hình như không phải Zombie Maker...”

Megumin lẩm bẩm một mình.

Xung quanh người khoác áo chùng đen ấy, có thể thấy nhiều bóng người lảo đảo.

“Còn suy xét làm cái gì? Cho dù không phải Zombie Maker, lang thang ngoài nghĩa trang vào giờ này thì nhất định là undead rồi. Nếu thế, chỉ cần có Archpriest như Aqua thì không việc gì phải lo cả.”

Darkness ôm thanh đại kiếm trước ngực với vẻ bồn chồn.

Chị làm ơn giữ bình tĩnh dùm cái.

Lúc ấy, Aqua bất ngờ hành động.

“Aaaaaaaaaaaaaaa!!”

Không biết là Aqua đang nghĩ cái gì nhưng cô ta đột nhiên hét lên và lao thẳng đến bóng người khoác áo chùng đen.

“Ó! Đ-đợi đã!”

Không màng đến lời can ngăn của tôi, Aqua vừa xông đến bóng người khoác áo chùng, vừa chỉ tay vào hắn.

“Tên Lich kia, ngươi dám xuất hiện ở nơi này thì đúng là to gan! Chịu chết đi!”

Lich.

Một Major Undead Monster, ngang hàng với Vampire, đứng trên chóp đỉnh của loài undead.

Đó là một đại pháp sư am hiểu sâu rộng về phép thuật nhưng lại từ bỏ cơ thể người để đi theo ma đạo, là vua của undead với danh hiệu No Life King.

Do sự hối tiếc và oán hận mạnh mẽ nên hắn mới trở thành undead, không có chuyện đó. Hắn tự ý quyết định, bẻ cong quy luật tự nhiên và trở thành kẻ đối địch với thần linh.

Có thể nói là một siêu quái vật như trùm cuối...

“D-dừng lại, dừng lại dừng lại, dừng lại!!!!!! Cô là ai!? Tại sao lại đột nhiên xuất hiện và muốn phá hủy ma pháp trận của tôi!? Dừng lại! Xin hãy dừng lại!”

“Câm miệng, undead! Đằng nào thì ngươi cũng định làm chuyện mờ ám với cái ma pháp trận đó chứ gì? Ó, làm gì vậy hả? Cái đồ! Cái đồ!!”

Siêu quái vật vừa khóc lóc vừa ôm ấy eo của Aqua, ngăn không cho cô ta phá hủy ma pháp trận.

Lich? Đám undead xung quanh chỉ ngo ngoác đứng nhìn chứ không lao vào ngăn cản.

...Etou, nên làm gì đây?

Trước hết thì, có vẻ như cô ta không phải là Zombie Maker.

Tuy Aqua đã khẳng định rằng đó là Lich nhưng nhìn vào, tôi thấy cô ấy chẳng khác gì đứa trẻ đang bị bắt nạt cả.

“Dừng lại! Mau dừng lại! Ma pháp trận này là cánh cổng đưa các vong hồn không thể siêu thoát lên thiên đường! Cô xem, chẳng phải vong hồn đang bay từ ma pháp trận lên trời đó sao?”

Đúng như lời Lich nói, những đốm sáng màu trăng xanh trông như linh hồn không biết từ đâu đang tụ tập lại ma pháp trận và bị hút lên bầu trời.

“Tên Lich xác lão! Công việc đạo hạnh đó là của Archpriest như ta đây, ngươi đừng có nhúng tay vào! Hãy xem đây, khỏi cần phải lâu lắc như vậy, ta sẽ thanh lọc khu nghĩa trang này!”

“Ehhh!? Khoan, dừng lại!?”

Nghe Aqua tuyên bố, Lich luống cuống.

Không quan tâm, Aqua giơ tay lên và hô.

“[Turn Undead]!”

Toàn bộ khu nghĩa trang được bao bọc bởi ánh sáng trăng, trung tâm là Aqua.

Ngay khi vừa chạm vào thứ ánh sáng do Aqua phóng ra, các zombie bị Lich thao túng đều lập tức biến mất.

Cả đám vong linh đang tụ tập trên ma pháp trận do Lich tạo ra cũng biến mất trong nháy mắt.

Ánh sáng đó tất nhiên cũng chạm vào Lich...

“Gyaaaa! C-cơ thể mình đang biến mất!? Dừng tay, mau dừng tay, tôi không muốn biến mất!! Tôi muốn trở thành Phật!”

“Ahahahahaha, tên Lich ngu ngốc! Sự tồn tại của ngươi là trái với quy luật tự nhiên, undead là kẻ thù của thần linh! Nào, giờ thì hãy biến thành trăm mảnh dưới sức mạnh của ta đi!”

“Đủ rồi, dừng lại đi!”

Đứng sau lưng Aqua, tôi dùng chuôi kiếm gỗ vào sau đầu cô ta.

“!?! Đ-đau lắm đấy có biết không!? Đột nhiên làm cái gì thế hả!?”

Có lẽ do đau đớn nên mắt tập trung, đậm ra ánh sáng trắng cũng dừng lại. Mắt ứa đầy nước, cô ta nỗi sùng với tôi.

Darkness và Megumin cũng đã tới. Phót lò Aqua, tôi đến bên Lich đang run rẩy.

“N-này, cô không sao chứ? Etou, Lich... tôi gọi như thế được chứ?”

Khi nhìn kỹ, tôi thấy một chân của Lich đã trở nên mờ đi, sắp sửa biến mất.

Không lâu sau, cái chân ấy hiện rõ trở lại. Nước mắt đậm đìa, Lich lảo đảo đứng dậy.

“T-tôi không sao... Lúc nãy thật nguy hiểm, cảm ơn cậu đã cứu tôi... Etou, như đã nói, tôi là Lich. Cứ gọi tôi là Wiz.”

Vừa nói, cô ấy vừa mở cái mũ trùm đầu ra, một khuôn mặt hiện ra dưới ánh trăng. Đó là một mỹ nhân tóc nâu ở tuổi độ đôi mươi.

Nói đến Lich, tôi cứ tưởng là phải trông giống gì đó như bộ xương cơ.

Bộ áo chùng mà Wiz đang khoác, hoàn toàn trông giống như một pháp sư hắc ám.

À không, Lich vốn là pháp sư hắc ám mà nhỉ?

“Etou... Wiz? Chị đang làm gì ở nghĩa trang này vậy? Tuy chị có nói là giúp các vong linh lên thiên đường nhưng như Aqua đã nói, đó đâu phải là việc của chị?”

“Đợi đã, Kazuma! Sao cậu nói chuyện với cô ta ngọt lịm vậy? Coi chừng cô ta biến cậu thành undead bây giờ! Mau tránh ra để tôi dùng Turn Undead!”

Phản nô trước lời nói của tôi, Aqua chuẩn bị phỏng phép thuật lên Wiz.

Nấp sau lưng tôi, Wiz bộc lộ vẻ mặt khiếp đảm.

“Um... như cậu cũng đã thấy, tôi là Lich, là No Life King. Vì là vua của undead nên tôi có thể nghe thấy tiếng của các vong linh lạc lối. Những vong linh ở nghĩa trang công cộng này đa phần đều không có tiền để tổ chức ma chay nên không thể về trời mà phải đi lang thang mỗi đêm. Chính vì vậy, đương là vua của undead, tôi đến viếng thăm nơi này theo định kì và đưa chúng về với thiên đường.”

...thật cảm động.

Đúng là người tốt.

Có thể, trừ chị nhân viên phục vụ ở tiệm, đây là lần đầu tiên tôi gặp người lương thiện đích thực trong thế giới này.

Mặc dù chị ấy không phải là người.

“Tuy đó là một việc làm tốt nhưng... chẳng phải chỉ cần giao cho các priest như Aqua ở trong thị trấn là được sao?”

Trước thắc mắc của tôi, Wiz trả lời trong lúc nhìn Aqua bằng ánh mắt thất vọng.

“Ch-chuyện đó... Những priest trong thị trấn này đều tôn thờ đồng tiền... những người không có tiền đều bị hoãn lại... có thể nói như vậy... ơm... ưm...”

Có vẻ như chị ấy cảm thấy khó nói trước mặt Archpriest Aqua.

“Nói tóm lại, mấy tên priest trong thị trấn này ưu tiên tiền lên hàng đầu, những người không có tiền được chôn cất ở nghĩa trang công cộng này đều không được làm ma chay tử tế, ý cô là thế có phải không?”

“E... etou... đ-đúng vậy...”

Tất cả các thành viên đều im lặng mà tập trung tầm nhìn về phía Aqua, bản thân cô ta cũng thấy nhột mà quay đi chỗ khác.

“Nếu thế thì chẳng còn cách nào khác. Nhưng mà, chị đừng gọi zombie lên có được không? Chúng tôi đến đây sở dĩ là vì đã nhận nhiệm vụ thảo phạt Zombie Maker đấy.”

Nghe tôi nói, Wiz biểu hiện gương mặt lo lắng.

“A... là thế sao...? Về việc ấy... tôi không có gọi, khi tôi đến đây thì những xác chết còn nguyên dạng tự động phản ứng với ma lực của tôi mà bất thức tỉnh thôi. Ủm... đối với tôi, chỉ cần những vong linh lạc lối ở nghĩa trang này tự về với trời thì tôi không cần phải đến đây nữa... Etou, thế tôi phải làm gì đây...?”

Phần 9

Trên đường trở về từ nghĩa trang.

“Thật không thể chấp nhận được!”

Aqua vẫn còn bức bối.

Hiện tại trời đang bắt đầu rạng sáng.

“Đâu còn cách nào khác. Cơ mà, một người tốt như vậy, cô nỡ lòng nào tiêu diệt người ta chứ?”

Chúng tôi đã quyết định bỏ qua cho chị Lich ấy.

Và chúng tôi đã thỏa thuận, cứ mỗi lần tới định kì thì Aqua sẽ đến nghĩa trang ấy làm công việc thanh lọc.

Nhỏ nữ thần suy đồi này có vẻ cũng hiểu thanh lọc vong hồn lạc lối và undead là công việc của mình.

Mặc dù cô ta cứ than vãn về chuyện giờ ngủ bị giảm.

Phản đối về việc để quái vật tẩu thoát, Darkness và Megumin cũng có phần. Nhưng khi biết được là Wiz chưa từng tấn công con người nào, họ cũng đồng ý thả chị ấy đi.

Trong lúc nhìn mảnh giấy nhỏ mà Wiz đã trao, tôi thì thầm.

“Nhưng, Wiz sống ở thị trấn này hay sao? Rốt cuộc thì có vấn đề gì với hệ thống canh gác của thị trấn này vậy?”

Đó là mảnh giấy ghi địa chỉ của nơi ở của Wiz.

Có vẻ như chị ấy thường trú ở thị trấn mà chúng tôi đang sống.

Hơn nữa hình như còn quản lý một cửa hàng magic item nhỏ.

Khi tôi hỏi “Lich thường sống sâu trong dungeon mới phải chứ?” thì chị ta trả lời rằng “Sống trong dungeon rất bất tiện, không có đủ nhu cầu cần thiết”.

À mà không, dù gì thì Lich cũng vốn là người nên khi nói như thế tôi có thể hiểu được.

Hiểu thì hiểu nhưng từ lúc đến thế giới này, ‘thế giới khác’ trong tưởng tượng của tôi đang bị phá hủy dần dần.

Loại thế giới này thật sự không giống như những gì mà tôi mong đợi.

“Nhưng mà, cũng may là mọi chuyện đã kết thúc tốt đẹp. Dù Aqua có nói thế nào thì đối thủ cũng là Lich. Nếu phải chiến đấu thì em và Kazuma chết chắc.”

Ngẫu nhiên, Megumin nói như vậy với vẻ sợ hãi.

“Uầy, Lich là loại quái vật đáng sợ đến như vậy sao? Bộ họ nguy hiểm lắm à?”

“Cũng không hẳn là nguy hiểm. Chỉ là Lich có phòng ngự ma pháp cao, ngoài ra còn có thể vô hiệu hóa các đòn tấn công không phải là phép thuật. Chỉ cần chạm vào đối thủ là có thể gây ra cho họ trạng thái bất thường, còn là undead monster cấp huyền thoại có khả năng hút ma lực và sinh lực nữa. Không bằng nói, phép thuật Turn Undead của Aqua có hiệu lực lên một siêu quái vật như vậy cũng không có gì là lạ.”

Tôi cảm thấy thốn nhẹ.

Cũng phải, dù sao cũng giống như boss của undead monster còn gì.

Mặc dù Lich vui vẻ trao danh thiếp khi tôi nói muốn học skill của chị ấy nhưng có lẽ khi đến học skill, tôi nên dắt Aqua theo.

“Kazuma, mau đưa cho tôi cái danh thiếp đó đi. Tôi sẽ đến đó trước cô ta và đặt kết giới thần thánh.

“Dẹp chuyện đó đi.”

Quả nhiên không dắt Aqua theo vẫn tốt hơn...

Khi tôi nghĩ như thế, Darkness đột ngột nói.

“Tự nhiên sức nhó, nhiệm vụ chinh phạt Zombie Maker tính sao đây?”

“““A...”””

Nhiệm vụ thất bại.

Chương 3: Nữ thần tự xưng bị ngâm ở trong hồ!

Phần 1

“Cậu biết không? Nghe nói tướng quái của ma vương đã chiếm đóng tòa lâu đài bỏ hoang nằm trên ngọn đồi cách thị trấn này không xa đấy.”

Tại một góc của quán bar liên kết với phiêu lưu hội.

Ngồi nhậu nhàn nhã với một người đàn ông cùng bàn, tôi nghe được câu chuyện như vậy.

Bởi vì không biết uống rượu nên tôi dùng Neroid shawashawa để thay thế.

Neroid là gì?

Còn shawashawa là sao?

Vì những người không uống được rượu đều dùng cái này nên tôi cũng muốn thử cho biết.

Nếu bạn thắc mắc là nó có ngon hay không thì tôi không biết trả lời thế nào.

...Um, không biết.

Tuy nhiên, tôi lại biết được ý nghĩa của shawashawa.

Sau khi uống vào thì shawashawa.

Nhưng nó lại không có ga CO₂. Bản thân cũng không rõ ý nghĩa của shawashawa, tôi chỉ biết nó dùng shawashawa để diễn tả.

<Chú thích: “Shawashawa” chắc là “sủi bọt”? Cái cảm giác khi uống nước ngọt có ga hay tẩm trong bột xà phòng ấy...>

Tôi đặt cốc Neroid đã uống cạn xuống bàn...

“Tướng quái của ma vương á? Nghe có vẻ nguy hiểm nhưng chuyện ấy đâu liên quan gì đến chúng ta cơ chứ?”

“Nói không sai.”

Gã ta bật cười đồng ý với câu nói vô trách nhiệm của tôi.

Trong phiêu lưu hội có rất nhiều nhóm người tán gẫu nên tôi nghe được không ít chuyện thú vị.

Nào là ở đâu đó xuất hiện quái vật nguy hiểm, tốt hơn là đừng nên nhận nhiệm vụ ở gần đấy.

Nào là con quái vật đó ghét tiếp xúc với nước ép hoa quả thuộc họ cam chanh.

Cơ mà, từ lúc đến giới thế này, tôi chỉ nỗ lực để tồn tại, còn những việc thu thập tình báo như vậy, tôi chưa từng làm qua.

Thu thập tình báo là công việc thu thập flag quan trọng nhất trong game.

Trong quán bar, ngồi trò chuyện như vậy thật sự đậm chất phiêu lưu giả, khiến tôi cảm thấy rất thích thú.

Gã đàn ông ngồi đối diện nói:

“Maa, dù sao thì tốt hơn là đừng bén mảng đến gần tòa lâu đài bỏ hoang ấy. Nơi đó không phải là kinh đô của vương quốc, chẳng hiểu tại sao tướng quái của ma vương lại chiếm nó nữa. Nói đến tướng quái thì ta nghĩ ngay đến Ogre Lord và Vampire. Mạnh hơn chút nữa thì có Archdemon hay Dragon. Bất kể như thế nào, nếu lỡ gặp phải bọn chúng thì chúng ta chết là cái chắc. Vì vậy cho nên khi nhận nhiệm vụ, cứ tránh khu đó ra cho an toàn.”

Cám ơn người đàn ông và rời khỏi ghế, tôi hướng đến bàn của party mình...

“Có chuyện gì vậy...? Sao tự dung nhìn tôi bằng ánh mắt kì quái thế?”

Aqua, Darkness và Megumin, 3 người họ đang ngồi xung quanh một cái bàn, miệng nhai rau rào rạo, mắt chằm chằm nhìn tôi.

“Đâu có gì? Chẳng phải bọn tôi lo lắng gì về chuyện liệu Kazuma có gia nhập vào party khác không hay gì đâu.”

Trong lúc nói như thế, Aqua nhìn về hướng này bằng ánh mắt bất an.

“...? Ày, thu thập thông tin là một công việc cơ bản của phiêu lưu giả thôi mà.”

Ngồi xuống bàn cùng 3 người họ, tôi với tay lấy một cọng rau.

♦Êo♦.

Cọng rau liền uốn cong như thế muốn né bàn tay của tôi.

...Này.

“Cậu đang làm gì thế, Kazuma?”

Khi Aqua đập xuống bàn một cái *bộp*, cọng rau giật mình nhảy lên.

Trong lúc cọng rau tạm thời không nhúc nhích được, Aqua bóc lấy nó và cho vào miệng.

“...Um. Vui thật. Vui thật đấy nhỉ, Kazuma? Anh có vẻ thân thiết với thành viên của party khác quá nhỉ?”

Megumin gõ ngón tay *cộp cộp* trên bàn, sau đó tóm lấy cọng rau đang do dự và bỏ vào miệng.

“...Đây là loại cảm giác gì? Khi thấy Kazuma vui vẻ cùng với thành viên của party khác thì ngực tôi lại nhói lên, có gì đó rất khoái cảm... Không lẽ đây chính là ‘Netorare’ mà người ta hay đồn...?”

Nói một điều kì quái, bà chị biến thái búng ngón tay vào cạnh ly một cái *póc* và cứ thế cầm cọng rau cho vào miệng.

“Mấy người sao thế hả? Tôi đã bảo những chỗ thế này là nơi thích hợp để thu thập thông tin rồi kia mà...?”

Nói như thế, tôi dọng xuống bàn một cái *rầm* và đưa tay đến bóc cọng r...

♦Phốc♦.

“.....Đừng giỗn mặt với bốỐỐỐỐỐỐ!”

“M-mau dừng lại! Cậu làm gì với chõ rau cọng của tôi vậy hả? Đừng lãng phí thức ăn chứ!”

Lại bóc hụt cọng rau, lần này tôi cầm nguyên cái ly rau định ném vào tường nhưng Aqua đã ngăn tôi lại.

“Bị rau đùa cợt như thế ai mà chịu đựng cho nổi!? Cơ mà, tuy đến giờ mới hỏi nhưng tại sao lại gọi rau có thể né tránh chứ!? Sao không gọi rau đã bị giết rồi ấy!?”

“Cậu đang nói cái gì vậy? Rau cũng như cá, còn tươi thì mới ngon chứ? Cậu không biết đến [ikizukuri] à?”

<Chú thích: Ikizukuri – thái cá tươi và trình bày nó lên dĩa, không qua nấu nướng.>

Loại ikizukuri thế này chỉ giỏi khiến người ta ức chế.

Tôi từ bỏ ý định ăn cọng rau.

“Haa... Maa, thôi đừng nói đến rau nữa. Tôi có chuyện muốn hỏi các cô đây. Tôi đang thắc mắc là không biết nên học skill gì tiếp theo khi lên level. Thật sự mà nói, tính công bằng của cái party này quá tệ. Tôi thì lại muốn có cảm giác mình là một người hữu dụng trong đội... Vì thế, skill của các cô có những loại gì?”

Phải, để làm nhiệm vụ được hiệu quả, các party member nên biết rõ skill của nhau.

Cho là thế nên tôi đã đưa ra đề nghị như vậy.

“Tôi thì có <Kháng vật lý> và <Kháng ma pháp>, bao gồm tất cả các loại <Kháng trạng thái bất thường>. Sau này còn có thêm skill dự định tên là Decoy nữa.”

“...Chị không học mấy skill như <Kiếm hai tay> để nâng cao tỉ lệ chính xác của vũ khí à...?”

“Không. Đối với tôi, thể lực và sức khỏe mới là quan trọng. Mục tiêu của tôi không phải là công kích mà là quật ngã quái vật. Khác với lối công kích, cách này không cần vung kiếm vẫn có thể áp đảo đối phương, cảm giác thật là sướng.”

“Thôi đủ rồi, chị im miệng dùm cái.”

“Uhm ưm...! Tôi muốn nghe câu này nãy giờ...!”

Tôi bỏ mặc Darkness đang thở dốc, gương mặt đỏ au sang một bên.

Khi tôi nhìn sang Megumin, cô bé nghiêng đầu mở miệng nói:

“Tôi thì tất nhiên là skill hệ phát nổ rồi. Skill hệ phát nổ bao gồm passive tăng sức mạnh và tốc độ thi triển của bộc liệt ma pháp. Cũng vì thế mà tôi là người có thể phóng ra bộc liệt ma pháp mạnh nhất cho đến bây giờ. Tất nhiên, sau này cũng vậy.”

“Bất luận thế nào thì em cũng không có ý định học mấy skill như trung cấp ma pháp à...?”

“Không.”

Con bé này cũng vô dụng nốt...

“Etou, tôi thì...”

“Thôi, cô khỏi cần nói.”

“Ehh!?”

Đang định kể về skill của mình, Aqua cứng họng.

Chắc lại là nghệ thuật tiệc tùng, nghệ thuật tiệc tùng và nghệ thuật tiệc tùng chứ gì?

Tuy nhiên...

“Tại sao mình lại ở trong cái party chẳng ra hồn gì hết thế này... chắc phải chuyển qua party khác quá...”

“““!?”““

Trước lời thì thầm của tôi, 3 người họ giật mình.

Phần 2

Từ hôm làm nhiệm vụ khẩn cấp là săn bắp cải, đã mấy ngày trôi qua.

Khi đó, toàn bộ bắp cải thu hoạch đã được bán sạch.

Và các phiêu lưu giả được nhận thù lao.

“Kazuma, nhìn xem. Thù lao nhiều thế này, tôi muốn cường hóa bộ giáp vừa sửa xong một chút. ...Cậu nghĩ sao?”

Trong phiêu lưu hội đang rất hỗn loạn vì có đông phiêu lưu giả đến nhận thù lao, Darkness vui vẻ cho tôi xem bộ giáp vừa mới sửa xong.

Khi tôi phán,

“Mặc bộ giáp này vào trông cứ như quý tộc phô trương ấy nỉ?”

“Kazuma lúc nào tàn nhẫn hết trọn. Cũng có lúc tôi muốn được khen chứ bô.”

Darkness nói như thế với gương mặt hơi lõm vào một chút.

Loại chuyện đó ai mà biết.

So với việc ấy, tôi còn có chuyện quan trọng hơn.

“Hiện giờ tôi còn có chuyện quan trọng hơn, không có thời gian để quan tâm đâu. Còn em cũng thôi làm cái biểu hiện như kẻ biến thái đó đi.”

“Haa.....haa..... kh-không thể kiềm chế, thật sự không thể kiềm chế nổi! Sự lồng lẫy của thanh trượng làm bằng Manatight đầy ma lực này... Haa.....haa.....!”

Megumin đang ôm chầm thanh trượng mới và không ngừng cọ sát mặt vào nó.

Manatight là một loại kim loại hiếm, hình như khi hòa trộn nó vào huyền trượng thì sẽ làm tăng ma lực vốn có.

Sau khi dùng số thù lao kếc xù để cường hóa thanh trượng, Megumin cứ như vậy từ sáng tới giờ.

Nói thế nào thì nói, uy lực của bộc liệt ma pháp chắc cũng tăng lên.

Cường hóa phép thuật overkill như bộc liệt ma pháp thì có ích lợi gì? So với việc đó, học thêm các phép thuật tiện lợi khác chẳng phải tốt hơn sao? Mặc dù tôi muốn nói những lời như thế nhưng với tâm lý của Megumin hiện giờ thì chắc cũng sẽ bỏ ngoài tai nên tôi cứ mặc kệ con bé.

Tôi cũng lãnh được một số tiền rủng rỉnh.

Darkness thu hút đám quái vật rượt theo bắp cải.

Sau đó Megumin dứt điểm.

Thay vì phối hợp hoạt động cùng mọi người như vậy, Aqua lại rượt theo bắp cải một mình ở nơi khác.

Thù lao săn bắt bắp cải lần này không phân chia đều mà dựa trên số lượng bắp cải mỗi cá nhân bắt được.

Đó là những lời Aqua đã nói với tôi trước khi thu hoạch.

Giờ gì người đã nói điều ấy đang chờ đón nhận tiền...

“Cái gì coooooooolooo!? Thế này là thế nào hả!?”

Giọng của Aqua vang khắp phiêu lưu hội.

Ôi... thật chói tai...

Aqua đang tranh chấp với chị tiếp tân đứng sau quầy như tôi nghĩ.

Nắm cổ áo của chị tiếp tân, trông Aqua như muốn gây sự.

“Tại sao lại chỉ có 50.000!? Lý nào tôi lại bắt được có nhiêu đó? Đáng lẽ là 100.000 hay 200.000 mới phải chứ!”

“Ch-chuyện đó hơi khó nói một chút...”

“Gì hả?”

“Những cái mà Aqua-san bắt được, hầu hết là rau diếp...”

“Tại sao lại biến thành rau diếp chứ!?”

“Dù cô có nói như thế thì...”

Nghe qua cuộc đối thoại, có vẻ như thù lao trả không được thỏa đáng.

Dường như nhận ra có cãi với nhân viên tiếp tân lâu hơn nữa cũng chẳng ích gì, Aqua trở lại nhập bọn với gương mặt tươi cười.

“Kazuma-san! Nhiệm vụ lần này, thù lao cậu nhận được là bao nhiêu?”

“Có 1 triệu thôi.”

“““1 triệu!?”””

Aqua, Darkness và Megumin, cả 3 đều cứng họng.

Phải, sau nhiệm vụ từ trên trời rơi xuống này, tôi đột nhiên trở nên khá giả.

Những cái bắp cải mà tôi thu hoạch được đa phần là hàng chất lượng tốt, chứa nhiều điểm kinh nghiệm.

Có lẽ đây là chính là sự khác biệt về độ may mắn chăng?

“Kazuma-sama! Trước giờ tôi vẫn cho là thế, nhưng không ngờ là cậu lại giỏi đến như vậy!”

“Có nịnh hót thì tôi cũng chẳng bận tâm đâu, đẹp đi. Mà nói trước, số tiền này tôi đã có kế hoạch sử dụng rồi, không chia chác gì hết.”

Trước câu nói như đấm vào mặt của tôi, gương mặt tươi cười của Aqua đóng băng.

“Kazuma-saaaaaaaaaaaaan! Tôi cứ tưởng là thù lao nhiệm vụ nhiều lắm nên mấy ngày nay tiêu hết tiền trên người mất rồi! Hơn nữa, cũng

vì nghĩ như thế nên tôi còn thiếu nợ quán bar ở đây gần 100.000 nữa,
giờ làm sao mà đủ trả đây?”

Trông bộ dạng Aqua như sắp phát khóc. Nhỏ này, tại sao lại không
biết suy tính trước sau gì cả, tôi đặt các ngón tay lên trán.

“Ai mà biết? [Thù lao săn bắt bắp cải lần này không phân chia đều mà
dựa trên số lượng bắp cải mỗi cá nhân bắt được.], chẳng phải cô đã
nói như thế sao? Tôi thì lại muốn có một nơi cư trú kha khá. Không lẽ
cô tính ở trong chuồng ngựa suốt đời à?”

Thông thường, các phiêu lưu giả không có nhà.

Phiêu lưu giả không cần ổn định, vì họ luôn có việc phải đi đây đi đó.

Maa, đó là đối với một số ít phiêu lưu giả thành công. Đa phần các
phiêu lưu giả còn lại đều là do không có tiền để trang trải cuộc sống.

Thành thật mà nói, tôi đã vứt bỏ cái ý định làm người hùng chinh
phục ma vương vì điều đó là không thể.

Nếu muốn chiến đấu với ma vương, ít nhất thì trước khi đến đây tôi
nên chọn một năng lực đặc biệt hay một món vũ khí tối thượng.

Dù sao thì tôi cũng chỉ là một phiêu lưu giả, nghề nghiệp yếu nhất mà
ai cũng có thể làm được.

Hơn nữa, so với mấy người đã rèn luyện từ nhỏ để trở thành một
phiêu giả, stat của tôi thua xa họ, nhìn kiểu nào thì cũng chỉ giống một
người bình thường.

Phiêu lưu vừa phải và an toàn để thỏa mãn sự tò mò, sau đó sống một
cuộc sống an nhàn nơi vùng quê là được.

Chính vì thế, nếu rẻ thì tôi sẽ thuê một phòng ở đây, còn không thì mua một túp lều nhỏ, tôi dự tính như vậy.

Aqua, mắt càng ướt nhèm, bám chặt lấy tôi.

“Khô ô ô ô ô ô! Kazuma, làm ơn mà, cho tôi mượn tiền đi! Chỉ đủ để trả nợ thôi là được! Tôi biết, Kazuma dù gì cũng là con trai, đêm đêm hay gây ra tiếng sột soạt trong chuồng ngựa nên muốn nhanh chóng kiếm một không gian riêng tư, tôi hiểu mà! Nhưng, 50.000! 50.000 thôi là đủ! Làm ơn đi mà à à!”

“Rồi rồi tôi hiểu rồi, 50.000 hay 100.000 cũng được! Cô im miệng dùm cái!”

Phần 3

“Kazuma, mau đi chinh phạt thôi! Hơn nữa, kiếm nhiệm vụ nào đông đông quái vật hạ cấp ấy! Tôi muốn test thanh trượng mới cường hóa một chút!”

Đột nhiên Megumin nói như vậy.

Hừm...

“Anh cũng vậy, sau lần đi chinh phạt Zombie Maker, tôi cũng có skill mới muốn test nữa. Ta chọn nhiệm vụ nào an toàn thôi nhé?”

“Không, chọn nhiệm vụ nào kiếm được nhiều tiền ấy! Do phải trả nợ nên sáng giờ tôi chưa có gì trong bụng hết trơn!”

“Không, lần này chọn nhiệm vụ đương đầu với kẻ địch mạnh đi! Những quái vật cực mạnh với các đòn tấn công đau đớn, như thế mới爽...!”

Dù không nhất quán cũng phải có giới hạn thôi chứ.

“Thôi, trước tiên ta cứ xem qua danh sách nhiệm vụ rồi quyết định sau.”

Nghe ý kiến của tôi, tất cả các thành viên đều bước tới trước bảng danh sách nhiệm vụ.

Và rồi...

“Ô...? Cái gì thế này? Sao ít nhiệm vụ quá vậy?”

Phải, bình thường các tờ giấy ủy thác dán đầy trên bảng.

Nhưng hôm nay thì chỉ có vài tờ.

Hơn nữa...

“Kazuma! Là cái này, ta hãy làm nhiệm vụ này đi! Gấu khổng lồ được gọi là Black Fang thoát ẩn thoát hiện trên núi...!”

“Bác bỏ, bác bỏ ngay! È, thế này là thế nào? Sao toàn những nhiệm vụ khó không vậy?”

Phải, những nhiệm vụ còn lại, cái nào cái nấy đều nằm ngoài khả năng của chúng tôi.

Khi ấy, một nhân viên của hội bước đến.

“E-etou... thật sự xin lỗi. Dạo gần đây, kẻ có vẻ là tướng quái của ma vương đã chiếm đóng tòa lâu đài nhỏ cách thị trấn này không xa. Không biết có phải do ảnh hưởng của hắn hay không mà toàn bộ quái vật yếu xung quanh đây đều lẩn trốn hết, thành ra công việc bị giảm mạnh. Tháng tới, kị sĩ đoàn sẽ được gửi từ kinh đô tới để chinh phạt

tên tướng quái ấy, từ giờ cho đến lúc đó, chỉ còn lại những công việc có độ khó cao thôi..."

Sau lời xin lỗi của nhân viên, Aqua – đang nghèo kiết xác, hét lên.

"T-tại sao chửúúúúúú!?"

...Riêng về chuyện này thì tôi lại thấy đồng cảm với Aqua.

"Tức thật...! Tại sao hắn lại canh đúng lúc này mà đến chử!? Không biết tên tướng quái đó là cái gì, nếu là undead thì bà sẽ cho biết tay!"

Trong lúc ấm ức, Aqua nhìn lướt qua quyển tạp chí.

Các phiêu lưu giả khác có vẻ cũng tương tự, số người không làm việc nhiều hơn bình thường và chỉ ngõi đó mà say xỉn tán dóc.

Rốt cuộc thì tướng quái của ma vương đến đây vì mục đích gì?

Thành thật mà nói, năng lực của đám phiêu lưu giả trong thị trấn này không khác chúng tôi là bao.

Chắc cũng có khá nhiều party mạnh hơn chúng tôi nhưng tôi chẳng biết ai cả.

Đây là nơi các phiêu lưu giả tập sự đến đầu tiên, là thị trấn huấn luyện tân thủ.

Nói đến game thì mấy thứ như tướng quái của ma vương thường xuất hiện ở gần cuối.

Nội mấy con ếch thoi đã làm chúng tôi khốn đốn rồi, dù cho có hợp sức lại chắc cũng không có cửa thắng hắn.

Phần 4

“Nói tóm lại là từ giờ cho đến lúc các phiêu lưu giả cường lực và các kị sĩ từ kinh đô đến đây vào tháng tới, chúng ta không có bất cứ công việc chính thức nào sao?”

“Đúng vậy... Chẳng phải vì thế mà anh mới có cơ hội được ra ngoài cùng tôi sao...?”

Tôi cùng Megumin đang bước ra khỏi thị trấn.

Hiện tại, lân cận thị trấn không có bất cứ quái vật nguy hiểm nào.

Vì từ khi tướng quái của ma vương xuất hiện, các quái vật yếu đều sợ sệt mà lẩn trốn hết sạch.

Do không có nhiệm vụ nên không thể dùng bộc liệt ma pháp, Megumin có vẻ buồn bực.

Nhỏ này, hình như mỗi ngày đều phóng một cú bộc liệt ma pháp như công việc hàng ngày.

Có khi nào từ giờ cho đến tháng tới, mỗi ngày tôi đều phải ra ngoài cùng nhỏ không?

Nhưng nếu để Megumin đi một mình thì ai sẽ công nhở về? Tôi suy nghĩ nghiêm túc.

“Tới đây được rồi, dùng phép thuật lẹ lẹ rồi về thôi.”

Đi được một lát, tôi thúc giục Megumin.

Tuy nhiên, Megumin lại lắc đầu.

“Chưa được. Nơi đây vẫn còn chưa xa thị trấn, các chú lính gác sẽ lại mắng mắt.”

“Câu ‘chưa được’ của em... nghe cứ như tức giận vì cảm thấy phiền phức ấy nhỉ?”

Sau câu nói của tôi, Megumin gật đầu.

Chẳng còn cách nào khác, không có vũ khí thì cũng hoài lo, nhưng đằng nào thì cũng đâu có quái vật.

Thôi cứ đi xa thêm một chút vậy.

Giờ mới để ý, từ lúc đến giới thế này, tôi chưa đi lang thang bên ngoài như vậy lần nào.

Cho dù có ra ngoài thì cũng chỉ để làm nhiệm vụ chinh phạt.

Trong lúc lảng lặng bước đi như vậy...

“.....? Đằng kia là gì vậy? Lâu đài bỏ hoang?”

Trên đỉnh của một ngọn đồi xa xa.

Đứng sừng sững ở đó một tòa lâu đài cũ kĩ, bám đầy rong rêu.

Hoàn toàn trông như ngôi nhà ma...

“Huyền bí thật... Cứ như có yêu ma quỷ quái sống bên trong vậy...”

Hai mắt tôi sáng rực.

“Ta lấy đó làm mục tiêu đi! Nếu đây là tòa lâu đài bỏ hoang thì dù có bị phá hủy cũng đâu ai phàn nàn.”

Nói như vậy, Megumin bắt đầu chuẩn bị làm phép.

Cơn gió dễ chịu thổi qua đỉnh đồi.

Câu thần chú bay theo làn gió, chẳng hợp với bầu không khí yên bình chút nào cả...!

Và như thế, công việc hàng ngày mới của tôi và Megumin bắt đầu.

Aqua nghèo túng thì phải vất vả mỗi ngày cho công việc part-time.

Darkness thì nói là về nhà luyện tập cơ bắp một thời gian.

Còn Megumin, do không có việc gì làm nên mỗi ngày lại đến bên cạnh tòa lâu đài bỏ hoang đó phỏng bộc liệt ma pháp.

Có lúc đó là hoàng hôn trong cơn mưa lạnh lẽo.

Có lúc đó là xế trưa sau bữa ăn.

Có lúc đó là trong khi đang tản bộ buổi sáng.

Bất kể thời gian nào thì mỗi ngày Megumin cũng đến phỏng phép thuật vào tòa lâu đài bỏ hoang đó một lần.

Đứng bên cạnh Megumin đang làm phép, tôi có thể phân biệt được chất lượng của bộc liệt ma pháp so với trước.

“[Explosion]!”

“Ồ, hôm nay không tệ. Sóng xung kích của bộc liệt vang vọng cứ như thấm vào tận tủy xương, còn để lại không khí chấn động cọ sát vào da nữa. Như mọi khi, tuy chẳng hiểu tại sao tòa lâu đài bỏ hoang đó vẫn còn nguyên nhưng... nice bộc liệt!”

“Nice bộc liệt! Fufu, Kazuma cũng dần dần am hiểu đường bộc liệt rồi đấy. Đánh giá của hôm nay rất chính xác, tựa như một nhà thơ vậy.

Thế nào, Kazuma? Anh có suy nghĩ nghiêm túc về việc quyết định học bộc liệt ma pháp chưa?”

“Uhm, đường bộc liệt xem ra cũng thú vị phết, có điều nếu như thế thì party có đến 2 pháp sư mất. Nhưng mà, đến lúc anh từ bỏ công việc phiêu lưu giả để về hưu, nếu có dư point thì chắc cũng học bộc liệt ma pháp cho biết.”

Tôi và Megumin vừa trò chuyện vừa cười đùa.

Âm thanh của bộc liệt ma pháp hôm nay chấm mấy điểm nhỉ, mặc dù cường độ không to nhưng âm sắc rất tốt. Chúng tôi tán gẫu về những chuyện như thế.

Phần 5

Sau một tuần liên tiếp đi phóng bộc liệt, sáng hôm ấy.

«Cấp báo! Cấp báo! Tất cả các phiêu lưu giả hãy mau mang vũ khí tập trung đến cổng chính của thị trấn để chuẩn bị chiến đấu!»

Trong thị trấn, một thông báo khẩn cấp quen thuộc vang lên.

Nghe thông báo, chúng tôi cũng chuẩn bị vũ khí và hướng đến địa điểm.

Trước cổng chính của thị trấn đang tập hợp đông đảo các phiêu lưu giả. Vừa đến nơi, chúng tôi sững sốt trước tên quái vật với cảm giác đáng sợ đang đứng phía trước.

Dullahan.

Đó là người đã chết do bị tuyên án tử hình, kị sĩ không đâu mang đến sự tuyệt vọng.

Bên cạnh việc là undead, tên quái vật ấy còn có cơ thể khỏe mạnh vượt trội so với lúc còn sống và sở hữu năng lực đặc biệt.

Mặc bộ giáp đen tuyển đứng trước cổng chính, tên kị sĩ ôm cái đầu mình bên sườn trái. Trong lúc các phiêu lưu giả đang dõi theo, hắn đưa cái đầu được bao bọc kín mít bởi chiếc mũ sắt ra.

“Ta là tướng quái của đội quân ma vương, người vừa đến tòa lâu đài cách đây không xa được mấy ngày...”

Ngay sau đó, cái đầu bắt đầu run lên...

“Mỗi ngày, mỗi ngày, mỗi ngày, ngày nào cũng vậy!! To gan dám đến phỏng bộc liệt ma pháp vào lâu đài của ta, là kẻ nào hảaaaa!?”

Tướng quái của ma vương nỗi cơn thịnh nộ.

Trước tiếng hét của Dullahan như đã chịu đựng cái gì đó khá lâu nhưng đến bây giờ thì không thể nhịn được nữa, các phiêu lưu giả xung quanh chúng tôi trở nên xôn xao.

Không bằng nói rằng những người ở đây đều không hiểu rõ cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

Trước mắt thì có vẻ như chúng tôi được gọi khẩn cấp đến đây là vì tên Dullahan đang tức giận này.

“Bộc liệt ma pháp...?”

“Nếu nói đến người sử dụng bộc liệt ma pháp thì...”

“Nếu nói đến bộc liệt ma pháp thì...”

Vài ánh mắt xung quanh đột nhiên tập trung vào Megumin đang đứng bên cạnh tôi.

Thấy có người nhìn mình, Megumin nhìn lại cô gái pháp sư bên cạnh.

Khi tôi quay sang nhìn cô bé, mọi người xung quanh cũng đồng loạt nhìn theo...

“Eeh!? T-tôi!? Tại sao lại nhìn tôi!? Tôi hổng biết dùng bộc liệt ma pháp à nha!”

Đột nhiên bị buộc tội, cô bé pháp sư lúng túng chối phắt.

.....Khoan, có khi nào... đó là tòa lâu đài bỏ hoang bị phóng phép thuật mỗi ngày!?

Nói vậy là...

Khi nhìn chằm chằm bên cạnh, tôi thấy Megumin đang đổ mồ hôi lạnh.

Kiểu gì thì nhỏ cũng đã nhận ra.

Sau đó, Megumin thở dài và bước ra với gương mặt mếu xêu.

Các phiêu lưu giả đạt ra thành một con đường trống dẫn đến chỗ của Dullahan đang đứng trước cổng chính.

Khoảng cách từ Megumin đến tên Dullahan đó khoảng 10 mét.

Tôi, Aqua và Darkness, 3 người chúng tôi cùng bước theo sau Megumin.

Nhìn thấy undead, Aqua như vừa thấy được kẻ đã giết hại cha mẹ mình. Dullahan có vẻ cũng bức tức một cách bất thường.

“Là ngươi sao...!? Ngươi là kẻ to gan mỗi ngày đến phóng bộc liệt ma pháp vào tòa lâu đài của ta sao!? Nếu muốn gây sự vì biết ta là tướng quái của đội quân ma vương thì cứ đường đường chính chính đến trước thành mà khiêu chiến! Còn không thì cứ chui rúc trong thị trấn mà run rẩy! Hà có gì lại lén lút làm chuyện bẩn thỉu như vậy!? Ta biết là thị trấn này chỉ toàn phiêu lưu giả có cấp độ thấp! Nghĩ rằng đẳng nào cũng chỉ là bọn tép riu nên ta đã để yên thế mà ngươi lại được nước làm tới, mỗi ngày đến phóng phép thuật dùng dùng.....! Ngươi thấy chuyện đó vui lắm sao!?”

Có vẻ bức xúc với những cú bộc liệt ma pháp mấy ngày qua, chiếc mũ sắt của Dullahan run lên bần bật vì phẫn nộ.

Trước khí thế choáng ngợp, Megumin cũng có chút khiếp đảm, nhưng sau đó thì hất tấm áo choàng trên vai lên...!

“Tên ta là Megumin. Archwizard thuần phục bộc liệt ma pháp...!”

“Megumin cái gì cơ? Ngươi đang giõn mặt với ta đó à?”

“Kh-không phải!”

Sau khi lời giới thiệu của mình bị Dullahan chỉ trích, Megumin bình tâm lại và tiếp tục nói:

“Ta là người của Hồng Ma Tộc, pháp sư mạnh nhất của thị trấn này. Chiến lược của ta là liên tục phóng bộc liệt ma pháp để dụ tướng quái của đội quân ma vương như ra ngoài...! Và có vẻ như ta đã thành công, dám một mình đến thị trấn này, xem ra ngươi tới số rồi!”

Đứng phía sau Megumin đang dương dương đắt ý chỉ tay vào Dullahan, tôi xì xầm với Darkness và Aqua.

“Ê, sao con bé chém gió kinh vậy? Rõ ràng nhỏ nói là mỗi ngày không được dùng bộc liệt ma pháp thì nhỏ sẽ chết nên tôi mới bất đắc dĩ đưa nhỏ đến gần tòa lâu đài ấy thôi mà. Từ khi nào mà biến thành chiến lược vậy?”

“Uhm, còn tuyên bố mình là pháp sư mạnh nhất thị trấn này nữa.”

“Suyttt! Cứ làm thính đi. Hiện tại ở đây không có pháp sư bộc liệt nào, phía sau còn có rất nhiều phiêu lưu giả, cứ để cho con bé tự sướng đi. Ta cứ đứng đây quan sát là được.”

Dường như nghe được lời xì xầm của chúng tôi, vẫn trong tư thế cầm trưng, mặt Megumin hơi đỏ lên.

Còn về phần của Dullahan, hắn biểu hiện như vừa hiểu ra được vấn đề.

“.....Hô, người của Hồng Ma Tộc sao? Ra là thế, ra là thế. Vậy xem ra cái tên của ngươi không phải là dùng để trêu ta nhỉ.”

“Ê, nếu như ngươi có dị nghị gì với cái tên do cha mẹ đặt cho ta thì mau nói ra đi!”

Nỗi nóng trước câu nói của Dullahan, Megumin đốp chát lại không chút ngần ngại.

Lại nói đến Dullahan, cho dù thấy đông đảo phiêu lưu giả như vậy cũng không tỏ ra chút lo lắng nào.

Không hổ danh là tướng quái của ma vương, coi chúng tôi như đám con nít ranh, chẳng thèm đặt vào mắt.

“Hừm, thôi, bỏ đi. Ta đến vùng đất này không phải vì lũ tép riu như các ngươi mà là để điều tra. Trong thời gian ấy, ta quyết định nghỉ chân tại tòa lâu đài đó, kể từ bây giờ chó có phóng bộc liệt ma pháp vào đó nữa. Nghe rõ chưa?”

“Yêu cầu đó khác gì bắt ta tự sát? Hồng Ma Tộc mỗi ngày không được sử dụng bộc liệt ma pháp thì sẽ chết.”

“N-này, ta chưa nghe qua chuyện đó bao giờ! Đúng có nói láo!”

Nên làm gì đây, tôi cảm thấy muốn xem cuộc đối thoại của Megumin và tên quái vật thêm chút nữa.

Khi quay sang thì tôi thấy Aqua cũng đang hào hứng nhìn Megumin đốp chát Dullahan.

Dullahan đặt tay phải lên đầu, nhún vai.

“Cho dù thế nào thì ngươi cũng không có ý định ngưng việc phóng bộc liệt ma pháp sao? Mặc dù là người đã thoái hóa thành ma nhưng ta vốn là một kị sĩ. Ta không có sở thích giết chóc kẻ yếu. Tuy nhiên, nếu như ngươi còn lảng vảng đến gần tòa lâu đài để quấy nhiễu một lần nữa thì đừng trách tại sao ta không khách sáo!”

Trước lời đe dọa đáng sợ của Dullahan, Megumin giật mình lùi về sau một bước.

Tuy nhiên, ngay sau đó Megumin lại nhoẽn miệng cười...!

“Người bị quấy nhiễu là bọn ta mới đúng! Cũng vì người trú ngụ ở tòa lâu đài đó mà tất cả bọn ta đều mất hết công ăn việc làm! ...Fu, nhưng chuyện đó sẽ không tiếp diễn lâu nữa đâu. Bởi vì bọn ta có một chuyên gia trị undead! Sensei, xin mời ngài!”

Sau khi phun ra những lời hoa mỹ, Megumin nhường chỗ lại cho Aqua.

.....Này.

“Thật chẳng còn cách nào khác! Không cần biết người là tướng quái của ma vương hay gì, đừng phải ta thì coi như người xui xẻo rồi. Đó là undead, giữa ban ngày ban mặt còn vác mặt đến đây dưới ánh sáng mặt trời thì khác nào bảo ‘hãy thanh lọc tôi đi’? Cũng tại vì người mà ta không có nhiệm vụ để nhận! Nào, đã chuẩn bị tinh thần chưa?”

Được gọi là sensei, Aqua không ngán gì mà bước đến trước mặt Dullahan.

Trong tầm mắt các phiêu lưu giả đang nín thở quan sát, Aqua chỉ thẳng vào Dullahan.

Thấy thế, Dullahan có vẻ rất hứng thú mà giơ đầu của mình về phía Aqua.

Đối với Dullahan, hành động ấy chẳng khác gì nhìn không chớp mắt vậy.

“Hô, đây là? Priest, à không, là Archpriest sao? Ta đây dù gì cũng là tướng quái của đội quân ma vương. Không lý nào ta lại bị thanh lọc bởi một Archpriest ở một thị trấn cấp thấp như thế này, bởi vì ta đã có

đối sách với Archpriest... Phải rồi, trước đó, cho phép ta khiến đứa con gái của Hồng Ma Tộc cảm thấy đau đớn một chút nhé!"

Dullahan đã ra tay sờm hơn Aqua, hắn chỉ ngón tay của bàn tay trái vào Megumin.

Sau đó, Dullahan hô lên:

"Án tử hình dành cho ngươi! Người sẽ chết sau một tuần!"

Khi Dullahan thực hiện lời nguyền, Darkness liền nhanh tay túm lấy Megumin giấu ra phía sau mình.

"Cái!? D-Darkness!?"

Trong lúc Megumin hét lên, cơ thể của Darkness xuất hiện hắc quang trong khoảnh khắc.

Chết tiệt, chị ta trúng chiêu án tử hình rồi sao!?

"Darkness, chị không sao chứ!? Có thấy đau chõ nào không?"

Nghe tôi bối rối hỏi, Darkness nắm mỉm hai bàn tay nhiều lần để kiểm tra.

"...Hùm, không có vấn đề gì cả."

Chị ta nói bằng giọng điệu có vẻ ổn.

Nhưng mà, rõ ràng là lúc nãy Dullahan đã hô một điều...

Rằng 'ngươi sẽ chết sau một tuần'.

Trong lúc Aqua chạm vào Darkness đã bị dính lời nguyền, Dullahan tuyên ngôn như đã chiến thắng.

“Lời nguyễn ấy không tác dụng ngay bây giờ. Tuy có chút nằm ngoài dự tính nhưng nạn nhân là đồng đội quan trọng của các ngươi, có khi thế này lại thảm hơn. Rõ rồi chứ, đứa con gái của Hồng Ma Tộc? Kư kư, à Crusader đó sẽ chết sau một tuần. Từ giờ tới đó, đồng đội quan trọng của ngươi sẽ chìm trong nỗi sợ cái chết, thống khổ vô cùng... Phải, đó là do lỗi của ngươi! Trong vòng một tuần, ngươi hãy chứng kiến đồng đội của mình đau khổ và tự ăn năn hối hận vì hành vi của mình đi nhé! Kư ha ha ha, nếu ngươi chịu ngoan ngoãn nghe theo yêu cầu của ta thì mọi chuyện đã không có gì rồi.”

Trong lúc Megumin đang tái nhợt trước lời nói của Dullahan, Darkness run rẩy hét lên.

“L-là thế sao!? Đầu tiên ban cho ta lời nguyễn chết chóc, nếu ta muốn giải nguyễn thì phải nghe theo những gì ngươi nói! Nói tóm lại là như thế chứ gì!?”

“Eh?”

Dullahan楞楞地 phản hồi như thể không hiểu Darkness đang nói cái gì.

Tôi cũng vậy, và tôi không muốn hiểu... hoàn toàn không muốn.

“Kư...! Ta đây sẽ không chịu khuất phục trước lời nguyễn đâu...! Nhất định sẽ không khuất phục...! L-làm sao đây, Kazuma? Tên Dullahan đó đang nhìn tôi bằng ánh mắt dâm tà bên dưới chiếc mũ sắt kìa! Cứ như thế này hắn sẽ bắt tôi về tòa lâu đài, sau đó thì dù dỗ là sẽ giải nguyễn cho tôi nếu tôi im miệng làm theo những gì hắn nói, và rồi yêu cầu tôi chơi trò biến thái hardcore khủng khiếp với hắn bằng đôi mắt của một tên dâm tặc!”

Đột nhiên bị gọi là tên dâm tặc trước rước mặt bao nhiêu người,
Dullahan ngo ngác.

“.....Eh?”

Thật tội nghiệp.

“Có thể ngươi sẽ vấy bẩn được cơ thể của ta, nhưng ngươi sẽ không bao giờ vấy bẩn được tâm hồn của ta! Nữ kị sĩ bị nhốt trong thành, sau đó thì bị tướng quái của ma vương bắt làm theo yêu cầu phi lý của hắn! Aa, làm sao đây, làm sao đây, Kazuma!? Đây là tình huống gay cấn ngoài ý muốn! Dù không muốn đi... dù không muốn đi nhưng tôi vẫn phải đi. Tuy sức chịu đựng có hạn nhưng tôi quyết kháng cự cho đến cùng! Thôi, tôi đi đâyyyy!”

“Eeeeh!?”

“Đứng lại, đừng đi! Người của Dullahan sẽ gấp khốn đốn mất!”

Khi tôi giữ tay Darkness lại lúc chị ta bắt đầu bước về phía kẻ địch, Dullahan biểu hiện dáng vẻ thở phào nhẹ nhõm.

“N-nói tóm lại! Việc này sẽ dạy cho các ngươi một bài học để đừng có tiếp tục phóng bộc liệt ma pháp vào tòa lâu đài của ta! Còn ngươi, đứa con gái của Hồng Ma Tộc! Nếu như muốn giải nguyễn cho á Crusader đó thì hãy đến tòa lâu đài của ta! Nếu ngươi có thể đặt chân vào căn phòng của ta ở trên tầng cao nhất của tòa lâu đài, ta sẽ giải nguyễn cho ả! ...Tuy nhiên, trong lâu đài của ta có rất đông các Undead Knight. Liệu mấy đứa phiêu lưu giả nhóc tì như các ngươi có đến được phòng của ta nổi không? Kư kư kư kư kư, kư ha ha ha ha!”

Sau lời tuyên ngôn, Dullahan vừa cười vang vừa leo lên lưng con ngựa không đầu đứng ngoài thị trấn và cứ thế mà chạy về phía tòa lâu đài...

Phần 6

Trước tình huống triển khai quá sức tưởng tượng như vậy, các phiêu lưu giả tụ tập vẫn còn đứng ngây ra.

Cả tôi cũng vậy.

Bên cạnh tôi, Megumin tay nắm chặt thanh trượng, cơ thể run rẩy, gương mặt tái mét.

Sau đó, cô bé bước ra khỏi thị trấn một mình.

“Ê, em định đi đâu thế? Làm gì cũng phải báo một tiếng chứ!”

Khi tôi nắm áo choàng của Megumin lại, cô bé vừa dồn sức vào đôi chân kháng cự, vừa nói mà không quay lưng lại.

“Sự việc lần này là trách nhiệm của tôi. Tôi đến tòa lâu đài ấy một chút, phỏng thảng bộc liệt ma pháp vào tên Dullahan ấy và lời nguyền trên người Darkness sẽ được giải.”

Trên thực tế, nếu như Megumin đi một mình thì làm được gì cơ chứ?

“Thế thì anh cũng đi nữa. Để em đi một mình, lỡ gặp phải mấy đồi thủ nhải nhép biết dùng phép thuật thì coi như xong. Suy cho cùng, cũng tại anh ngu ngốc đến nỗi mỗi ngày đi cùng em mà lại không nhận ra đó là tòa lâu đài của tướng quái.”

Sau câu nói của tôi, nỗi đắng cay của Megumin dường như đã được giải tỏa, cô bé chùng vai, không ra sức kháng cự nữa.

“...Vậy thì ta sẽ đi cùng nhau. Nhưng đối thủ là rất đông Undead Knight đấy. Vũ khí thông thường rất khó có hiệu quả. Phải cần đến hiệu ứng phép thuật của pháp sư như tôi. Vì vậy cho nên, đến lúc ấy cứ dựa dẫm vào tôi nhé.”

Nói như thế, Megumin mỉm cười yếu ớt.

Nhắc đến Undead Knight thì chúng thường mặc áo giáp, phải không?

Đối với đối thủ như vậy, thanh kiếm cùi bắp của tôi xem ra không xi nhê.

Nhưng tôi lại nảy ra vài ý tưởng.

“Anh sẽ dùng skill phát hiện kẻ địch để thăm dò quái vật bên trong lâu đài, sau đó thì dùng skill ẩn nấp để lén vào. Hoặc là mỗi ngày ta đến một đợt, dùng bộc liệt ma phát tiêu diệt kẻ thù rồi quay về.

Số lượng kẻ kịch sẽ bị giảm xuống ngày qua ngày. Nếu thời gian giới hạn là một tuần thì việc đó chắc là có thể.”

Có vẻ như lời đề nghị của tôi mang chút hy vọng nên Megumin gật đầu với biểu hiện rạng rỡ.

Tôi và Megumin cùng nhau quay đầu về phía Darkness.

“Ê, Darkness! Lời nguyền của chị nhất định sẽ được giải! Vì vậy cho nên, đừng lo lắng...”

“[Sacred Breakspell]!”

Trong lúc tôi đang động viên Darkness, một giọng nói như vang lên.

Nhận được phép thuật mà Aqua vừa hô, cơ thể của Darkness phát sáng nhẹ.

Sau đấy, trái với Darkness – đang tỏ ra chán nản như vừa bị cướp mất một cái gì đó, Aqua vui vẻ nói.

“Chỉ cần có tôi ở đây, giải lòi nguyên của Dullahan chỉ là chuyện nhỏ! Sao hả, sao hả? Thỉnh thoảng tôi cũng ra dáng một priest đích thực đấy chứ?”

“.....Eh?”

Đang hào hứng, tinh thần của tôi và Megumin trở lại bình thường.

Phần 7

Từ hôm tướng quái của ma vương đến thị trấn, đã một tuần trôi qua mà không có chuyện gì xảy ra.

“Ta làm nhiệm vụ thôi! Dù có khó khăn cũng được, mau đi nhận nhiệm vụ nào!”

““Eeeeh...””

Đột nhiên nghe Aqua nói như vậy, tôi và Megumin cùng nhau phát ra âm thanh bất mãn.

Ngoại trừ Aqua, túi tiền của chúng tôi vẫn còn đầy.

Với tình trạng chỉ còn nhiệm vụ có độ khó cao như hiện giờ, tôi không muốn đựng đến công việc tí nào.

“Tôi thì không thành vấn đề. Nhưng mà, chỉ có tôi và Aqua thì chẳng phải hơi thiếu hỏa lực sao...?”

Darkness nhìn chằm chằm về phía tôi và Megumin.

Dù có bị nhìn bằng ánh mắt như thế đi chăng nữa thì tôi và Megumin cũng không có lý do gì để nhận nhiệm vụ nguy hiểm cả.

Nhìn bộ dạng không có hứng thú của chúng tôi, Aqua rướm rướm nước mắt.

“L-làm ơn đi mààààààà! Tôi chịu hết nổi công việc làm thêm rồi! Lúc nào cũng bị quản lý nỗi trận lôi đình vì bán croquette không xong!
Cầu xin cậu đấy! Tôi sẽ cố gắng! Lần này tôi sẽ cố gắng hết sức mààà!!”

Tôi và Megumin nhìn nhau trao đổi.

“Haa, chẳng còn cách nào khác... Trước tiên cứ đến xem coi có nhiệm vụ nào thích hợp không đã. Nếu không có thì ta sẽ làm nhiệm vụ khó.”

Nghe nói như thế, Aqua mừng rỡ chạy về phía bảng danh sách nhiệm vụ.

“...Kazuma không đi cùng để xem sao? Nếu giao cho Aqua, e rằng chỉ ấy sẽ mang về một nhiệm vụ bất khả thi mất...”

“Phải đấy... Nhưng dù có là nhiệm vụ khó cách mấy thì tôi cũng chẳng phàn nàn gì đâu...”

Nghe ý kiến của Megumin và Darkness, tôi đâm ra cũng hơi lo.

Bước tới bảng danh sách nhiệm vụ, tôi đứng sau lưng Aqua – lúc này đang đắn đo suy nghĩ.

Aqua nghiêm túc lựa chọn nhiệm vụ đến nỗi không nhận ra là tôi đang đứng ở sau lưng.

Ngay sau đó, cô ấy đưa tay đến bóc một tờ giấy từ bảng danh sách.

“Được...!”

“Được cái ếu! Cô vừa bóc nhiệm vụ gì thế hả!?”

Tôi giật lấy tờ giấy ủy thác trong tay Aqua.

<—Chinh phạt Manticore và Gryphon—

Manticore và Gryphon đang tranh giành địa bàn tại nơi này. Nếu cứ để yên như thế thì sẽ nguy hiểm khôn lường nên xin hãy chinh phục cả hai giúp chúng tôi.

Tiền thưởng là 500.000 Eris.>

“Bị dàn à?”

Trong lúc hét lên, tôi dán tờ giấy trở lại chỗ cũ.

Nói có sách mách có chứng, sang đây xem thử thì đúng y chóc. Suýt chút nữa thì bị cuốn vào nhiệm vụ cực kì nguy hiểm rồi.

“Gì chứ...? Chẳng phải chỉ cần dụ hai con lại chung một chỗ cho Megumin phỏng bộc liệt ma pháp là xong sao? Thiệt tình, đành vậy...”

Nói thì nghe dễ lắm nhưng dám cá là nhỏ này định quăng trách nhiệm dụ hai con quái thú nguy hiểm lại một chỗ cho tôi đây.

Đành từ bỏ nhiệm vụ ấy vì sợ bị tôi cho đi một mình, ngay sau đó
Aqua lại hào hứng kéo tay áo của tôi.

“Nè, cái này cái này! Xem cái này đi!”

Vừa nói, Aqua vừa chỉ vào tờ ủy thác.

<—Lọc nước trong hồ—

Chất lượng nước trong hồ, nguồn nước duy nhất của thị trấn, đã bị ô nhiễm khiến Brutal Alligator bắt đầu đến định cư nên chúng tôi muôn nhò giúp lọc sạch nước. Vì chỉ cần nước trong hồ được lọc sạch thì quái vật tự khắc sẽ bỏ đi nơi khác cho nên không cần thiết phải chinh phạt quái vật.

※Yêu cầu: Priest đã học phép thuật tinh lọc.

Tiền thưởng là 300.000 Eris.>

“Cô có thể lọc nước sao?”

Trước câu hỏi của tôi, Aqua khịt mũi.

“Rõ nồng cạn, cậu nghĩ tôi là ai chứ? Cơ mà, từ cái tên cho đến diện mạo, cậu không biết tôi là nữ thần gì sao?”

“Nữ thần tiệc tùng chứ gì?”

“Sai bét, Hikineet! Là nước! Cậu không nhìn thấy đôi mắt và mái tóc màu xanh nước biển này à?”

Ra vậy.

Chỉ cần lọc nước là có ngay 300.000 sao? Ngọt xót nỗi!

Nhất là vụ không cần phải chinh phạt cũng được.

“Vậy thì nhận nhiệm vụ đó đi. Cơ mà, nếu là chỉ là lọc nước thì một mình cô làm cũng được rồi còn gì? Như thế thì cô có thể độc quyền tiền thưởng kia mà?”

Tuy nhiên, Aqua lại lúng túng trước câu nói của tôi.

“E-eueeh... Biết đâu bọn quái vật sẽ đến cản trở thì sao? Cho đến khi việc lọc nước được hoàn thành, tôi muốn được bảo vệ khỏi đám quái vật.”

Có chuyện đó sao?

Hơn nữa, theo cái tên Brutal Alligator thì hẳn đó là quái vật thuộc hệ cá sấu.

Coi bộ cũng rất nguy hiểm đây...

“Nhân tiện, việc lọc nước phải mất bao lâu mới hoàn thành? 5 phút không?”

Nếu việc ấy kết thúc trong khoảng thời gian ngắn, bộc liệt ma pháp của Megumin có thể sẽ được việc.

Aqua nói với cái đầu nghiêng sang một bên.

“...Khoảng nửa ngày thôi?”

“Lâu thế!”

Đối phương là quái vật nguy hiểm ngay từ cái tên, thế mà phải bảo vệ đến tận nửa ngày sao?

Khi tôi định trả tờ giấy trả lại chỗ cũ thì...

“Aa! làm ơn, làm ơn đi mà àà! Không còn nhiệm vụ nào khác thích hợp hơn nữa đâu! Làm ơn hợp tác đi mà, Kazuma-saaaan!”

Thấy Aqua khóc lóc ôm chầm lấy cánh phải của tôi đang dán tờ giấy trở lại bảng danh sách, tôi suy nghĩ một lát.

“...Nè, cô lọc nước như thế nào?”

“...Hê? Thì tôi chỉ cần chạm tay vào nước và duy trì phép thuật tinh lọc liên tục là được...”

Ra vậy, nhất định phải chạm tay vào nước sao?

Tôi vừa nghĩ ra một cách nhưng như thế này thì...

À khoan, đợi đã?

“Ê, Aqua. Tôi vừa nghĩ ra một cách lọc nước an toàn đây, cô có muốn thử không?”

Phần 8

Tại cái hồ lớn cách thị trấn không xa.

Có một con sông nhỏ chảy từ cái hồ được coi là nguồn nước duy nhất đến thị trấn.

Hai bên hồ có núi, từ đó nước không ngừng chảy vào hồ.

Ra là thế.

Theo như lời úy thác thì nước trong hồ tự nhiên trở nên đục ngầu và bị ú đọng.

Tôi cứ tưởng quái vật cũng thích nước sạch nhưng xem ra không phải như vậy.

Trong lúc tôi đang nhìn chằm chằm cái hồ, một giọng nói vang lên từ phía sau.

“Nè... thật sự phải làm như vậy sao?”

Đó là giọng nói cực kì bất an của Aqua.

Kế hoạch của tôi không có chút khe hở nào, rốt cuộc thì cô ta cảm thấy bất an cái gì nhỉ?

Aqua nói,

“Tự dung tôi lại có cảm giác mình như quái vật hiếm vừa bắt được và sắp sửa bị bán đi...”

...Trong lúc đang ngồi bó gối trong chiếc lồng thép dùng để nhốt quái vật hiếm.

Kế hoạch của tôi là mang Aqua bô vào trong lồng và cứ thế mà thả xuống hồ.

Ban đâu tôi định bảo cô ta ngồi trong cái lồng đặt gần hồ rồi dùng phép thuật lọc nước cho an toàn, thế nhưng do không chạm vào nước thì không được nên chỉ còn biện pháp này thôi.

Aqua là nữ thần nước, đừng nói là ngâm mình trong nước, cho dù có bị chìm xuống đáy hồ cả ngày và không thể thở được thì cô ta vẫn bình an vô sự.

Hơn nữa, theo như lời của cô ta thì phép thuật tinh lọc không cần phải thực hiện, chỉ cần ngâm cô ta trong hồ thì phép thuật sẽ tự động phát huy tác dụng.

Đây đúng là sự tồn tại linh thiêng. Cho dù có mục nát nhưng thật không hổ danh là nữ thần.

Tôi và Darkness cùng nhau khiên chiếc lồng chứa Aqua đến bên hồ.

Cái lồng thép ấy là dụng cụ chúng tôi mượn từ hội.

Vì trong danh sách các nhiệm vụ có nhiệm vụ bắt giữ cho nên mới có loại công cụ này.

Tất nhiên, chúng tôi không đến đây để vứt nữ thần vô dụng xuống hồ nên không cần thiết phải khiên đi xa.

Chỉ cần đặt cái lồng xuống hồ sao cho Aqua đụng vào một chút nước là được.

Như thế thì dù trong lúc lọc nước có bị lũ Brutal Alligator tấn công thì cũng không sao cả.

Với cái lồng hộ thân, Aqua không thể nào bị trúng đòn tấn công được.

Theo như lời của nhân viên hội thì nếu việc lọc nước được hoàn thành thì tự khắc bọn quái vật trong hồ sẽ bỏ đi nhưng có khả năng chúng sẽ không buông tha Aqua nên chúng tôi đã cột thêm một sợi xích rắn chắc.

Vì cái lồng thép khá nặng nên chúng tôi đã mượn một con ngựa để kéo nó từ thị trấn đến hồ.

Trong trường hợp khẩn cấp, chúng tôi có thể dùng con ngựa này để kéo cái lồng buộc vào sợi xích lên và bỏ chạy.

Ngâm chiếc lồng chứa Aqua bên trong xuống nước, chỉ để phần mông của Aqua tiếp xúc với nước một chút, sau đó ba người chúng tôi cứ thế mà ngồi đợi.

Trong lúc ôm gối, Aqua lẩm bẩm.

“Giờ thì tôi lại cảm giác như mình như cái túi lọc trà vậy...”

Phần 9

2 tiếng trôi qua kể từ lúc Aqua ngâm mình trong nước.

Thế nhưng vẫn chưa có dấu hiệu tấn công nào của quái vật.

Tôi, Darkness và Megumin đang ngồi trông chừng trên một bãi đất cách Aqua 20 mét.

Tôi cất tiếng gọi Aqua – vẫn đang ngâm mình trong nước.

“Nààày, Aqua! Việc lọc nước thế nào rồi? Liên tục ngâm trong nước lạnh lầm phải không? Nếu có cần đi toilet thì cứ nói nhé, tôi sẽ thả cô ra!”

Nghe tôi hét từ đằng xa, Aqua đáp lại.

“Việc lọc nước vẫn thuận lợi! Còn nữa, tôi không cần đi toilet! Archpriest không có mấy nhu cầu đó!”

Aqua nói bằng giọng cứ như mình là idol.

Tôi cứ lo lắng là liệu ngâm trong nước lâu quá thì cô ta có ổn không nhưng xem ra tôi đã lo bò trắng răng rồi.

“Vậy là không có vấn đề gì nhỉ! Nhân tiện, Hồng Ma Tộc cũng không cần đi toilet.”

Megumin tự dung chêm vào một câu tôi không muốn nghe.

Cả em và Aqua bình thường đều ăn như heo, rốt cuộc thì chỗ thức ăn đó biến đi đâu rồi?

“Bởi vì tôi là Crusader nên toilet... toilet... uu...”

“Darkness, đừng có tranh đua với hai người họ. Aqua và Megumin nói là không cần đi toilet chứ gì? Được, xong chuyến này, tôi sẽ nhận một nhiệm vụ không thể hoàn thành nổi để kiểm chứng xem họ có thật sự không đi toilet hay không.”

“X-xin đừng. Hồng Ma Tộc thật sự không đi toilet mà? Nhưng xin anh đừng làm thế, bất quá thì tôi xin lỗi, được chưa? ...Mà, bọn Brutal Alligator nãy giờ không đến nhỉ? Cứ thế này thì ta có thể hoàn thành công việc mà không gặp chút khó khăn nào rồi.”

Cái miệng Megumin ăn mắm ăn muối, vừa nói một câu thiếu suy nghĩ là y như rằng tạo ra một flag.

Khi ấy, một phần của mặt hồ xuất hiện những gợn sóng nhỏ.

Nếu so sánh về kích thước thì chúng chẳng khác loài cá sấu trung bình ở Trái Đất.

Nhưng chúng suy cho cùng vẫn là quái vật.

“K-Kazuma! Chúng đến kìa! Nè, chúng đến đông quá!”

Có vẻ như cá sấu ở thế giới này sống theo bầy đàn.

—4 tiếng đã trôi qua kể từ lúc bắt đầu việc lọc nước—

Ban đầu Aqua chỉ dùng cơ thể nữ thần của mình ngâm trong nước để phát huy tác dụng của phép thuật tinh lọc nhưng bây giờ thì cô ta đang đọc chú lia lịa bằng tất cả tâm hồn để việc lọc nước mau chóng kết thúc.

“[Purification]! [Purification]! [Purification]!”

Bọn cá sấu đang vây quanh chiếc lồng thép chứa Aqua bên trong và cắn nó phát ra tiếng rốn rảng.

“[Purification]! [Purification]! *Leng keng*!? *Cót két*!? Chiếc lồng... chiếc lồng đang phát ra những âm thanh quái lạ kìa!”

Mặc dù Aqua hét lên nhưng trong hình huống này không thể dùng bộc liệt ma pháp, chúng tôi không biết phải giúp thế nào cả.

“Aqua! Nếu bỏ cuộc thì cứ nói nhé! Chúng tôi sẽ kéo cô lên!”

Mới vừa rồi còn la lớn nhưng xem ra Aqua vẫn cố chấp mà không chịu từ bỏ nhiệm vụ.

“T-tôi muôn muốn! Nếu bỏ cuộc tại đây thì sự cố gắng cả buổi trời coi như công cốc, sẽ không được nhận tiền thưởng nữa! [Purification]! [Purification]! ...W-waaaaaaa! *Rắc*! Âm thanh không muốn nghe phát ra từ chiếc lồng xuất hiện rồi!!”

Aqua đang khóc thét lên với bọn Brutal Alligator, còn chúng tôi chẳng bận tâm gì đến chuyện đó.

Nhìn cảnh ấy, hai mắt Darkness phát sáng.

“...Trong chiếc lồng đó, có vẻ vui quá nhỉ...”

“...Đừng có đến đó đấy?”

—7 tiếng trôi qua kể từ lúc bắt đầu việc lọc nước—

Trong hồ là chiếc lồng đã te tua.

Bị đám Brutal Alligator cắn, chiếc lồng lưu lại rất nhiều vết răng cá sấu.

Vì việc lọc nước đã kết thúc nên bọn Brutal Alligator phân tán, hướng bên kia núi mà bơi đến.

Không còn nghe thấy tiếng niệm phép thuật tinh lọc của Aqua nữa.

Cơ mà, một giờ trước, lúc đám Brutal Alligator vẫn còn vây quanh thì đã không nghe thấy tiếng Aqua nữa rồi.

“Này, Aqua, cô ổn chứ? Đám Brutal Alligator đã bỏ đi hết rồi!”

Chúng tôi đến gần và nhìn vào trong chiếc lồng.

“...*Thút thít*...*hức*...*sụt sịt*.....”

Thay vì ôm đầu gối mà khóc như vậy thì bỏ nhiệm vụ từ sớm có phải tốt hơn không...?

Maa, trong tình huống này thì cũng chả trách cô ta được.

“Coi nào, lọc nước xong rồi thì về thôi. Tôi đã thảo luận với Darkness và Megumin rồi, lần này chúng tôi không lấy thù lao. Tiền thưởng 300.000, cô cứ lấy hết đi.”

Đang úp mặt vào đầu gối, vai Aqua đột nhiên giật một cái.

Tuy nhiên, không có dấu hiệu gì từ chiếc lồng.

“Này, chui ra khỏi lồng đi chứ. Không còn cá sấu nữa đâu.”

Trước câu nói của tôi, Aqua đáp lại bằng một giọng nhỏ xíu.

“...thế này mà kéo về...”

.....?

“Gì co?”

“...Thế giới bên ngoài chiếc lồng thật là đáng sợ, cứ để thế này mà kéo về đi.”

...Có vẻ như nhiệm vụ lần này tiếp tục để lại tổn thương tinh thần cho Aqua sau vụ chinh phạt mấy con ếch.

Phần 10

“Dona dona doonaa doonaaa...”

“Này, Aqua, về tới thị trấn rồi, cô dừng bài hát đó lại đi có được không? Mang một cô gái bó gối trong cái lồng chưa đủ thu hút sự chú ý của cư dân thị trấn hay sao hả? Cơ mà, vào thị trấn thì đã an toàn rồi, cô mau ra đi chứ!”

“Không. Trong đây là thánh địa của tôi. Thế giới bên ngoài thật đáng sợ nên tôi sẽ không ra ngoài trong một thời gian.”

Aqua hoàn toàn chui rúc trong chiếc lồng đang được con ngựa kéo đi.

Trở về sau khi bình an vô sự hoàn thành nhiệm vụ, chúng tôi hướng đến hội trước những ánh mắt ấm áp của người trong thị trấn.

Bởi vì ngoan cố không chịu ra khỏi cái lồng nên Aqua không thể tự mình bước đi mà phải dùng con ngựa để kéo, còn chúng tôi thì bước chậm chạp phía trước.

Lần này ngoài việc có một người bị tổn thương tinh thần ra thì không có bất cứ thiệt hại nào khác.

Tuy không thể test trang bị và phép thuật nhưng có thể thoải mái hoàn thành nhiệm vụ, việc này xem ra cũng không tệ.

Hoàn thành nhiệm vụ không có gì lớn lao một cách bình an vô sự, đối với chúng tôi đó là một chuyện lạ...

Tôi đang thắc mắc rằng liệu đây có phải là một cái flag không.

“N-nữ thần-sama!? Chẳng phải nữ thần-sama đấy sao!? Ngài đang làm gì ở một nơi như thế này vậy!?”

Bất thình lình, một thằng con trai đột nhiên lao đến Aqua đang chui rúc trong lồng, nắm lấy thanh song sắt và hét lên.

Cái song sắt cứng đến nỗi lũ Brutal Alligator cắn cὸn không đứt thế mà hắn ta lại bẻ ra một cách dễ dàng để chạm tới Aqua.

Liếc nhìn tôi và Megumin đang chết lặng, thằng con trai ấy nắm lấy tay của Aqua, lúc này cũng đang chết lặng...

“...Ê, đừng có chạm vào bạn của bọn ta. Người là ai? Nếu là người quen thì tại sao Aqua lại không phản ứng trước người?”

Darkness kéo thằng con trai đang nắm lấy tay Aqua ra.

Không đỏ mặt như lúc nhìn Aqua bị đám cá sấu vây quanh, Darkness hiện giờ trông như một Crusader hùng dũng đứng ra bảo vệ bạn bè.

...Giá như lúc nào chị ta cũng như thế này...

Nhin chầm chằm Darkness, hắn lắc đầu và thở dài.

Kiểu như ‘tuy mình không muốn dính líu vào chuyện rắc rối nhưng xem ra chẳng còn cách nào khác’.

Trước thái độ của hắn, biểu hiện của Darkness trông không được bình thường, rõ ràng là nổi nóng.

Trước không khí hùng hực ấy, tôi cúi xuống thì thầm vào tai Aqua, người vẫn còn ngồi im trong lồng không muốn bước ra ngoài.

“...Ê, đó là người quen của cô phải không? Lúc nãy hắn gọi cô là ‘nữ thần-sama’ ấy thôi. Giữa cô và hắn có quan hệ gì?”

Nghe câu hỏi của tôi, Aqua biểu hiện khuôn mặt ‘cậu đang nói cái gì vậy?’ trong chốc lát...

“...Àà! Nữ thần! Phải, phải rồi, tôi là nữ thần! Rồi sao? Cậu muốn tôi giải quyết tình huống này chứ gì? Thật chẳng còn cách nào khác!”

Aqua cuối cùng cũng chịu ra khỏi cái lồng.

Coi bộ cô ta thật sự quên bén mình là nữ thần luôn nhỉ?

Vừa bước ra, Aqua nghiêng đầu nhìn đứa con trai.

“Cậu là ai...?”

Không phải người quen á?

...Không, rõ ràng là có quen mà!

Đứa con trai tròn xoe mắt vì ngạc nhiên.

Có lẽ chỉ là do Aqua đã quên thôi.

“Ngài đang nói gì vậy, nữ thần-sama!? Tôi đây mà, Mitsurugi Kyouya đây! Người đã được ngài ban cho ma kiếm Gram!!”

“.....?”

Tuy Aqua vẫn nghiêng đầu nhưng tôi đã hiểu ra.

Mặc dù cái tên giống như nhân vật chính trong manga hay anime nhưng với cái tên Nhật Bản đó, hắn đây người đã người đã được Aqua ban trang bị tối thượng và gửi đến đây trước tôi.

Chàng trai thoát nhìn cảm thấy rất trọng nghĩa ấy có mái tóc màu nâu vàng, trông khá điển trai.

Mặc một bộ giáp màu xanh sáng bóng, bên hông cậu ta mang một thanh kiếm có vỏ màu đen.

Phía sau cậu ta là một cô gái style chiến sĩ đang cầm một cây thương và một cô gái mặc bộ giáp lông, trên hông vắt một cây dao găm.

Cái cậu tự xưng là Mitsurugi ấy cũng chỉ là một chàng trai giống như tôi thôi mà?

Nếu phải dùng một câu để nói về chàng trai ấy...

Thì có lẽ là giống nhân vật chính trong manga.

“Àà! Phải rồi, đúng là cũng có người như thế! Xin lỗi nhé, tôi hoàn toàn quên mất. Tại tôi gửi nhiều người quá mà, có quên cũng là điều không thể tránh khỏi.”

Sau lời giải thích của tôi và Mitsurugi, Aqua đã nhớ ra.

Tuy trán có hơi nhăn nhó nhưng Mitsurugi vẫn mỉm cười với Aqua.

“E-etou, đã lâu không gặp, Aqua-sama. Như một dũng sĩ mà ngài đã chọn, tôi vẫn chăm chỉ mỗi ngày. Nghề nghiệp của tôi là Sword Master. Level lúc này là 37. ...Nhân tiện, tại sao Aqua-sama lại ở đây vậy? Cơ mà, ngài làm gì mà bị nhốt trong lồng thế kia?”

Mitsurugi vừa nhìn chằm chằm tôi vừa nói.

Lúc gửi anh chàng đến thế giới này, Aqua chắc không có nói mấy lời đại loại như ‘cậu là người được chọn để trở thành dũng sĩ’ đấy chứ?

Mới đó còn bị quên, thế mà giờ Mitsurugi lại có thể nói chuyện ngọt ngào như vậy, tôi rất hiểu chuyện ấy.

Cơ mà, không phải Mitsurugi đang tưởng rằng tôi nhốt Aqua vào lồng đấy chứ?

...À mà không, bình thường ai cũng sẽ nghĩ như vậy thôi.

Cho dù tôi có nói rằng bản thân cô ta không muốn ra ngoài thì chắc cũng chẳng có ai tin đâu.

Bởi vì tôi cũng vậy, mấy chuyện như nữ thần có tính lập dị, dù có chứng kiến tận mắt thì tôi cũng chẳng muốn tin.

Thế là tôi tường thuật lại chuyện mình đã đến thế giới này cùng Aqua và những chuyện đã xảy ra cho Mitsurugi nghe...

“...Đùa à! Một chuyện không thể nào tưởng tượng nổi! Rốt cuộc thì trong đầu cậu nghĩ cái gì vậy!? Kéo theo nữ thần-sama đến thế giới này!? Hơn nữa, trong nhiệm vụ lần này lại còn nhốt ngài ấy trong lồng và nhúng xuống hồ!?”

Tức giận, Mitsurugi nắm lấy vai áo của tôi.

Aqua vội vã can ngăn.

“N-n-này!? Đâu có gì đâu, tôi thấy mỗi ngày cũng khá vui nên chuyện bị kéo theo đến thế giới này, tôi không còn bận tâm nữa rồi. Hơn nữa, nếu đánh bại ma vương thì tôi có thể trở về cơ mà! Nhiệm vụ hôm nay tuy đáng sợ nhưng kết thúc lại không có ai bị thương. Hơn nữa, tiền thưởng là 300.000, 300.000 đấy! Và họ nói là tôi có thể ôm trọn số tiền đó!”

Trước những lời đó, Mitsurugi nhìn Aqua bằng ánh mắt thương hại.

“...Aqua-sama, tôi không biết là ngài đã bị tên này mê hoặc thế nào, nhưng cách cư xử hiện tại của ngài thật không tương xứng. Biểu hiện gương mặt rạng rỡ chỉ vì 300.000.....? Ngài là nữ thần kia mà? Thế mà bây giờ lại... Nhân tiện, hiện giờ ngài tá túc ở đâu vậy?”

Mặc dù nghĩ rằng ‘đừng có dùng loại khẩu khí này để nói với nữ thần’ nhưng vì Mitsurugi dường như có thể chém tôi bất cứ lúc nào nên tôi đành im lặng.

Cơ mà, trong lần gặp đầu tiên lại nói nhăn nói cuội gì thế nhỉ, cái tên này.

Xem ra hắn không biết rõ về Aqua rồi.

Trước câu hỏi của Mitsurugi, Aqua như bị ép buộc mà ngượng ngùng trả lời.

“E-etou, mọi người cùng nhau tá túc trong chuồng ngựa...”

“Hả!?”

Mitsurugi dồn sức mạnh vào cánh tay đang nắm vai áo của tôi.

Ê, đau đấy nhé!

Cánh tay ấy của Mitsurugi ngay lập tức bị Darkness nắm lấy từ bên cạnh.

“Này, mau buông tay ra. Thái độ từ nãy tới giờ ngươi là gì vậy? Tuy mới gặp Kazuma lần đầu nhưng thô lỗ cũng vừa phải thôi chứ!”

Darkness với thái độ bình tĩnh, không nói những lời lố bịch, đang nổi giận một cách bất thường.

Nếu nhìn kĩ, có thể thấy Megumin cũng đang gio thanh trượng mới cường hóa, miệng bắt đầu đọc thần chú của bộc liệt ma pháp... ó, dừng lại dùm con!

Khi thả tay ra, Mitsurugi quan sát Darkness và Megumin với vẻ hứng thú.

“...Crusader cùng Archwizard? ...Hon nứa còn là những cô gái xinh đẹp. Cậu đúng là được các party member chiếu cố đấy nhỉ! Nếu là như thế thì lại càng thêm quá đáng. Để Aqua-sama và những người này tá túc trong chuồng ngựa, bộ cậu không thấy xấu hổ sao? Từ câu chuyện vừa rồi, ngay cả nghề nghiệp cũng vậy, chẳng phải cậu là nghề nghiệp yếu nhất – phiêu lưu giả sao?”

Khi nghe những lời của tên này, tôi suy nghĩ đại loại như ‘mình được chiếu cố sao?’.

Đúng là nếu nhìn từ góc độ của người không có liên quan thì sẽ thấy tôi như vậy.

Tôi thì thầm vào tai Aqua.

“Nè nè, phiêu lưu giả ở thế giới này tá túc trong chuồng ngựa là điều cơ bản mà, phải không? Tại sao tên này lại nổi giận đến như vậy?”

“Đấy là do trước khi đến đây, cậu ta đã được ban tặng ma kiếm. Nhờ vào đó mà ngay từ đâu cậu ta đã có thể đảm nhận được những nhiệm

vụ khó khăn, thành ra bây giờ tiền bạc đổi với cậu ta là không thành vấn đề. Maa, mấy người được tôi ban năng lực hay trang bị đều như thế hết mà."

Nghe Aqua trả lời, tôi lập tức bốc hỏa.

Một tên có cuộc sống nhàn nhã do được ban tặng ma kiếm khi đến thế giới này lấy quyền gì mà lên mặt thuyết giáo một người phải vất vả từ lúc mới bắt đầu như tôi cơ chứ!?

Không hay biết gì về sự tức giận của tôi, Mitsurugi như đồng cảm, biểu hiện một nụ cười với Aqua, Darkness và Megumin pha lẩn sự thương hại.

"Có vẻ các cô đã có một khoảng thời gian vất vả cho đến bây giờ nhỉ? Nếu thế thì đi cùng với tôi đi. Tất nhiên là tôi sẽ không để các cô tá túc trong chuồng ngựa, lại còn mua trang bị cao cấp cho các cô nữa. Mặt khác, chẳng phải như thế sẽ tạo thành một party cân bằng sao? Sword Master như tôi, chiến sĩ như đồng đội của tôi và Crusader như cô. Đạo chích như đồng đội của tôi, Archwizard như cô bé đó và Aqua-sama. Chẳng phải hoàn toàn trở thành một party hoàn hảo sao?"

Ó, không có tôi sao?

Đùa cho vui thế thôi chứ tất nhiên tôi chẳng có ý định gia nhập party của gã này.

Trước lời đề nghị tùy tiện của Mitsurugi, 3 người đồng đội của tôi thì thầm hội ý.

Mặc dù tôi có cảm giác Mitsurugi là loại nhân vật tự cho mình là dũng sĩ nhưng theo cách cư xử thì đó là một đề nghị không tệ.

Hơn nữa, nếu theo Mitsurugi thay vì tôi, nguyện vọng chinh phục được ma vương của Aqua sẽ dễ đạt được hơn.

Nếu không chinh phục được ma vương thì Aqua sẽ không thể trở về thiên đường.

Mặc dù người kéo Aqua đến thế giới này là tôi nhưng nếu Aqua có thể chinh phục ma vương cùng người khác thì chắc vẫn có thể trở về được thôi mà.

Cho là tâm tư bọn Aqua thế nào cũng bị dao động, tôi vẩn tai lên nghe cuộc hội ý đằng sau...

“Này, nguy hiểm quá. Người này thật sự nguy hiểm quá. Đột nhiên ra đề nghị như vậy, lại còn màn tự sướng sau đó nữa, đúng là đáng sợ.”

“Tính sao đây? Về phần tôi thì tôi thấy sinh lý của tên đó không thể chấp nhận được. Mặc dù tôi là người thích lãnh đòn tấn công nhưng nhìn hắn tôi chỉ muốn đậm cho một trận.”

“Tôi bắn hắn được chứ? Không cần biết khó khăn cỡ nào, không cần biết hắn ưu tú cỡ nào, tôi dùng bộc liệt ma pháp để bắn hắn được chứ?”

Ồi chà, coi bộ cậu bị ghét bỏ rồi, Mitsurugi-san.

Khi ấy, Aqua kéo mép áo của tôi.

“Nè, Kazuma. Ta đến hội thôi! Mặc dù là đó là người đã được tôi ban tặng ma kiếm nhưng tôi nghĩ tốt hơn là đừng dính líu gì đến cậu ta.”

Thật lòng mà nói, tôi nghĩ đó là một chàng trai tốt bụng nhưng nếu Aqua đã nói như vậy thì chắc chúng tôi nên đi thôi.

“Etou, có vẻ như đồng đội của tôi đã nhất trí là không gia nhập vào party của cậu. Chúng tôi còn phải đi báo cáo nhiệm vụ đã hoàn thành, xin phép...”

Nói xong, tôi dắt con ngựa cột chiếc lồng phía sau rời đi.

.....

“...Cậu có thể tránh đường được không?”

Tôi nói với vẻ phát cáu với Mitsurugi đang đứng chắn trước mặt.

Làm sao đây, tên này có vẻ thuộc loại không thèm nghe những gì người khác nói.

“Xin lỗi nhé, nhưng tôi không thể để Aqua-sama, người đã ban ma kiềm cho tôi, phải chịu đựng hoàn cảnh như thế này được. Cậu không thể cứu được thế giới này đâu. Người đánh bại ma vương sẽ là tôi. Aqua-sama nên đi với tôi thì tốt hơn. ...Cậu, lúc được chọn một thứ để mang theo đến thế giới này, cậu đã chọn Aqua-sama, phải không?”

“...Đúng vậy.”

Loại tình huống này rất thường thấy trong manga, tôi có thể đoán trước được sự việc sắp diễn ra tiếp theo.

Sau đó, tên này nhất định sẽ...

“Nếu thế thì sao ta không đấu một trận nhỉ? Aqua-sama là [người] cậu đã đến, đúng không? Nếu như tôi thắng, cậu hãy giao Aqua-sama cho tôi. Còn nếu như cậu thắng, tôi sẽ làm một việc bất kì mà cậu nói.

“Được, thích thì chiều! Vậy, tôi đến đây!”

Đúng như tôi nghĩ.

Đã đến giới hạn chịu đựng, giờ thì một hay hai gì tôi cũng đánh.

Tay trái nắm mỏ, tay phải cầm thanh đoản kiếm chưa rút ra khỏi vỏ, tôi lao đến.

Tiên thủ tất thắng, cho dù điều đó có thiếu công bằng hay hạ lưu!

Một vị Sword Master level cao sở hữu ma kiếm lại đi thách đấu với một phiêu lưu giả trang bị nghèo nàn vốn đã đủ hèn rồi!

Cả Mitsurugi cũng không ngờ là tôi sẽ liền tấn công ngay sau khi trả lời.

“Eh!? Kh-khoan đã...!?”

Mặc dù lúng túng nhưng dù gì đó cũng là một phiêu lưu giả level cao.

Cậu ta nhanh chóng rút thanh kiếm bên hông ra và đỡ lấy đường kiếm của tôi.

Ngay trước khi thanh đoản kiếm trong tay phải của tôi chạm vào ma kiếm, tôi giơ tay trái ra...

“[Steal]!!”

Đồng thời het lên, sau đó tôi cảm nhận được trọng lượng của thanh kiếm nằm trong bàn tay ấy.

Ối chà, lần này trộm chính xác vãi.

Cầm ma kiếm trong tay, Mitsurugi đang định tiếp đón thanh đoản kiếm của tôi thì đột nhiên ma kiếm biến mất.

“““Hả!?”””

Khi ấy có giọng của ai đó phát ra.

Nói không chừng đó là giọng của tất cả mọi người ở đó, ngoại trừ tôi.

Trước đòn công kích của skill đạo chích, Mitsurugi không cách nào ứng phó được nên đã lãnh một cú đập vào đầu.

“Đồ hèn hạ! Đồ hèn hạ! Đồ hèn hạ! Đồ hèn hạ!”

“Ngươi đúng là quân đê tiện! Vô liêm sỉ! Có giỏi thì hãy đường đường chính chính mà tỷ thí đi!”

Hai cô gái đồng đội của Mitsurugi đả kích tôi.

Tôi cảm thấy thỏa mãn khi nghe những lời ấy.

Bị thanh đoản kiếm nặng, chưa rút khỏi vỏ đập lên đầu, Mitsurugi ngã xuống với bộ dạng mỏ to đôi mắt không tròng (ngất xỉu).

Mặc kệ lời phản đối của hai người kia, tôi tuyên bố một chiều.

“Vậy là tôi thắng nhé. Tên này đã nói rằng nếu hắn thua thì sẽ làm một việc bất kì mà tôi nói nhỉ? Thế thì tôi sẽ lấy thanh ma kiếm này.”

Một trong hai cô gái phẫn nộ trước câu nói ấy.

“Cái!? Đừng có nói chuyện vô lý! Hơn nữa, chỉ có Kyouya mới có thể sử dụng được ma kiếm mà thôi. Ma kiếm biết chọn chủ cho nó. Mà nó thì đã chọn Kyouya rồi! Sự gia hộ của ma kiếm không có tác dụng đối với ngươi đâu!”

Trước những lời đầy tự tin của cô gái, tôi quay sang hỏi Aqua.

“...Thật á? Tôi không thể sử dụng được thanh kiếm này sao? Khó khăn lắm mới có được vũ khí cường lực thế này vậy mà...”

“Thật đấy. Tuy rất đáng tiếc nhưng ma kiếm Gram là dành riêng cho anh chàng đáng thương ấy. Nếu ma kiếm vào tay cậu ta thì cậu ta sẽ nhận được sức mạnh cơ bắp vượt qua giới hạn, có thể cắt cả sắt hay đá. Còn vào tay Kazuma thì nó chẳng khác gì một thanh kiếm bình thường cả.”

Sao lại như vậy...

Nhưng khó khăn lắm tôi mới có được nó cơ mà.

“Thôi chào nhé. Chừng nào tên này tỉnh lại, nói với hắn rằng đây là do hắn đòi tỷ thí cho nên đừng có ấm ức làm gì. Thôi, Aqua, ta đến hội báo cáo nào.”

Đáp lại lời nói của tôi, hai cô gái đồng đội của Mitsurugi giương vũ khí lên.

“Kh-kh-khoan đi đã!”

“Trả ma kiếm của Kyouya lại đây! Kiểu thắng như thế, bọn ta không công nhận!”

Tôi giơ cánh tay đóng mở về phía hai cô gái.

“Cũng được thôi, là người có phuơng châm nam nữ bình đẳng, tôi sẵn sàng cho các đối thủ nữ ăn drop-kick tương tự như đối với nam đấy, bộ tướng là nữ thì tôi sẽ dễ dãi sao? Cơ mà, nếu đối thủ là nữ thì dám cá là steal của tôi sẽ làm cho họ cảm thấy muốn độn thổ trước mặt công chúng đấy!”

Trước bàn tay của tôi, hai cô gái dường như cảm nhận được nguy hiểm đang rình rập cơ thể của mình nên lùi lại phía sau với gương mặt bất an.

“““Uwaaa...”””

Thấy tôi như vậy, đồng đội của tôi cũng lùi ra xa, khiến tôi đắng lòng hết sức.

Kéo cái lồng đã mượn, cuối cùng thì chúng tôi cũng về đến hội.

Vì đã quyết định là Aqua sẽ lấy hết tiền thưởng nên tôi giao lại việc báo cáo cho đám Aqua, còn tôi thì dắt ngựa về chuồng. Sau khi ghé qua chỗ bàn giao lại thanh ma kiếm chiến lợi phẩm, tôi đến phía trước phiêu lưu hội sau mọi người.

Tuy nhiên, tại đó...

“Cái gì cooooooo!?”

Tôi nghe được tiếng hét của Aqua phát ra từ bên trong hội.

Nhỏ đó, đúng là nếu không hài lòng thì sẽ không thôi làm ồn mà.

Khi bước vào trong, tôi thấy Aqua đang rưng rưng nước mắt nắm lấy người nhân viên.

“Đã bảo người làm hỏng cái lồng đã mượn không phải là tôi mà? Là người có tên Mitsurugi đã bẻ nó chứ bộ! Thế thì tại sao tôi lại phải có trách nhiệm phải bồi thường kia chứ!?”

Ra vậy, là vụ cái lồng bị hỏng do tên kia đã tự tiện bẻ song sắt để cứu Aqua đây mà.

Và giờ thì Aqua bị lãnh trách nhiệm bồi thường thay hắn.

Mè nheo được một lúc thì có vẻ đã bỏ cuộc, Aqua nhận tiền thưởng và trả lại bàn của chúng tôi.

“...Tiền thưởng lần này, trừ chi phí bồi thường chiếc lồng ra thì còn có 100.000 Eris thôi... Do cái lồng đó được làm bằng kim loại đặc biệt nên trị giá đến 200.000 lận...”

Nhin Aqua thiếu não, tôi có chút đồng cảm.

Nhắc đến Mitsurugi, Aqua nổi điên.

“Cái tên đó, lần sau gặp mặt nhất định tôi sẽ cho hắn ăn God Blow!
Ngoài ra còn bắt hắn trả lại tiền bồi thường nữa!”

Ngồi xuống ghế, Aqua nghiến răng trong lúc cầm chặt tờ thực đơn.

Về phần tôi thì tôi chẳng muốn gặp lại tên đó đâu.

Trong lúc Aqua vẫn không ngừng lavor bài thì...

“Ra là ở đây sao? Tìm thấy người rồi, Satou Kazuma!”

Tại lối ra vào hội, người vừa được nhắc đến – Mitsurugi, đang đứng đó cùng hai cô gái phía sau.

Tuy tôi không có nói nhưng vẫn gọi được tên đầy đủ của tôi, Mitsurugi tiến về phía chúng tôi bằng những bước chân mạnh mẽ, sau đó dọng lên xuống bàn một cái *rầm*.

“Satou Kazuma! Chuyện của ngươi, ta đã nghe cô gái đạo chích kể lại rồi. Người đã dùng phép thuật để lột pantsu của cô ấy có phải không! Bên cạnh đó, ta còn nghe rất nhiều người đồn về một thằng con trai có sở thích khiến phụ nữ bị bao phủ bởi một lớp chất nhòn! Đồ súc sinh Kazuma!”

“Ê, khoan đã, là ai đã tung tin đó thế? Mau nói cho tôi biết.”

Về nhỏ đạo chích thì tôi biết, nhưng vẫn để nằm ở vế sau kia.

Tự dung tại nơi mà tôi không biết lại bị đồn là súc sinh...!

Trong lúc tôi đang tiếp cận Mitsurumi với vẻ mặt nghiêm túc, Aqua đột nhiên xen vào.

“...Aqua-sama, sau khi lấy lại ma kiếm từ tên này, tôi thề rằng nhất định mình sẽ chinh phục được ma vương. Do đó... Do đó, ngài hãy vào party của tôi hụy!?”

““Aa!? Kyouya!””

Trước cú đánh trong im lặng của Aqua, Mitsurugi bị thổi bay.

Hai cô gái luống cuống chạy về phía Mitsurugi đang lăn trên sàn.

Trước vẻ mặt không hiểu tại sao mình lại bị đánh của Mitsurugi, Aqua hùng hực bước đến, sau đó nắm lấy cổ áo cậu ta kéo lên.

“Này, trả tiền chiếc lồng bị hỏng cho tôi mau lên! Nhờ cậu mà tôi đã phải bồi thường đấy! 300.000, là 300.000, vì chiếc lồng đó làm bằng kim loại đặc biệt nên giá hơi cao một chút! Nào, trả mau lên!”

Lúc nãy cô nói nó trị giá 200.000 thôi mà!

Bị nắm áo sau khi ăn đánh, Mitsurugi ngoan ngoãn móc tiền trong ví ra đưa cho Aqua.

Nhận được tiền từ Mitsurugi, Aqua vui vẻ quay trở lại với tờ thực đơn.

Sau khi đã định thần lại, Mitsurugi – mắt vẫn để ý Aqua đang cầm thực đơn và gọi người phục vụ, nói với tôi với vẻ khó chịu.

“...Cho dù có bị chơi bằng cách ấy, thua vẫn là thua. Trước đó, ta đã nói là sẽ làm một việc bất kì mà ngươi bảo, ta cũng biết bây giờ yêu cầu việc này thì đúng là ích kỷ nhưng... cầu xin ngươi, làm ơn hãy trả ma kiếm lại cho ta có được không? Đó là món đồ vô dụng nếu nằm trong tay ngươi. Cho dù ngươi có sử dụng nó thì sức mạnh cũng chỉ nhiêu đó, như bao thanh kiếm bình thường khác thôi. Thế nào...? Nếu ngươi muốn kiếm, ta có thể mua cho ngươi thanh kiếm tốt nhất của cửa hàng cũng được! ...Làm ơn trả lại cho ta có được không?”

Như bản thân cậu ta đã nói, việc đó đúng là ích kỷ.

Mặc dù là một cô gái vô dụng nhưng Aqua vẫn là quà mang theo của tôi khi đến thế giới này.

Nói cách khác, đó như một trận đánh cược giữa hai đặc ân nhận được từ chúa.

Nếu bạn có hỏi tôi rằng ‘Aqua có thể so sánh tương đương với ma kiếm á?’ thì tôi chỉ biết im lặng.

“Tự tiện xem tôi là một món hàng, sau khi thua thì mua thanh kiếm tốt để chuộc lại ma kiếm, cậu không thấy mình giống một con bọ sao? Hay ý cậu muốn nói rằng giá trị của tôi chỉ ngang ngửa thanh kiếm tốt nhất trong cửa hàng? Xắc láo, đúng là xác láo! Dù nói thế nào thì nói, trong đầu cậu nghĩ cái gì khi lấy thần linh ra làm vật đặt cược? Tôi không muốn nhìn thấy mặt cậu nữa, biến đi! Coi nào, phắn lệ đê!”

Trước lời nói của Aqua, một tay cầm thực đơn, một tay phẩy *xùy xùy*, gương mặt của Mitsurugi tái xanh.

Maa, bị tự tiện quyết định một chuyện như vậy, Aqua nổi giận cũng là lẽ thường tình thôi.

“Kh-kh-khoan đã, Aqua-sama! Tất nhiên là tôi đâu có xem rẻ ngài...!”

Trong lúc Mitsurugi đang lúng túng, Megumin kéo tay áo của cậu ta.

“....? Có chuyện gì vậy, tiểu thư...? Hừm?”

Khi Mitsurugi chú ý, Megumin chỉ ngón tay vào tôi.

Chính xác là eo của tôi.

“...Trước hết, anh chàng này đã không còn giữ ma kiếm nữa rồi.”

“!?”

Nghe nói vậy, Mitsurugi mới để ý,

“S-Satou Kazuma! Ma kiếm!? M-m-ma kiếm của ta đâu rồi!?”

Mặt đố đầy mồ hôi lạnh, Mitsurugi bám lấy tôi.

Tôi nói một câu đơn giản.

“Bán rồi.”

“Chết tiêeeeeeeeeet!”

Mitsurugi vừa khóc lóc vừa phóng ra khỏi hội.

“Rốt cuộc thì tên đó bị gì thế không biết. ...Nhân tiện, lúc mới gặp hắn cứ luôn miệng gọi Aqua là nữ thần, chuyện này rốt cuộc là sao?”

Sau khi Mitsurugi chạy ra khỏi hội trong nước mắt.

Trong lúc chúng tôi đang bị nhầm chìm trong ánh mắt tò mò của các phiêu lưu giả do vụ um sùm vừa rồi, Darkness hỏi như vậy.

...Maa, nhắc đến nhiều quá thì người ta tò mò cũng là chuyện bình thường thôi nỉ.

À không, trong tình huống này, có lẽ tốt hơn là nên nói cho Darkness và Megumin biết.

Khi tôi trao đổi ánh mắt với Aqua, cô ta gật đầu đồng ý.

Sau đó, với gương mặt nghiêm túc, Aqua quay sang Darkness và Megumin.

Darkness và Megumin cũng hòa nhập vào bầu không khí của Aqua, nghiêm túc lắng tai nghe...

“Tuy đã giữ im lặng cho đến bây giờ như tôi sẽ nói cho các cô biết. ...Tôi là Aqua, nữ thần điều khiển nước và được sùng bái của giáo đoàn Axis. ...Phải, tôi chính là nữ thần Aqua.....!”

““Cô đang mờ ngủ đấy hở?””

“Không phải! Tại sao hai người lại đồng thanh như thế chứ!?”

Maa, biết ngay là sẽ thế này mà...

Vào lúc ấy...

«Cấp báo! Cấp báo! Tất cả các phiêu lưu giả hãy mau mang vũ khí tập trung đến cổng chính của thị trấn để chuẩn bị chiến đấu!»

Một thông báo khẩn cấp quen thuộc vang lên.

“Lại nữa á...? Sao dạo gần đây bị triệu tập nhiều thế không biết...”

Không đi thì có được không nhỉ?

Chắc là không được rồi, nhưng vừa mới um sùm với Mitsurugi giờ lại gấp thêm vụ này, đúng là phiền phức...

Trong lúc tôi đang bơ phờ đứng dậy khỏi bàn thì...

«Cấp báo! Cấp báo! Tất cả các phiêu lưu giả hãy mau mang vũ khí tập trung đến cổng chính của thị trấn để chuẩn bị chiến đấu! ...Đặc biệt là tổ đội của phiêu lưu giả Satou Kazuma-san, xin hãy đến ngay lập tức!»

“Eh.....?”

Vừa rồi tôi mới nghe thấy gì ấy nhỉ?

Chương 4: Hồi kết của trận chiến không ra gì!

Phần 1

Chúng tôi vội vã chạy đến cổng chính.

Mặc trang bị nhẹ – tôi dẫn đầu, sát nút là Aqua và Megumin, còn Darkness – người mặc trang bị nặng, thì đang lẹt đẹt ở tuốt phía sau.

“Ồ, quả nhiên vẫn là tên đó sao?”

Khi chúng tôi đặt chân đến cổng thị trấn, ở đó đang có rất nhiều phiêu lưu giả tụ tập.

Và có một tên đứng ngay trước cổng đang bị mọi người quan sát từ xa.

Phải, đó là tướng quái của ma vương, Dullahan.

Các phiêu lưu giả đến trước, người nào người nấy đều biểu hiện sắc mặt lo lắng, khi nhìn phía sau Dullahan, tôi hiểu ngay.

Hôm nay khác với hôm trước, hắn mang theo rất nhiều quái vật phía sau.

Đó là những kị sĩ thân đã mục rữa, mặc các bộ áo giáp rách nát.

Từ các khe hở của mũ và giáp, cơ thể mục rữa mà dường như có thể để lại ám ảnh tinh thần mà ăn cơm không ngon, cứ thoắt ẩn thoắt hiện.

Nhìn sơ qua, có thể biết ngay những giáp kị sĩ đó là undead.

Khi nhìn thấy bóng dáng của tôi và Megumin, Dullahan quát lên.

“Tại sao các ngươi lại không đến lâu đài hả, lũ hèn kiaaaa!!”

Đứng phía trước với dáng điệu bảo vệ cho Megumin, tôi hỏi Dullahan.

“E-etou... Người hỏi tại sao bọn ta lại không đến lâu đài á? Thì tại không cần thiết chứ sao? Còn nữa, người lại đến đây làm gì? Bọn ta đã thôi phóng bộc liệt ma pháp nữa rồi kia mà, có sao người lại giận dữ đến như vậy?”

Trước lời nói của tôi, Dullahan tức tối định quăng vật đang cầm trên tay trái xuống đất, nhưng chợt nhận ra đó là đầu của mình, hắn lúng túng ôm lại bên sườn.

“Không phóng bộc liệt ma pháp? Người mới nói là không phóng ư!? Dám giả mù sa mạc, thật đáng xấu hổ! Từ sau hôm đó, đứa con gái đầu óc có vấn đề của Hồng Ma Tộc kia mỗi ngày vẫn phóng như thường!”

“Eh?”

Nghe như thế, tôi nhìn Megumin bên cạnh.

Megumin quay mặt đi chỗ khác.

“.....Em vẫn đi sao? Mặc dù đã nói là không đi nhưng em vẫn đi sao!?”

“Ui đau đau đau, đau mà! Không phải đâu, hãy nghe tôi nói đã, Kazuma! Cho đến thời gian gần nhất, tôi còn kiên nhẫn phỏng phép thuật vào bãy đất trống nhưng... Khi nhớ đến sức hấp dẫn lúc phỏng phép thuật vào tòa lâu đài, tôi không thể nào kiểm soát được cơ thể trước những vật to và cứng...!”

“Đừng có nói với vẻ thẹn thùng! Tóm lại là em có phỏng chử gì! Cơ mà, em có đồng lõa phải không? Rốt cuộc thì ai đã đi cùng.....”

Trong lúc tôi vừa véo mặt Megumin vừa hỏi, Aqua quay mặt đi chỗ khác.

.....

“Là cô saaaaaaaaaaaao!?”

“Waaaaaaaaaa! Bởi vì, bởi vì, tại tên Dullahan đó mà chúng ta không có nhiệm vụ để nhận. Cũng vì hắn mà mỗi ngày tôi bị quản lý rầy la, tôi ấy thật không thể tha thứ!”

Đi làm thêm mà bị mắng, chẳng phải là do cách làm việc của cô có vấn đề sao!?

Trong lúc tôi tóm lấy gáy của Aqua đang định bỏ chạy, Dullahan tiếp tục nói.

“Khiến ta tức giận đến như thế này không chỉ do mỗi vụ bộc liệt ma pháp! Các ngươi không có ý định cứu đồng đội của mình sao? Vì trước đây bị tử hình bởi lý do không chính đáng, ta sinh lòng oán hận nên mới bị quái vật hóa, nếu không thì giờ đây ta vẫn là một kị sĩ. Vì

thế, nếu ngươi hỏi ta, việc bỏ rơi một kị sĩ điển hình sẵn sàng xả thân nhận lời nguyền thay cho đồng đội như á Crusader đó..."

Tại thời điểm Dullahan bắt đầu nói bằng giọng thống thiết...

Có tiếng lọc xọc của bộ áo giáp nặng nề, Darkness cuối cùng cũng đã tới và bước đến bên cạnh tôi.

Đang ca ngợi về người kị sĩ điển hình, Dullahan bắt gặp ánh mắt của Darkness – gương mặt ửng đỏ.

"...Ch-chào..."

Rụt rè như xin lỗi vì đã chen ngang, Darkness giơ một tay lên với Dullahan...

".....O, ô kia————!?"

Thấy cảnh tượng đó, Dullahan phát ra một tiếng vu vơ.

Do có cái mõ nén không thể nhìn thấy được vẻ mặt của hắn, nhưng có thể là hắn đang rất ngạc nhiên.

"Gì thế gì thế? Có phải là ngươi đang ngạc nhiên vì thấy Darkness vẫn còn sống nhăn sau một tuần kể từ lúc dính lời nguyền? Tên Dullahan kia, ngươi cho rằng bọn ta sẽ đến tòa lâu đài để giúp Darkness giải nguyền nên vẫn chờ đợi suốt trong khoảng thời gian đó chứ gì? Người không biết là sau khi ngươi vừa về thì lời nguyền đã được giải sao? *Khục khục khục*! Không thể tin nổi! Thật sự không thể tin nổi!"

Trông cực kì vui vẻ, Aqua vừa chỉ tay vào Dullahan vừa che miệng cười.

Tuy vẫn không thấy được vẻ mặt của Dullahan như thường lệ nhưng theo cái cách mà vai của hắn run bần bật, hắn là hắn đang điên tiết lên.

“...Này, bọn kia. Nếu như thích, ta có thể giết sạch tất cả mọi người trong thị trấn này, bất kể đó là cư dân hay phiêu lưu giả. Thế mà các ngươi không muốn nhận ân điển ta sao? Cơ thể bất tử này của ta không biết đau là gì. Bọn phiêu lưu giả nhóc tì như các ngươi còn khuya mới có thể làm nó bị thương!”

Có vẻ lời khiêu thích của Aqua đã khiến sự giận dữ của Dullahan đạt đến cực hạn, bầu không khí xung quanh hắn trở nên hỗn loạn.

Dullahan còn chưa kịp làm gì thì Aqua đã nhanh hơn khi giơ tay phải lên và hét.

“Ta đây không có lý do gì để nhận ân điển của ngươi cả! Lần này thì đừng hòng chạy thoát! Đã là undead lại còn xác lão đẽo thu hút đông đảo sự chú ý của mọi người! Hãy biến mất đi, [Turn Undead]!”

Một ánh sáng màu trắng phóng ra từ tay Aqua.

Tuy nhiên, dù thấy Aqua tung ra phép thuật, Dullahan cũng chẳng thèm tránh né, như thể muốn nói rằng ‘thứ đó chẳng có hiệu quả gì với ta đâu’.

Không hổ danh là tướng quái của ma vương, mức độ tự tin có thừa.

Ánh sáng do Aqua phóng ra bay thẳng đến chính giữa cơ thể của Dullahan...!

“Ngươi nghĩ tướng quái của ma vương có thể đứng ngang nhiên trên chiến trường mà không có đối sách chống Priest sao? Thật đáng tiếc.

Đoàn quân Undead Knight mà người dẫn đầu là ta, có thể kháng lại sức mạnh của phép thuật thần thánh nhờ sự gia hộ của ma vương-sama gyaaaaaaaaaaaaaa!!”

Dullahan lãnh cú phép, tại chỗ ánh sáng chạm vào bốc lên làn khói màu đen.

Mặc dù cơ thể đang run rẩy, chỗ này chỗ kia bốc khói đen nhưng Dullahan vẫn cố chịu đựng với vẻ tự tin.

Thấy thế, Aqua hốt hoảng.

“N-nè, Kazuma! Lạ quá, không có tác dụng!”

Không không, rõ ràng là khá có tác dụng mà, hắn vừa hét lên ‘gyaa’ đầy thoi...

Trong lúc loạng choạng, Dullahan nói:

“Kư... kư kư kư... Hãy nghe lời giải thích trước giây phút cuối cùng đây.Tên ta là Beldia. Một trong các tướng quái của ma vương, Dullahan Beldia. Bộ áo giáp này đã được ban sự gia hộ đặc biệt của ma vương-sama, cộng thêm sức mạnh của ta, phép thuật Turn Undead hầu như không có tác dụng! ...Không có tác dụng nhưng... N-nè, nhỏ kia. Level hiện tại của ngươi là bao nhiêu vậy? Có thật là tân thủ không? Chẳng phải thị trấn này là nơi các tân thủ tập hợp sao?”

Trong lúc nói, Dullahan dùng tay bẻ lệch cái đầu nhìn Aqua.

Chắc đó là hành động nghiêng đầu.

“...Thôi sao cũng được. Căn bản là có một ánh sáng mạnh rơi xuống vùng lân cận của thị trấn này, tên thầy bói của ta cứ lải nhải ồn ào cho nên ta mới đến để điều tra nhưng... Thật phiền toái, có lẽ ta nên san bằng thị trấn này thì tốt hơn...”

Nói một điều vô lý như Jai*n (Chai*n) lúc thông thường, Beldia tay trái ôm đầu, tay phải giơ cao.

“Hừm, ta đây không cần thiết phải chiến đấu với các ngươi. Nào, các thuộc hạ của ta! Hãy cho bọn nhãi nhép này biết thế nào là địa ngục đi!”

“A! Tên đó nhất định là do bất ngờ trước hiệu quả phép thuật của Aqua nên kêu thuộc hạ ra đánh, còn mình thì bỏ chạy đến nơi an toàn đây mà!”

“Kh-kh-không phải! Lúc mới bắt đầu là như thế mà! Chứ lý nào ướng quái của ma vương lại cùi bắp như vậy! Tự nhiên mới vô đánh boss ngay là thế đéo nào? Đầu tiên phải đánh với bọn lâu la, sau đó mới tới boss. Đó là truyền thống xưa nay...”

“[Sacred Turn Undead]!”

“Hyaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!”

Vừa bắt đầu nói cái gì đó, Beldia hét lên do ăn phải phép thuật của Aqua.

Dưới chân Beldia xuất hiện một ma pháp trận màu trắng, ánh sáng như từ trên trời phỏng xuống.

Đây đó trên áo giáp bốc khói đen, trông cứ như cơ thể bị cháy vừa được dập lửa, Beldia lăn lộn trên đất.

Aqua tỏ vẻ bối rối,

“L-làm sao đây, Kazuma!? Quả nhiên đúng là quái lạ! Phép thuật của tôi hoàn toàn không có tác dụng gì đến tên đó cả!”

Hắn vừa la ‘hyaa’ mà, tôi nghĩ là cực kì có tác dụng đấy.

À mà không, Turn Undead vốn là skill một hit khiến undead biến mất mà nhỉ?

Áy vậy mà...

“Ng-ngươi...! Ít ra cũng phải để ta nói xong đã chứ! Hừ, thôi đủ rồi!
Ê, bọn bây đâu...!”

Beldia, đây đó trên người vẫn bốc khói, lảo đảo đứng dậy và giơ tay phải lên...

“Toàn bộ người trong thị trấn... giết sạch cho ta!”

Cánh tay ấy vẩy xuống!

Phần 2

Undead Knight.

Đó là quái vật thượng vị hoán đổi của Zombie.

Bọn chúng – mặc giáp khôi rách rưới, đối với phiêu lưu giả tập sự rất có tính uy hiếp.

“Ồi!? Priest! Gọi Priest đến đây!”

“Ai đó mau đến nhà thờ của Eris giáo và mang toàn bộ nước thánh đến đây!”

Trong lúc đây đó vang vọng tiếng của các phiêu lưu giả bị dồn vào chân tường, bọn Undead Knight đang lẩn sâu vào thị trấn.

Các phiêu lưu giả chỉ có thể cố gắng đương đầu với chúng.

Còn Beldia thì cười phá lên như đang chế nhạo họ...

“Kư ha ha ha ha, nào, hãy cho ta nghe thấy tiếng hét tuyệt vọng của các ngươi... hãy cho... ta nghe...?”

Trong lúc hắn đang cười thì...

“W-waaaaaaa! Tại sao bọn chúng chỉ nhắm vào mình tôi vậy!? Tôi là nữ thần kia mà! Vì là nữ thần nên tôi ăn ở phuortc đức lẩm kia mà!”

“Aa!? Th-thật bất công! Tôi ăn ở cực kì phuortc đức thế này mà tại sao bọn Undead Knight chỉ nhắm vào mình Aqua thôi.....!”

Hoàn toàn không ra dáng một vị thần, Aqua hét lên, trong khi Darkness đang tỏ ra ghen tị.

Bọn Undead Knight, vì lý do nào đó mà không dung đến cư dân của thị trấn, chỉ rượt theo mỗi mình Aqua.

“E-ê, các ngươi! Đừng có mất giờ gian với nhỏ Priest đó, chia ra giết các phiêu lưu giả khác và cư dân của thị trấn kia kia...!”

Thấy cảnh ấy, Beldia vội vã lên tiếng.

Không có ý chí, bọn undead hạ cấp lạc lối chắc có lẽ theo bản năng, muốn nhờ nữ thần là Aqua cứu rỗi cho nên mới tập trung đuổi theo cô ta.

Tuy không rõ tại sao bọn undead lại rượt theo Aqua nhưng đây là một cơ hội.

“Ê, Megumin, em còn đứng đó làm gì, máu phóng bộc liệt ma pháp vào đám Undead Knight đi chứ!?”

“Ehhhh!? Nhưng ở đây là đường phố, hơn nữa bọn chúng thua thót quá, lỡ phóng hụt thì...”

Vào lúc đó...

“Waaaaaa! Kazuma-saaaaan! Kazuma-saaaaaaan!”

Aqua, kéo theo một bầy Undead Knight, nhắm hướng tôi mà chạy đến.

Cái...!

“Con ngốc này! Ê, dừng lại đi, dừng có chạy đến đây! Nếu cô chạy về hướng ngược lại thì bữa cơm tối nay, tôi sẽ đai!”

“Tôi tự trả cũng được, mau giúp tôi đi! Bọn undead này lạ quá! Turn Undead không thể xóa sổ được chúng!”

Chết tiệt, là do sự bảo hộ của ma vương mà Beldia đã nói lúc nãy sao...?

Ấy khoan, đợi đã...?

“Megumin, mau chuẩn bị phóng phép thuật ở bên ngoài thị trấn!”

“Ehh? R-rõ!”

Hét lên với Megumin, tôi chạy phía trước Aqua, hướng ra khỏi thị trấn.

Trong lúc chạy, tôi cố tình lướt ngang qua nơi Undead Knight và các phiêu lưu giả khác đang giao tranh, có vẻ như hầu hết Undead Knight đều đánh hơi thấy Aqua...

Và thế là...!

“Kazuma-saaaaan! Hình như, hình như phía sau tôi! Hình như phía sau tôi là toàn bộ Undead Knight trong thị trấn thì phải!”

Khi tôi ngoại đâm lại, sau lưng Aqua là một đại đội Undead Knight.

Tôi và Aqua rời khỏi thị trấn, bọn Undead Knight cũng rời theo, tại thời điểm đó...

“Megumin, làm đi!”

Nhận được tín hiệu của tôi, Megumin gõ miếng băng mắt ra và cầm trưng vào tư thế, hai mắt trở nên sáng rực.

“Một vị trí rất hoàn hảo! Cám ơn anh, thật sự rất cảm ơn anh, Kazuma! ...Tên của ta là Megumin! Người thông thạo bộc liệt ma pháp, đồng thời cũng là đệ nhất thiên tài sử dụng phép thuật của Hồng Ma Tộc! Tướng quái của ma vương, Beldia! Hãy xem sức mạnh của ta đây! [Explosion]—!”

Bộc liệt ma pháp của Megumin nổ tung ngay trung tâm đại đội Undead Knight!

Ngoài lề: Ngay từ lúc mới bắt đầu dịch Light Novel, tôi đã nghi ngờ điều này, về việc lời truyện và hình minh họa không giống nhau. Tôi cứ lo sợ là do mình dịch sai nhưng xem ra không phải như vậy, ý kiến của dịch giả Trung Quốc ở đoạn này đã giúp tôi khẳng định điều đó. Theo tôi thấy thì hình như Mishima Kurone-sensei thích vẽ theo ý mình hơn là bám sát lời truyện? Cụ thể là đoạn Kazuma lột pantsu của Megumin ở chương 2, màu pantsu trong hình là trắng, thay vì màu đen như lời truyện. Hay tình tiết Darkness chộp lấy tay Mitsurugi ở chương 3, tay bị Darkness chộp trong hình là tay kia thay vì tay nắm lấy cổ áo của Kazuma. Đi xa hơn, lái sang bộ “Ore no Real to Netgame...”, bộ đồ Gorochu của Shizuku ban đầu theo lời truyện là phủ từ đầu đến chân thay vì chỉ phủ nửa người trên, còn nửa bên dưới là váy như hình minh họa.

Tái bàn phím: Hình như cũng có đề cập tới rồi nhưng tôi trình gà, rất hay sửa chữa linh tinh các chương mà mình đã dịch, cho nên dù đọc ở đâu thì đọc, nếu cần bản hạn chế sai sót nhất thì tìm bài do chính tay tôi post tại diễn đàn hako.re (không phải bbs.hako.re) nhé...

Phần 3

Tạo ra một hố bom khổng lồ ngay trước cổng chính của thị trấn, bộc liệt ma pháp đã xóa sổ bọn Undead Knight không còn một mảnh giáp.

Trong lúc ai cũng đang sững sờ trước uy lực của bộc liệt ma pháp thì...

“Kư kư kư... Được tận mắt chứng kiến uy lực bộc liệt ma pháp của ta, xem ra không ai dám lên tiếng hết nhỉ... Fuua... Lời phát biểu quá hay, thật đúng là... thoải mái cực kì...”

Vui mừng vì chiến thắng, tôi nghe Megumin nói lời như vậy.

“.....Có cần anh cõng không?”

“A, xin phiền anh. Còn nữa, vì không thể cử động được nên nhờ anh đeo miếng che mắt trở lại giúp tôi có được không?”

Cách chỗ tôi không xa, Megumin – vừa dùng phép thuật xong, đang nằm sấp trên mặt đất.

Đỡ Megumin dậy, tôi đeo miếng che mắt cho cô bé và cõng nhở trên lưng mình.

“Cát... cát bay đây vào miệng rồi!”

Đứng gần đám Undead Knight nhất, Aqua vừa mếu máo phun cát phèo phèo trong miệng ra, vừa bước đến chỗ của tôi.

Có vẻ mặt đất đã bị dư sóng của bộc liệt ma pháp tác động lên.

Trong lúc đám khói từ vụ nổ vẫn chưa tắt, các phiêu lưu giả trong thị trấn súm nhau reo hò.

“Uoooooooooooooo! Cô bé có đầu óc không được bình thường đó làm được rồi sao!?”

“Cô gái Hồng Ma Tộc có đầu óc không được bình thường làm được rồi!”

“Tuy cái tên và đầu óc không được bình thường nhưng lúc ra tay thì không tệ chút nào, tôi thay đổi lại nhận định của mình rồi!”

Nghe được tiếng hoan hô từ thị trấn, Megumin khẽ nhúc nhích trên lưng tôi.

“Xin lỗi, tôi muốn phóng bộc liệt ma pháp vào đám người đó, phiền anh đưa tôi đến gần hơn một chút có được không?”

“Ma lực của em đã cạn kiệt rồi kia mà. Hôm nay em đã làm được một việc lớn, cứ duy trì sự tự tin trong lòng mà nghỉ ngơi đi. ... Vất vả cho em rồi.”

Trước câu nói ấy, Megumin dường như cảm thấy thanh thản mà bám chặt lấy tôi.

Và tất nhiên, lưng tôi cảm giác được vật mềm mềm...

Vật mềm mềm...?

... Mặc dù cho rằng ngực của nhở đang ịn lên lưng tôi nhưng tôi lại cảm thấy như không có gì...

... Chẹp, thì tại nhở là lolikko kia mà, cũng đành chịu thôi...

“Hồng Ma Tộc có trí lực rất cao đấy.”

Sau lưng tôi, Megumin đột nhiên nói một điều như vậy.

“... Hiện giờ, Kazuma đang nghĩ gì? Có thể nói cho tôi biết không?”

“... Ờ thì, ‘Megumin thuộc type thon thả nhỉ?’, anh nghĩ như vậy đó.”

Trước lời khen dễ hiểu, Megumin siết cổ tôi.

Và tại cổng vào thị trấn, Beldia đang nhìn chằm chằm chúng tôi.

Chính xác hơn là đang nhìn chằm chằm vào người ở trên lưng tôi, Megumin.

Lúc ấy, vai của Beldia bắt đầu run lên.

Chắc là hắn đang tức giận vì đám thuộc hạ undead bị tiêu diệt đây.

“Kư ha ha ha ha! Thú vị! Thú vị lắm! Không ngờ là đám thuộc hạ của ta lại bị tiêu diệt ở một thị trấn tập sự như thế này! Được, vậy thì, như đã hứa!”

...Ê, khoan đã.

Đợi một chút!

“Đích thân ta sẽ là đối thủ của các ngươi!”

Đứng tại cổng vào thị trấn, Beldia rút kiếm ra và lao về hướng này!

Phần 4

Nhanh hơn so với tốc độ mà Beldia dùng để áp sát chúng tôi.

Một nhóm các phiêu lưu giả – trong tay cầm vũ khí – đã bao vây xung quanh hắn thành một hình tròn như đang hỗ trợ chúng tôi.

Thấy thế, Beldia – một tay ôm đầu, một tay cầm kiếm – nhún vai như tỏ vẻ vừa ý.

“Hồ...? Mặc dù đối tượng mà ta muốn nhắm đến nhất là mấy đứa đằng kia nhưng... Kư kư, nếu như các ngươi có thể tiêu diệt được ta thì hắn là sẽ nhận được rất nhiều tiền thưởng nỉ? Nào, bọn phiêu lưu giả hám tiền. Cứ lên hết một lượt đi!”

Nghe nói đến chuyện nhanh làm giàu, các phiêu lưu giả đang bao vây tỏ vẻ hào hứng.

Sau đó, một người đàn ông thuộc style chiến sĩ...

“Này mọi người, cho dù có mạnh cỡ nào thì hắn cũng không mắt ở sau lưng! Tất cả chúng ta hãy cùng nhau tấn công một lượt đi!”

Hét lên như thế từ phía bên hông Beldia.

Một cái death flag lù lù trước mắt.

“Này, đối phương là tướng quái của ma vương đấy! Kế hoạch đơn giản ấy lý nào lại có hiệu quả chứ!”

Tôi lấy câu nói tương tự thuật ngữ ‘underdog’ để cảnh báo người đàn ông.

Đồng thời rút kiếm ra để trợ giúp bọn h...

Không, tôi nghĩ lại rồi, một người level thấp như tôi mà xông vào thì thế nào kết quả cũng là tôi bị giết...

Huống hồ lúc này tôi cần đưa Megumin trên lưng đến nơi một an toàn...

...Nhưng sau đó thì sao?

Megumin thì không còn ma lực.

Phép thuật của Aqua thì không đủ tính chí mạng.

Nếu cứ như thế này thì chẳng phải cách tốt nhất là mọi người nên bỏ chạy sao?

Trong lúc tôi đang suy nghĩ, người đàn ông style chiến sĩ lao đến...!

“Câu giờ nhiêu đó đủ rồi! Nghe thấy thông báo khẩn cấp nên quân át chủ bài của thị trấn này mới xuất hiện! Nếu như ngươi đã tới đây, cho dù có là tướng quái của ma vương hay gì thì cũng sẽ bị xử đẹp! Nay,

mọi người, nếu tất cả tấn công cùng một lúc thì thế nào cũng xuất hiện góc chết! Hãy xông lên từ bốn phía!"

Trước cảnh gào thét và cùng nhau lao đến của các nam phiêu lưu giả, Beldia ném cái đầu của mình đang ôm trong tay lên trời.

...Quân át chủ bài của thị trấn này?

Gã đó là ai? Một phiêu lưu giả có tài và nổi tiếng trong thị trấn này ư?

Trong lúc tôi đang suy nghĩ vớ vẩn như vậy, cái đầu mà Beldia đã ném đang quay mòng mòng trong không trung.

Thấy cảnh đó, tôi không khỏi rùng mình.

Không riêng gì tôi, hình như các phiêu lưu giả khác cũng nhận thấy điều đấy.

"Đừng lại đi! Đừng có bước tới..."

Tôi cất giọng ngăn cản các phiêu lưu giả mà mình không biết tên...

Trước đòn công kích cùng một lúc của các phiêu lưu giả, Beldia né một cách đơn giản như thể có gắn mắt sau lưng.

"Eh?"

Đó là giọng của một phiêu lưu giả đã đâm tới.

Nhưng cụ thể là phiêu lưu giả nào thì có chúa mới biết.

Linh hoạt né hết mọi đòn tấn công, Beldia chuyển sang cầm thanh đại kiếm bằng hai tay thay vì một tay như lúc đầu...

Beldia, hướng tất cả các phiêu lưu giả đang tấn công mình mà chém một nhát.

Người mới vài giây trước còn sống nhăn, trong chớp mắt đã chết ngắt.

Trước sự vô lý ấy, tôi càng nhận thức được hiện thực của thế giới này.

♦Phịch♦, các xác chết ngã xuống phát ra tiếng động.

Trông rất hả hê khi nghe thấy âm thanh ấy, Beldia đưa một tay ra phía trước.

Cái đầu của Beldia rơi xuống lòng bàn tay ấy.

Tựa như xem chuỗi chuyển động đó không là gì, Beldia nói một cách thoái mái.

“Tiếp theo là ai nào?”

Trước câu nói ấy, các phiêu lưu giả có mặt ở đó khiếp đảm.

Khi ấy, một cô gái chợt lên tiếng.

“L-loại như ngươi.....! Loại như ngươi, nếu bây giờ Mitsurugi-san mà đến thì chỉ cần một chiêu là ngươi chết chắc!”

Eh.....

Não của tôi ngưng hoạt động trong phút chốc.

Mitsurugi đã bị tôi đoạt ma kiếm và đem bán mất cmnr còn đâu...

“Phải, cứ kiên nhẫn chờ đợi đi! Nếu onii-chan sử dụng ma kiếm đó đến, nhất định tướng quái của ma vương như ngươi sẽ...!”

“Ngươi đã nói mình là Beldia gì đó nhỉ? Thị trấn này cũng có đấy!
Một phiêu lưu giả tháo vát level cao!”

...Nguy rồi, thật sự nguy rồi.

Khi tôi quay sang Aqua thì bóng dáng cô ta đã không còn ở đó nữa.

Aqua, người duy nhất sở hữu sức mạnh như một quân át chủ bài ở đây ngoài Mitsurugi, không thèm để ý đến Beldia mà tiếp cận xác chết của các phiêu lưu giả bị giết và chạm vào chúng.

Đối với một nữ thần, chắc đó là cách cầu nguyện cho người chết.

Thấy các phiêu lưu giả trang bị mạnh bị giết một cách nhanh gọn lẽ, không ai dám bước ra đối mặt với Beldia.....

“Hô...? Người sẽ là đối thủ tiếp theo của ta sao?”

Beldia, trong lúc một tay cầm kiếm, một tay cầm đầu, tỏ ra hứng thú mà giơ cái đầu về phía Darkness – lúc này đang đứng đối diện Beldia với dáng điệu như đang bảo vệ chúng tôi.

Tư thế giơ kiếm ngang tầm mắt, lưng quay về phía chúng tôi của Darkness, cộng thêm cái vẻ mặt không chút biến thái, dù nhìn thế nào cũng ra dáng một Crusader chính trực.

Beldia đã được chứng kiến sức mạnh của Aqua và Megumin nên chắc hẳn cũng muốn xem khả năng của Darkness.

Beldia cứ đứng đối diện với Darkness như vậy mà không nhúc nhích.

Bộ giáp nặng nề màu trắng của Darkness, dưới ánh nắng mặt trời, hoàn toàn tương phản với bộ giáp màu đen của Beldia.

Những phiêu lưu giả vừa tấn công Beldia cũng mặc giáp.

Nhưng giáp của họ đã bị tên tướng quái của ma vương này chém ngọt xót.

Là người luôn tự tin về độ cứng rắn hơn bất cứ ai, liệu Darkness có chịu đựng được đòn tấn công của Beldia không?

Trong lúc tôi đang phân vân là liệu mình có nên ngăn Darkness lại hay không thì như đoán được điều đó, Darkness lên tiếng đầy tự tin.

“Yên tâm đi, Kazuma. Nếu xét về độ cứng cáp thì tôi không thua bất kì ai. Hơn nữa, skill của tôi hiệu quả cho cả vũ khí lẫn giáp. Kiếm của Beldia đúng là hàng tốt đấy. Nhưng nếu chỉ như thế thì không thể nào chém đứt được giáp của tôi đâu. Theo những gì tôi quan sát được qua tình huống vừa rồi, có vẻ như Beldia sở hữu các skill tấn công cực mạnh. Để xem giữa skill tấn công của hắn và skill phòng thủ của tôi, cái nào hơn.”

Darkness hôm nay ăn nói rất có tính công kích, thật hiếm thấy.

Nhưng mà, cho dù có thể phòng thủ, chị cũng đâu đánh đấm gì được quái?

“Hay là thôi đi. Tên đó, không chỉ tấn công mà khả năng né tránh cũng khủng nữa! Nhiều đó phiêu lưu giả mà còn không đánh trúng hắn thì một người vụng về như chị sức mẩy có thể làm được cơ chứ?”

Trước câu nói của tôi, Darkness vẫn duy trì tư thế đối diện với Beldia.

“...Thân là một thánh kỵ sĩ. Thân là một người bảo vệ. Cho dù có như thế nào thì cũng không lùi bước. Đó là những gì tôi muốn làm.”

Tuy không hiểu gì nhưng hình như Darkness có lý do không thể thoái lui.

Khi tôi không còn gì để nói, giương kiếm lên, Darkness lao đến Beldia!

“Hô! Đến rồi sao? Như một kị sĩ không đầu, ta không có gì để phàn nàn khi đối thủ của mình là thánh kị sĩ. Nào, lên thôi!”

Beldia cứ thế mà cũng xông trận.

Thấy thanh đai kiếm cầm hai tay của Darkness, Beldia dường như không muốn đỡ mà cúi thấp người vào tư thế chuẩn bị né.

Trước tình thế đó, Darkness dồn toàn bộ sức mạnh của mình lên thanh đai kiếm...!

Sau đó chém xuống mặt đất cách mũi chân của Beldia vài xen-ti-mét, bộ gắp phải lõi đo lường của mắt à?

“.....Hả?”

Beldia vô tình cất giọng.

Không chỉ mình tôi ngạc nhiên nhìn Darkness, các phiêu lưu giả khác cũng nhìn Darkness bằng ánh mắt tương tự.

...Ôi trời, trước đối thủ không di chuyển mà còn đánh hụt nữa, thật là xấu hổ quá đi!

Nhưng nhỏ đó lại là đồng đội của tôi!

Mấy chuyện như amateur quo kiếm lung tung dẫn đến việc chém trúng chân mình, tôi cũng có nghe qua nhưng vụ này quả là...

Chém hụt mục tiêu, Darkness như coi đó là chuyện bình thường ở huyện mà bước tới trước một bước, lần này là chém ngang.

Trong khi đôi má đang ửng đỏ nhẹ, té ra làm như thế là để loại bỏ sự xấu hổ á!?

Mặc dù góc độ chém lần này có thể trúng nhưng Beldia lại cúi thấp người lần nữa nên đã dễ dàng né được.

“Đúng là thất vọng. Thôi đủ rồi. Giờ thì...”

Nói bằng giọng điệu không xem người nhảm chán là đối thủ, qua một đường kiếm chéo từ vai, Beldia lao đến chém Darkness một nhát đơn giản.

“Giờ thì, đối thủ tiếp theo..... Hả?”

Đó gọi là ‘tự tin quá hóa kiêu’ đấy.

Nhưng lưỡi kiếm của Beldia cưa vào áo giáp của Darkness chỉ tạo ra tiếng trầy xước.

Darkness lùi lại giữ khoảng cách với Beldia.

“Aa!? Á-áo giáp mới cường hóa của mình!?”

Sau khi đau xót nhìn vết rách lớn trên bộ áo giáp, Darkness nhìn chằm chằm Beldia.

Mặt khác...

“Người là cái giống gì vậy...? Đã trúng nhát kiếm của ta, tại sao người vẫn chưa chết...? Không lẽ chất lượng bộ giáp đó tương đương với sắc kiếm của ta sao? ...Không, cho dù có như thế thì... Hừ, trước

là Archpriest, sau đó đến Archwizard sử dụng bộc liệt ma pháp, các ngươi..."

Tại thời điểm Beldia không ngừng cắn nhầm về cái gì đó, tôi chui vào trong đám đông các phiêu lưu giả khác.

Sau khi giao Megumin trên lưng cho một phiêu lưu giả,

"Darkness! Nếu là chị thì chắc chắn có thể chịu đựng được đòn tấn công của hắn! Việc tấn công cứ để bọn tôi, chúng tôi sẽ hỗ trợ chị!"

Trước câu nói của tôi, Darkness – mắt vẫn nhìn Beldia – gật đầu.

"Cứ giao cho tôi! Nhưng mà, tôi cũng muốn có cơ hội chém hắn một nhát. Nhờ mọi người nhé!"

Hiểu được yêu cầu của Darkness, đứng cách xa Beldia, tôi kêu gọi các phiêu lưu giả gần đó.

"Các pháp sư oiiiiiiiiii!"

Nghe tôi kêu gọi, các pháp sư nhớ lại công việc của mình mà lần lượt chuẩn bị thực hiện phép thuật, các phiêu lưu giả khác cũng bắt đầu tìm kiếm việc mà mình có thể làm.

Đây là cuộc chiến với tướng quái của ma vương.

Kẻ thù quan trọng đã hờ hững đựng đến phiêu lưu giả của thị trấn thì không lý nào lại để hắn bình yên trở về.

Khi ấy, Beldia cắm kiếm xuống đất, dùng tay phải chỉ vào các pháp sư đang niệm chú.

"Toàn bộ các ngươi, sau một tuần hãy chết hết đi!"

Beldia vừa sử dụng lời nguyền án tử hình lên tất cả các pháp sư đang niệm chú.

Suy sụp trước chuyện mình vừa lãnh phải lời nguyền án tử hình, đám pháp sư lần lượt ngưng niệm chú.

Các pháp sư khác đang định tham gia trận chiến, thấy bộ dạng đồng nghiệp của mình bị lãnh nguyền án tử hình, ai ấy đều do dự mà không dám niệm chú.

Dullahan chết tiệt, dám giở thủ đoạn bẩn thỉu này.

“Được, lần này ta sẽ thử nghiêm túc một lần!”

Beldia hét lên, đồng thời lại ném đầu của mình lên trời một lần nữa.

...Cái đầu đó, mình có thể nhò người sử dụng cung bắn hạ nó được không nhỉ?

Trong lúc tôi đang suy nghĩ như thế, Beldia cầm kiếm bằng hai tay lao đến tấn công Darkness.

Cái đầu ẩn sau lớp mũ sắt lại một lần nữa quay mòng mòng.

Hắn ném cái đầu lên không trung phải chăng là để quan sát toàn bộ chiến trường?

Nếu làm như thế, Beldia sẽ không có góc chết nào, hắn có thể dễ dàng dự đoán được mọi đường kiếm của đối thủ và tránh né tất cả.

“K-Kazuma! Darkness đang...!”

Phía sau tôi, Megumin hét lên.

Hầu hết các phiêu lưu giả trong thị trấn đều đang tập hợp ở đây.

Trong đó có khá nhiều người quen thuộc.

Có người đàn ông đã chỉ cho tôi điểm yếu của quái vật.

Có cô gái đã dạy cho tôi biết Neroid là một loại đồ uống, lúc này đang cầm cung lưỡng lự không dám bắn vì sợ trúng nhầm Darkness.

Có ông chú đã chế giễu tôi vì không biết uống rượu, lúc này đang cầm thương lén ra sau lưng Beldia.

Nếu Darkness sụp đổ, có thể toàn bộ nơi này sẽ thật sự bị san bằng.

Dường như nhận thức được điều đó, trước đòn tấn công của Beldia, Darkness thu hồi thanh đại kiếm lại, xoay nó theo chiều ngang và đặt trước bụng như tấm khiên, sau đó đứng im.

Phảng phất như muốn nói rằng ‘dù có đau hay không có đau, thích đánh thì cứ việc nhào vô’.

“Hô, dũng cảm lắm! Vậy thế này thì sao?”

Cầm chặt thanh đại kiếm bằng hai tay, Beldia thiết lập tư thế. Sau đó, vô số trảo kích tách ra từ nguyên bản tướng quái của ma vương, hướng Darkness mà chém tới.

Một, hai, ba, bốn...

Những cú trảo kích cứ như thế mà tăng lên số có hai đơn vị, mỗi lần như vậy phát ra một tiếng kim loại va chạm, dẫn đến áo giáp của Darkness lưu lại vô số vết chém.

Trước loại trảo kích có thể xé phiêu lưu giả trung bình thành trǎm mảnh chứ không đùa, Darkness vẫn đứng vững không chút dao động.

Bị kiểm tiếp xúc, mái tóc vàng, dài của Darkness có vài sợi bị đứt.

Beldia ngưng liên hoàn trảm, một tay chụp lấy cái đầu rơi xuống từ trên không. Sau khi bội phục sự cứng cáp của Darkness, lần này hắn cầm kiếm bằng một tay.

Sự chịu đựng của Darkness có vẻ đã tác động đến các pháp sư.

Đám người vẫn còn đang xanh mặt vì shock ấy, như đã quyết tâm, họ lại bắt đầu niệm chú.

...*Tách*, má của tôi đột nhiên dính cái gì đó âm ấm.

Khi tôi dùng tay quét thì...

“Này, Darkness! Chị bị thương rồi sao!? Thôi đủ rồi, mau lùi lại đi!
Bây giờ tất cả các phiêu lưu giả sẽ bỏ trốn, ta sẽ nghĩ ra đối sách sau!”

Giờ nhìn kĩ lại thì đây đó tại các vết chém trên mặt và áo giáp của Darkness đang rỉ máu.

Mặc dù tôi đã gọi Darkness như vậy nhưng Darkness vẫn không lùi lại.

“Crusader, trong trường hợp đang bảo vệ ai đó đằng sau thì không được thoái lui! Đó là điều tuyệt đối! H-hơn nữa!”

Trong lúc nói với dáng ngầu, Darkness quyết tâm tiếp tục chống cự với đôi má ửng đỏ...!

“Hơn nữa! T-tên Dullahan này mát tay quá! Từ lúc bắt đầu, hắn gọt giáp của tôi từng chút từng chút một...! Hắn không khiến tôi khỏa thân hoàn toàn mà nửa kín nửa hở, sau đó sẽ làm nhục tôi trong bộ dạng còn khiêu dâm hơn cả khỏa thân trước mặt công chúng...!”

“Eh!?”

Trước câu nói của Darkness, Beldia giật mình. Đang dồn ma lực vào tay, tôi mắng nhỏ biến thái đích thực, giờ chứng không đúng lúc ấy.

“Nghĩ đến tình hình lúc này đi, máu me bê bết như thế mà còn nỗi tỉnh biến thái à!?”

Trước lời nói của tôi, Darkness run rẩy.

“Guu...! K-Kazuma mới là người phải nghĩ đến tình hình lúc này ấy! Tất cả những gì tôi có thể làm được chỉ là chịu đựng sự tra tấn của Dullahan, thế mà Kazuma lại còn mắng tôi nữa...! C-cậu và Dullahan, rõt cuộc thì hai người muốn tôi phải làm thế nào đây!?”

“Eeeh!?”

“Ai biết chị chử, đồ biến thái! [Create Water]!”

Đóng vai tsukkomi, tôi phóng thủy ma thuật về phía Darkness.

<Chú thích: Tsukkomi (người ngay thẳng) – đọc thêm về nghệ thuật Manzai (漫才) nhé.>

Cùng với tiếng hô của tôi, nước đột nhiên xuất hiện trên đầu của Darkness và Beldia.

Giống như trút cái thùng, một lượng lớn nước đổ xuống hai người họ.

Darkness bị nước xối từ trên đầu, còn Beldia thì lật đật nhảy lùi lại.

.....?

Tại sao Beldia lại lúng túng đến như vậy...?

...Lúc này, bị ướt từ đầu đến chân, Darkness đỏ mặt lấm bẩm.

“...Đột nhiên hành sự như vậy... Đ-đừng làm thế mà, Kazuma. Tuy không ghét chuyện ấy nhưng tôi thật sự muốn cậu nghĩ đến tình hình lúc này hơn...”

“Nh-nhầm rồi, đó không phải là một cách ‘choi’! Mà là để làm như thế này! [Freeze]!”

Câu tiếp theo mà tôi vừa hô lên là sơ cấp ma pháp khiến nước đóng băng.

Tuy hiệu quả của phép thuật chỉ có như thế nhưng...

“...!? Hô, khiến chõ đứng đóng băng sao...? Ra vậy, chắc ngươi cho rằng điểm mạnh của ta chỉ là né tránh chứ gì? Tuy nhiên...”

Đứng trên vùng đất bị đóng băng, Beldia bắt đầu đọc gì đó, nhưng nhanh hơn hắn, tôi liền sử dụng skill ruột của mình.

...Phải, là skill mà tôi đã dùng với Mitsurugi, vũ khí mạnh nhất của tôi hiện giờ!

“Chỉ cần khiến ngươi gặp khó khăn trong việc né tránh là đủ! Ta sẽ đoạt vũ khí của ngươi, nhận lấy này, [Steal]!”

Steal – skill trộm một vật ngẫu nhiên trên người của đối thủ – bùng nổ ra.

Trong thế giới này có thứ được gọi là skill và phép thuật.

Khác với thể lực – thứ mà bất cứ ai cũng sở hữu, chúng cần thứ được gọi là ‘ma lực’ để sử dụng.

Aqua đã nói như thế.

Ngay cả ở trái đất, tuy đã bị thắt truyền nhưng đã có không ít người sử dụng phép thuật trong quá khứ.

Càng tập trung ma lực, sức mạnh của phép thuật và skill càng tăng, tỉ lệ thành công càng cao.

Đối với tôi – đầu tiên khiến Beldia không thể né tránh, sau đó canh thời điểm tốt nhất mà dùng skill Steal – Beldia nói:

“...Ngươi cũng không phải tay vừa nhỉ? Trông ngươi rất tự tin đấy, nhưng ta đây dù gì cũng là tướng quái của ma vương. Level hoàn toàn khác biệt với ngươi. Nếu như level của hai ta kém khác biệt hơn một chút thì chắc có lẽ ta đã gặp nguy hiểm rồi.”

...Hiệu ứng skill của tôi không có tác dụng với Beldia, tướng quái của ma vương.

Beldia chỉ tay vào tôi.

...Tôi thua rồi, không hổ danh là tướng quái cấp cao của ma vương. Steal của tôi hoàn toàn...

...Ngay lúc ấy, nhanh hơn Beldia định ếm lời nguyền lên tôi.

“Đừng có đụng đến bạn của ta!”

Darkness, bình thường trông rất ngầu, hé lén bằng cảm xúc hiếu thấy, đồng thời vứt thanh đại kiếm không chém ra hồn sang một bên, chỉ ta đưa bã vai ra trước và húc thẳng đến Beldia.

Tuy nhiên, Beldia, dù chõ đứng bị đóng băng nhưng vẫn có thể né một cách dễ dàng, lại còn dư sức cầm thanh đại kiếm.

Để dễ dàng cho việc húc, Darkness đã vứt thanh đại kiếm.

Thế cũng tức là, lúc này chị ta không có vật hộ thân nào trước đường kiếm của Beldia cả.

Ngay lúc nhận ra, tôi hét lên xung quanh.

“Các đạo chích, xin nhờ các vị! Chỉ cần đoạt được thanh kiếm trong tay hắn thì chiến thắng sẽ thuộc về chúng ta! Những ai có Steal xin hãy hợp sức cùng tôi!”

Biết đâu trong số bọn họ có người còn may mắn hơn tôi cũng không chừng.

Trước lời kêu gọi của tôi, các đạo chích – không rõ đã dùng skill ẩn nấp tiếp cận từ lúc nào – đều lần lượt xuất hiện ở chỗ này chỗ kia.

““[Steal]!””

Tuy nhiên, người này nối tiếp người kia, chẳng Steal của ai có hiệu quả.

Beldia, bộ dạng không màng đến chúng tôi, gio kiếm về phía Darkness không phỏng vệ... Sau đó, lại một lần nữa ném đêu của mình lên cao.

““Aa!?””

Thấy thế, các phiêu lưu giả hét lên.

Sau đê ném đêu, cầm thanh đại kiếm bằng hai tay, Beldia lại bắt đêu đòn liên hoàn trảm.

“...Gư.....”

Thấy thế, Darkness khẽ rên rỉ.

Nguy rồi nguy rồi nguy rồi nguy rồi!

Bây giờ phải làm gì đây!?

Tôi không có sức mạnh đặc biệt nào, cũng không có tài năng bí mật nào.

Nếu là một người không có gì để tự hào thì trong trường hợp này sẽ không có kỹ năng nào hữu dụng cả.

Chẳng qua là được cái may mắn hơn người khác.

Ngoài ra thì chỉ có kiến thức về game được bồi đắp từ nhỏ.

Cũng tại mỗi ngày đều lười biếng, chỉ biết cầm đầu chơi game cho nên bây giờ mới xảy ra có sự này.

Vui đừng quá đỗi khi được đến thế giới khác, để rồi giờ đây lãnh một kết thúc như thế này sao?

“Darkness đang...! Kazuma, Darkness đang...!”

Sau lưng tôi, Megumin đau thương hét lên.

Nhớ lại đi! Đối thủ là Dullahan, trong RPG thì điểm yếu của hắn là gì?

Nếu nói đến sở trường của tôi thì tôi có khả năng nhìn thấu ngay lập tức cách thức tấn công mà đối thủ ghét trong chế độ PvP của netgame.

Tên này cũng không ngoại lệ.

Tại sao khi đấy hắn lại lật đật tránh nước do tôi phón ra?

.....

...Nước chảy.

Đó là điểm yếu của Vampire, một Major Undead Monster.

Nếu vậy, không lẽ Dullahan cũng?

“Ta rất vui đấy, Crusader! Như một cựu kị sĩ, ta rất biết ơn ma vương-sama và tà thần, nhờ họ mà ta mới có dịp được đấu tay đôi với ngươi! Nào, giờ thì…”

“[Create Water]!”

“！？”

Ngay lúc Darkness sắp sửa bị chém...

Thấy nước bay tối Darkness, Beldia liền dừng chân.

Kết quả là hắn không công kích được gì và chụp lại cái đầu rơi xuống.

“...Kazuma. H-hiện giờ tôi đang chiến đấu rất nghiêm túc kia mà...”

Thay vì lời cảm ơn, Darkness cắn nhầm bằng giọng điệu khó chịu.

Vốn dĩ tiếp theo sẽ là cảnh xin lỗi nhưng bây giờ không phải lúc cho chuyện đó.

Tôi cất giọng hét thật to.

“Là nướóngóngóngóngóngóngóngóngóngóngóngóng!”

Phần 5

“[Create Water]! [Create Water]! [Create Water]!”

“Hấp! Ố? Ủi!”

Dẫn đầu là tôi, các pháp sư đây đó cùng nhau niệm chú.

Tuy nước liên tục trút xuống nhưng Beldia vẫn né được hết với thái độ ‘chỉ có thể thối à’.

Chết tiệt, mặc dù đã biết được điểm yếu nhưng vẫn không làm gì được hắn.

Trong các pháp sư khác cũng đang rất sốt ruột.

Nếu cứ tiếp tục thế này thì trước khi Beldia đánh trả, người sẽ cạn kiệt ma lực mất.

Khi đó...

“Nè, mọi người đang làm cái quái gì vậy? Tại sao lại đi phóng nước vào tường quái của ma vương? Tôi mới ngưng hoạt động một lúc thì mọi người lại chơi đùa sao? Phát đần rồi à?”

Muốn đấm cho nhỏ này một phát ghê.

Trong lúc tôi đang liều chết thực hiện phép thuật, Aqua – người bỏ đi đâu từ nãy đến giờ – vừa bước tới vừa nhàn nhã nói một điều ngu ngốc như vậy.

“Nước, là nước! Điểm yếu của hắn là nước! Tuy chỉ nhất thời tự xưng nhưng cô chẳng phải là nữ thần nước sao!? Hay quả nhiên cô chỉ là nữ thần bốc phét? Đến nước cũng không biến ra được!?”

“...!? Nhất định tôi phải trừng phạt cậu một trận, đồ vô lễ! Không phải là nhất thời tự xưng mà tôi là nữ thần nước chính hiệu! Nước? Nước á? Không như cái thứ ít ỏi mà cậu biến ra, tôi mà biến một cái là

ra đại hồng thủy nhá! Xin lỗi đi! Dám gọi nữ thần nước là nữ thần bốc phét, mau xin lỗi đi!”

Cô có thể á!?

Nếu có thể thì mau làm ngay đi!

“Lát nữa cô muốn tôi xin lỗi bao nhiêu lần cũng được, giờ thì mau biến ra nhanh nhanh dùm con, nữ thần vô dụng!”

“Waaaaaaa! Cậu dám gọi tôi là nữ thần vô dụng! Nhìn đây, tôi sẽ cho cậu thấy thế nào là một vị thần thật sự!”

Ăn miếng trả miếng.

Nghe câu nói của tôi, Aqua bước tới phía trước.

Sau đấy, xung quanh Aqua xuất hiện thứ gì đó như sương mù...

.....Eh?

“Bạn nhãi nhép, loại nước mà các ngươi biến ra đối với ta mà nói.....?”

Beldia đột nhiên ngưng di chuyển và nhìn về phía Aqua.

Không hổ danh là tướng quái của ma vương.

Có thể cảm nhận được mối đe dọa trước việc mà Aqua đang làm.

Cơ mà, ngay cả những pháp sư xung quanh cũng nhìn Aqua bằng ánh mắt bất an nữa.

Aqua – hoàn toàn không để ý xung quanh – bắt đầu lẩm bẩm.

“Ta là quyền thuộc của thế giới này...”

Sương mù xuất hiện xung quanh Aqua đang ngưng tụ thành từng giọt nước nhỏ.

Và những giọt nước nhỏ ấy theo ma lực mà cô đọng lại.

“Nhân danh nữ thần nước, Aqua ra lệnh cho ngươi...”

HÃY XEM
SỨC MẠNH
CỦA TA ĐÂY!

TA LÀ QUYỀN
THUỘC THẾ
GIỚI NÀY...

NHÂN DANH NỮ
THẦN NƯỚC,
AQUA RA LỆNH
CHO NGƯỜI...

ĐÍCH
THÂN TA
SẼ LÀ
ĐỐI THỦ
CỦA CÁC
NGƯỜI!

...Tôi có linh cảm chấn lành.

Cảm giác không khí xung quanh như đang chấn động.

Loại cảm giác này, hoàn toàn giống với bộc liệt ma pháp của Megumin.

Có nghĩa đó là phép thuật cũng nguy hiểm không kém.

Trước bầu không khí đó, chắc Beldia cũng có cảm giác này.

Không chút do dự, Beldia quay lưng về phía Aqua và bỏ chạy...

...Khi ấy, Darkness liền đứng chắn trước mặt hắn!

Aqua mở rộng hai tay...

"[Sacred Create Water]!"

Và hô lên câu thần chú tạo nước.

Phần 6

Đúng như những gì Aqua đã nói.

Rằng cô ta có thể tạo ra đại hồng thủy.

“Khoan.....! Đợi.....!”

“Gyaaa! Nước, nước đang...!”

Nước bắt đầu tràn tới chỗ mục tiêu là Beldia, bao gồm sự có mặt của Darkness và các phiêu lưu giả khác xung quanh. Sau đó tràn đến Megumin ở đằng xa, đến tôi, và ngay cả Aqua – chủ nhân của phép thuật...

“Ọc...! Ch-chết đuối mất thôi...!”

“Megumin, Megumiiin! Bám cho chắc vào, đừng để bị cuốn trôi đấy!”

Trước nước đột nhiên xuất hiện, chỗ đứng của tất cả mọi người đều bị quét qua.

Lượng nước khổng lồ ấy đánh vào trước cổng chính của thị trấn một cái ầm tạo đầy bọt, sau đó chảy vào trung tâm thị trấn.

Sau đi nước đã rút đi, trên mặt đất còn lại rác các phiêu lưu giả đã kiệt sức, và...

“Ng/người nghĩ là mình đang làm cái gì vậy...? B-bị ngu à!? Siêu đần độn à!?”

Cũng trong tình trạng tương tự, Beldia lảo đảo đứng dậy.

Tuy hoàn toàn đồng tình với Beldia nhưng giờ không phải là lúc để nói đến chuyện đó.

Đây là một cơ hội hoàn hảo...

“Bây giờ là cơ hội đấy! Trước phép thuật khủng khiếp của tôi, tên đó đã yếu đi rồi, một cơ hội hoàn hảo đấy, Kazuma! Mau ra tay đi! Coi nào, mau ra tay đi!”

Con nhóc amateur này...

Trong lúc quyết tâm là sẽ khiến cô ta khóc lóc trước công chúng bằng Steal sau vụ này, tôi đưa một tay về phía Beldia...!

“Lần này nhất định ta sẽ đoạt được vũ khí của ngươi! Nhận lấy nààà!”

“Cứ thử đi! Tuy đã yếu đi nhưng Steal của một tân thủ như ngươi thì đừng hòng đoạt được vũ khí của ta!”

Đối diện với tôi, Beldia – trong lúc hét to – lại ném đầu của mình lên trời một lần nữa và lao hết tốc lực về phía tôi với thanh đại kiếm cầm trong hai tay.

Không hổ danh là tướng quái của ma vương. Dù đã yếu đi nhưng vẫn không chùn bước.

Trước tướng quái của ma vương như vậy...!

“[Steal]!”

Tôi bùng nổ ra Steal bằng tất cả ma lực của mình.

Ngay lúc đó, kèm theo cảm giác cứng và lạnh, trong tay tôi sẽ xuất hiện một vật tương đối nặng nề.

‘Thật không thể tin nổi, mình đã làm được rồi sao?’ tôi nghĩ đến chuyện đó như một cái flag.

Chắc chắn là sẽ như thế thôi.

““Aa.....””

Có âm thanh thất vọng phát ra từ các phiêu lưu giả xung quanh.

Khi tôi nhìn Beldia, thanh đại kiếm vẫn còn nằm trong tay hắn.

Cứ như thế, hắn vẫn tiếp tục lao đến chém tôi...

...Không làm nên được kì tích gì, tôi đứng tro ra đó.

.....?

Trong lúc tôi không biết có chuyện gì xảy ra mà mọi người đột nhiên rơi vào im lặng.

Một giọng nói nhỏ rụt rè như lo sợ cất lên.

“A-anô...”

Đó là giọng của Beldia.

Beldia nói bằng giọng điệu yếu ớt trong lúc đang run rẩy.

“A-anô... Đầu của ta... người có thể trả về chỗ cũ được không.....?”

Trong tay của tôi là đầu của Beldia đang thi thầm.

.....

“Này, mọi người, chơi bóng đá nào! Bóng đá tức lààààà! Không được dùng tay, mà chỉ được dùng chân để khống chế bóóóóóng!”

Đứng trước các phiêu lưu giả, tôi sút đầu của Beldia!

“Cái gìiiiiiiii!? Khoan, ê, d-dừng lại!?”

Đầu của Beldia – bị đá lăn quay – lúc này đang trở thành đồ chơi của các phiêu lưu giả.

“Hyahahaha! Trò này vui ghê!”

“Ê, đằng này đằng này, chuyền cho tôi với!”

“Dừng lại!? Khoan, úi daaaaa, mau dừng lại!?”

Trong lúc cái đầu bị đang bị đá, cơ thể cầm kiếm bằng một tay của Beldia lúng túng tựa không nhìn thấy gì phía trước.

“Này, Darkness, không phải chị nói là muốn chém hắn một nhát sao?”

Khi tôi nhặt thanh đại kiếm và giao cho Darkness đang ướt sủng, chị ta – hơi thở hỗn loạn, đây đó trên người rỉ máu và nước – cầm nó chậm chạp bước đến đứng trước cơ thể của Beldia.

Khi ấy, tôi vẩy tay gọi Aqua.

Khoác thiên vũ trên người, Aqua nhận thấy điều đó. Trong lúc cô ta đang chạy lạch bạch về hướng này thì...

Darkness gio thanh đại kiếm lên...!

“Nếu giết được người, bọn họ sẽ hết coi thường ta! Yên tâm, ta không chém nhiều nhát đâu! Hãy nhận lấy!!”

Thanh đại kiếm vung xuống.

“Guhaa!?”

Đầu của Beldia – đang bị đá tại nơi xa xa – phát ra tiếng kêu đau đớn giữa đám người.

Cú chém vụng về nhưng mạnh mẽ của Darkness đã phá nát áo giáp đen của Beldia, để lại một vết thương lớn trước ngực.

Bộ giáp này đã được ban sự hộ của ma vương.

Đó là những gì mà Beldia đã nói.

“Ê, Aqua, tiếp theo nhò cô đấy!”

“Cứ giao cho tôi!”

Aqua đưa một tay tới Beldia – một phần áo giáp đã vỡ, cộng thêm đã yếu đi do nước cuốn.

“[Sacred Turn Undead]!”

“Kh-khoan, đợi đ.....! Gyaaaaaaaaaaaaaa!”

Khi Beldia lanh phép thuật của Aqua, tôi nghe được tiếng hét của hắn phát ra dưới chân của các phiêu lưu giả.

Như dự đoán, có vẻ như lần này Turn Undead đã hiệu nghiệm.

Cơ thể của Beldia phát ra ánh sáng màu trắng, ánh sáng nhỏ dần và sau đó biến mất.

Đầu của Beldia có vẻ cũng đã biến mất theo, tôi nghe tiếng ồn ào phát ra từ các phiêu lưu giả đang say sưa chơi bóng đá.

...Và như thế, cán bộ của ma vương – đến đây vì mục đích gì vẫn chưa rõ – đã bị thanh lọc tại nơi này.

Phần 7

Nghe các phiêu lưu giả reo hò chiến thắng, Darkness – trên người đầy vết thương – quỳ gối trước nơi mà Beldia vừa biến mất và nhắm mắt trong tư thế cầu nguyện.

Thấy Darkness như thế, Megumin rụt rè hỏi.

“...Darkness, chị đang làm gì vậy?”

Vẫn nhắm mắt, Darkness trả lời như thế đang độc bạch.

“...Cầu nguyện. Dullahan là một kị sĩ bị tử hình vì lý do không chính đáng, sinh lòng oán hận cho nên mới bị undead hóa thành quái vật. Hắn đâu thật sự muốn biến thành quái vật, phải không? Mặc dù là người đã chém hắn nhưng tôi nghĩ ít nhất là mình nên cầu nguyện...”

Là thế sao... trước ánh mắt long lanh của Megumin, Darkness tiếp tục nói.

“Để trả thù vì thua tôi trong trận đấu tay đôi, Sedol đã tung tin đồn rằng tôi nhét mấy cục thịt rắn chắc bên trong áo giáp, đúng là một tên dối trá ngu ngốc... ‘Ê, Darkness, nếu nóng thì thay vì dùng quạt, lấy kiếm quay để tạo ra gió đi! Nếu muốn đánh vì cũng được thôi, nhưng liệu mà đánh cho trúng nhé!', cười một cách ngu ngốc – Hanes chế giễu tôi. Ngoài ra còn có Galil... lúc được tôi nhận vào party trong một ngày, ‘tại sao cô lại chọn loại nhiệm vụ phải đánh đồng quái vật đến thế?’ , hắn vừa khóc vừa het. Tất cả bọn họ đều đã bị tên Dullahan

này giết. Giờ nghĩ lại, tuy họ là những người không ra gì nhưng có vẻ như tôi không ghét họ.....”

Trước lời nói ấy của Darkness,

“E-etou... th-thế à? Em có thể tiếp tục nghe sau cũng được, giờ thì ta trở về hội được chứ?”

Tuy Megumin lúng túng cắt ngang chủ đề nhưng không biết là chị ta có nghe lời nói của Megumin hay không nữa.

Vẫn nhắm mắt, Darkness nói bằng giọng ân cần.

“...Nếu có thể gặp lại họ... Tôi muốn cùng họ uống rượu một lần...”

“.....O...Ou.....”

Từ đằng sau Darkness đang nhắm mắt, phát ra tiếng như cảm thấy khó xử.

Sau lưng Darkness vừa giật mình xuất hiện 3 người đàn ông.

Hơn nữa, đó còn là 3 người đã bị Beldia giết lúc nãy.

Một người trong số đó tựa như muốn xin lỗi...

“O-om... X-xin lỗi. Không ngờ cô lại đối xử với chúng tôi như vậy...”

“U-um... Thật sự rất xin lỗi. Chỉ vì thua trong trận đấu tay đôi mà tôi đã dựng lên tin đồn kì quái... Cho nên lần này tôi sẽ khao...”

“Chuyện chê đánh đấm không ra gì, nó khiến cô bận tâm sao? Om, ch-cho tôi xin lỗi nhé...”

Trước lời nói lân lượt của 3 người họ, mặt của Darkness – vẫn đang trong tư thế nhắm mắt cầu nguyện – bắt đầu đỏ bừng lên.

Lúc đó, bằng giọng vui vẻ, Aqua – người éo đoc được tình huống – nói.

“Darkness, đó là nhò tôi đấy! Tôi có thể hồi sinh được người chết nếu như xác của họ còn tươi. Tốt quá nhỉ, giờ thì các người có thể uống rượu cùng nhau rồi!”

Chắc là Aqua không có ác ý gì đâu nhỉ?

Tuy nhiên, trước câu nói đó, Darkness – người đã độc bạch mà không hay biết bọn đàn ông ấy đang ở sau – dùng hai tay che gương mặt đỏ bừng đã rưng rưng nước mắt và ngồi dậy.

“Chẳng phải quá tốt rồi sao, mọi người vẫn còn được gặp lại nhau. Coi nào, ta đi uống mừng thôi.”

Khi tôi vui vẻ gọi Darkness, vẫn dùng hai tay che mặt – chị ta lầm bầm.

“...Tôi muốn chết...”

Trước Darkness như thế, tôi...

“Chị luôn muốn bị lăng nhục mà phải không? Đừng ngần ngại, bởi vì chuyện này sẽ tiếp diễn trong 3 ngày lận.”

“L-loại lăng nhục này không phải là type mà tôi muốn...!”

Darkness vừa run vai vừa thì thầm.

Chương kết

Ngày tiếp theo sau khi chinh phục được Dullahan.

Trong lúc đang nghĩ đến chuyện tương lai, tôi bước đến hội một mình.

Tôi có sứ mạng là phải chinh phục ma vương.

Nhưng nếu như thế thì từ rày về sau tôi sẽ gặp không ít đối thủ mạnh như Dullahan.

Liệu tôi có nên hoàn thành việc chinh phục ma vương để biến một điều ước thành hiện thực?

Hay là tôi nên từ bỏ việc chinh phục và tìm một nơi yên bình ở thế giới này?

...Câu trả lời đương nhiên là đã được xác định.

Một người có nghề nghiệp yếu nhất như tôi chẳng lý nào lại luôn chiến thắng một cách dễ dàng.

Kể từ bây giờ, tôi cứ một cuộc sống an nhàn, không chút nguy hiểm mà làm tới thôi.

Tôi sẽ dùng kiến thức về Nhật Bản của mình để kinh doanh.

Làm một công việc an toàn, thỉnh thoảng muốn kích thích thì nhận vài nhiệm vụ đơn giản.

Trong lúc đang tính kế hoạch cho tương lai như vậy, tôi đặt tay lên cửa của phiêu lưu hội.

Khi cửa được mở ra, một mùi khó chịu bay vào mũi tôi.

Mùi rượu và hơi người xông ra ngoài thông qua cánh cửa mà tôi đã mở.

Để kỉ niệm việc chinh phục tướng quái của ma vương, có vẻ như các phiêu lưu giả đã mở tiệc từ sáng sớm.

“A! Kazuma, cậu đến trễ quá đấy! Mọi người đều đã cõm no rượu say cả rồi!”

Thấy tôi bước vào hội, Aqua mỉm cười vui vẻ.

“Nè, Kazuma, mau đến nhận tiền đi. Hầu hết các phiêu lưu giả trong hội đều đã nhận tiền thưởng chinh phục tướng quái của ma vương hết rồi. Tất nhiên cả tôi cũng vậy, nhưng như cậu thấy đấy, tôi tiêu cũng kha khá rồi!”

Dường như đang rất vui, Aqua mở túi tiền ra cho tôi xem trong lúc vừa gãi đầu vừa nhẹ răng cười.

C-cô ta cũng say mất rồi.

Tuổi giới hạn cho phép uống rượu ở thế giới này là bao nhiêu vậy trời?

Nhìn kĩ lại thì hầu hết các phiêu lưu giả trong hội đều đã say mềm.

Phót lò đám người say ấy, tôi hướng đến quầy tiếp tân.

Tại đó, tôi gặp Darkness và Megumin.

“Đến rồi sao, Kazuma? Coi nào, cậu cũng mau nhận tiền thưởng đi.”

“Tôi chờ anh nãy giờ, Kazuma. Nghe này, Darkness nói rằng tôi còn quá sớm để uống rượu, đúng là hép hòi có phải không?”

“Đợi đã, hép hòi gì chứ, không có nha...”

Vì hai người họ cứ blah blah ồn ào nên tôi đến trước mặt chị tiếp tân luôn.

...Khi ấy, vì lý do nào đó mà chị tiếp tân nhìn tôi bằng biểu hiện khó xử.

“A, om... Saitou Kazuma-san, phải không nhỉ? Tôi đợi đậu nãy giờ.”

.....?

Thái độ của chị tiếp tân có vẻ không được thoải mái cho lắm.

“Om... Đầu tiên là tiền thưởng của hai vị bên kia.”

Chị tiếp tân giao cho Darkness và Megumin mỗi người một chiếc túi nhỏ.

O, còn của tôi đâu?

Tôi đang thắc mắc trong đầu như thế thì chị tiếp tân...

“...Ano... là thế này... Thật ra thì có một phần thưởng đặc biệt dành cho party của Kazuma-san.”

“Eh, tại sao chỉ riêng chúng tôi?”

Trước câu hỏi của tôi, giọng của ai đó trả lời.

“Này này, MVP! Chính các cậu là người đã đánh bại được Dullahan kia mà!”

Trước giọng nói đó, đám người say khuốt gật gù đồng tình.

B-bọn họ...

Từ lúc đến thế giới này đã liên tục trải qua bao nhiêu rắc rối, tôi không khỏi xúc động trước tình huống này.

Đại diện cho 4 người, tôi nhận phần thưởng đặc biệt.

Chị tiếp tân hắng giọng một cái, sau đó...

“Vâng, party của Saitou Kazuma-san đã có công lao tiêu diệt Beldia – tướng quái của ma vương nên... các bạn được thưởng số tiền là 300.000.000 Eris.”

““““B—!?”““““

Chúng tôi cứng họng.

Cả các phiêu lưu giả đã tham gia trận chiến cũng rơi vào im lặng.

Sau đó...

“Này này, những 300.000.000 lận đấy, rửa đi chứ, Kazuma!”

“Uhyoo! Kazuma-sama, rửa đê rửa đê!”

Các phiêu lưu giả cùng nhau đòi tôi chiêu đãi.

A, phải rồi!

“Này, Darkness, Megumin! Tôi có chuyện muốn nói với các cô! Từ bây giờ, tôi nghĩ là mình sẽ giảm bớt số lần phiêu lưu đi! Có số tiền khổng lồ trong tay rồi nên tôi muốn sống một cuộc sống yên bình!”

“Ê, khoan đã! Không được đấu với cường địch thì tôi sẽ gặp rắc rối mất! Cơ mà, còn vụ chinh phục ma vương thì sao hả?”

“Tôi cũng gặp rắc rối nữa, tôi phải đi theo Kazuma và đánh bại ma vương để đạt được danh hiệu pháp sư mạnh nhất!”

Lời nói của hai người họ bị lấn át bởi âm thanh rộn rã lại nỗi lên trong hội.

Trong lúc đó, biểu hiện rụt rè, chị tiếp tân trao cho tôi một mảnh giấy.

Trên tờ giấy ghi rất nhiều số 0.

Đây là ngân phiếu của thế giới này à?

...Khi ấy, Aqua say rượu bước đến bên cạnh và nhìn tờ giấy trong tay tôi.

“E-etou, là như vậy. Lần này, cùng tổ đội với Kazuma-san... ơm... Aqua-san đã triệu hồi một lượng lớn nước gây lũ lụt, khiến nhiều ngôi nhà lân cận cống vào thị trấn bị cuốn trôi... Maa, do đã có công đánh bại tướng quái của đội quân ma vương nên các bạn không phải bồi thường hoàn toàn mà chỉ một phần thôi...”

Khi nói như vậy, chị tiếp tân lặng lẽ quay mặt đi và vội rã rút vào sâu trong quầy.

Nhin tờ giấy trên tay tôi, Megumin chạy trước.

Aqua đang định bỏ tay tiếp theo thì bị tôi nắm gáy lại.

Nhìn bầu không khí của chúng tôi, các phiêu lưu giả cũng đoán được khoản tiền trong hóa đơn nên đều ngó đi chỗ khác.

Nhìn tờ hóa đơn, Darkness vỗ *bộp* một cái lên vai tôi...

“Tiền thường là 300.000.000. ...Và tiền bồi thường là 340.000.000?
...Kazuma. Bắt đầu từ ngày mai ta nhận quest đương đầu với cường
địch để kiếm tiền thôi!”

Darkness nói trong lúc mỉm cười vui vẻ.

Tôi phải sống cùng những đồng đội ‘bó tay chấm com’ trong thế giới
phi lý này suốt đời sao?

Nhắm mắt lại, tôi quyết tâm sẽ chinh phục ma vương.

Tôi muốn thoát khỏi cái thế giới không ra gì này lắm rồi!

Short story 1: Aqua - sensei

_ "Sensei! Là Aqua-sensei đúng không !?"

Trong khi tôi và Aqua đang đi với nhau vòng quanh thị trấn, một người đàn ông lịch lâm bước đến chúng tôi.

....Aqua-sensei ?

_ "Hm? Ông là người đến từ cái 'nhà gì đó' đúng không ? Thật là tình cờ!"

_ "N-nhà gì đó..... Aqua-sensei, liệu cô có thể nói cho tôi biết hôm nay cô đang đi đâu không? Ông chủ của tôi đã liên tục hỏi tôi 'Tác phẩm tiếp theo của Aqua-sensei đã được tiết lộ chưa?' và ông ấy đang rất háo hức chờ đợi tác phẩm tiếp theo của cô đấy...."

Người đàn ông gọi Aqua là Sensei này trông như là một quản gia của một gia đình quý tộc nào đó.

_ "Nó thật là phiền phức mà. Tôi chỉ vẽ nó để đèn bù cho cái món mà tôi làm vỡ. Không quan tâm ông sẽ trả tôi bao nhiêu, tôi chỉ không thích vẽ thôii."

_ "Làm ơn đi, tôi van cô đây! Tác phẩm của Sensei đã được các quý tộc khác đón nhận rất kịch liệt... nếu cô muốn phần thưởng gì đó thay vì tiền, thì vẫn còn nhiều sự lựa chọn khác mà..."

_ "N-nè Aqua, cái quái gì đang diễn ra thế này? Tôi vẫn chưa hiểu gì hết, cô giải thích cho tôi được không?"

Không hiểu chuyện gì đang diễn ra lúc này, tôi quay sang hỏi Aqua.

_ "Cách đây không lâu, tôi đang dạy bọn trẻ hàng xóm chơi bóng rổ, và chúng tôi chỉ chơi lòng vòng thôi cậu biết đấy. Sau đó tôi ném một quả siêu mạnh khiến nó bay ra khỏi sân. Nó làm vỡ cửa kính của một căn biệt thự thuộc về một người có địa vị cao nào đó và phá hủy đi tác phẩm nghệ thuật được trưng bày ở hành lang."

_ "Sau đó, khi Sensei không có tiền để đền bù thiệt hại, cô ấy đề nghị vẽ một bức tranh khác để đổi lại... giá trị của tác phẩm đó còn cao hơn so với thiệt hại. Hơn thế, nó rất tuyệt vời khiến cho ông chủ của tôi phải...."

VL! thật là VCL!? Thật sự mà nói, tôi không biết phải nói gì nữa...

Cái gì vậy nè... Chỉ vẽ mấy nét nguệch ngoạc mà khiến cho một quý tộc khóc lén trong sự nhường mỏ thì thật đáng kinh ngạc, nhưng cái lý do mà cô ta phá hủy tác phẩm nghệ thuật kia thì thật là... con nhỏ này.....

_ "Dù sao thì tôi không phải là một nghệ sĩ nên tôi sẽ không lấy số tiền đó. Tôi cần phải đi nghịch cái cửa hàng không có khách kia đây, nên có lẽ tôi làm ông thất vọng rồi."

_ "T - Tại sao.... Aqua-sensei, tôi sẽ không bỏ cuộc đâu...!"

Ông ấy đành phải bỏ đi một cách hụt hẫng.

_ "Nếu cô giỏi vẽ đến mức đấy thì sao cô không nhận lời đề nghị của ông ấy đi?"

_ "Không đòi nào.Tôi là một nữ thần cậu biết chứ? Là một Đại linh mục! Tôi có phẩm giá riêng của tôi. Không giống như kẻ nào đó chỉ biết nhốt mình trong nhà làm sao mà hiểu được!"

Khi tôi túm lấy Aqua và đang nghĩ xem mình sẽ làm gì với cô ta tiếp theo, bỗng có một người chạy đến chúng tôi và nói.

_ "Sư phụ! Chuyện gì thế sư phụ!? Tên này là ai? hắn ta là một tên du côn sao!?"

_ "Ah, cậu là tên đệ tử đấy à!? Tên này đang cố để hâm hại tôi! Xử hắn đi! Dùng cái sức mạnh mà cậu luôn tự hào để xử hắn đi!"

_ "Cứ giao cho con, sư phụ!"

_ "Này, khoan -...!"

— Đệ tử của Aqua làm theo lời sư phụ và lao vào tấn công tôi, nhưng tôi nhanh chóng sử dụng Drain Touch để khiến anh ta nằm bất động.

Kho tôi đang thở một cách nặng nề, tôi nhìn xuống anh ta không thể cựa quậy sau khi bị tôi hút hết mana.

_ "CLGT, tên này là ai!? Và sư phụ là sao? Giải thích cho tôi đàng hoàng đi!"

_ "Anh ta tự gọi mình là đệ tử của tôi. Tôi nghĩ anh ta là một nhà điêu khắc hay gì đó. Khi tôi đang khắc biểu tượng Axis cửa hàng của Wiz để giết thời gian, và anh ta đi đến và la lên: 'Thật là một kỹ năng tuyệt vời!' và anh ta đòi trở thành đệ tử của tôi hay gì đó."

_ "Dafug? Bỏ chuyện đó sang một bên đã. Wiz không thể đi vào cửa hàng của cô ấy là do cô đúng không? Cô lại đi lòng vòng quậy phá khi tôi không để ý huh? Đi lòng vong như vậy, nó chẳng phải giống như con chó hay con mèo sao? Vậy nên thừa nhận nó đi. Cô thích làm chuyện đó đúng không? đừng có dối lòng nữa!"

_ "Cậu mới là người nên thừa nhận nó! Cậu có nhận ra tôi là ai không!? Ý tôi là, cậu nghĩ tôi là ai!? Mau nói cho tôi biết, tôi là ai, và tôi chuyên về gì ?"

_ "Nghệ sĩ ấm đầu Aqua-san?"

_ "Là Đại linh mục Aqua-sama! Giác quan của tôi cho tôi biết cậu muốn nắm đắm thần thánh của tôi hôn lên mặt cậu đúng không!?"

Và khi Aqua đang tức giận bắt lấy tôi –

Có một bé gái chạy ngang qua chúng tôi,

Em ấy bị trượt chân và cuối cùng té sml.

_ "Uuu...waaaaahhhh-!"

Sau đó, em ấy bắt đầu khóc như một đứa trẻ.

Aqua cúi xuống kế bên cô bé ấy –

_ "Heal! ...Được rồi, nó không đau nữa đâu. Nào em đứng lên đi. Khuôn mặt dễ thương của em sẽ bị phí phạm nếu như au khóc đấy, đúng chứ?"

Cô ta trông giống một Đại linh mục thực thụ...

_ "Haiz, có vẻ không được rồi. Vậy chị sẽ cho em thấy một thứ rất hay ho nhé? Và bây giờ, ở trong cái khăn tay này là..... Woah!!!...."

Lúc nãy cô bé còn đang khóc nước nở, nhưng cô bé lại ngưng ngay khi thấy màn biểu diễn của Aqua.

... Khi thấy Aqua làm một việc giống như một Đại tu sĩ thực thụ, tôi cũng sẽ làm hết sức để giúp cô ấy.

Tôi quay lại và đi thẳng đến chỗ ông già bán thịt nướng...

_ "Nhìn này, có rất nhiều tử điệp (Bướm màu tím) ở đây! Bật mí cho em nhé, nó là loài quái được bảo tồn đặc biệt đấy...!"

_ "Thật tuyệt quá Onee-chan! Tuyệt quá! Tuyệt quá.... Nó- nó thực sự rất tuyệt vời!"

Tôi quay sang nhìn bọn họ, nhưng họ đang bị bao quanh bởi một đám đông đang cổ vũ.

_ "Này cô gái, làm lại lần nữa đi!"

_ "O-Onee-chan, em muốn nhìn thấy một lần nữa...!"

_ "Một lần nữa!" "Một lần nữa!"

_ "Nó thật là phiền quá đi mà. Mấy người thích làm gì cũng được, nhưng tôi cảm thấy chán rồi. Tôi là một Linh mục, vậy nên tôi cảm thấy rất phiền nếu như mấy người cứ bắt tôi biểu diễn đấy!"

Tôi nghĩ cô ta nên thay đổi nghề nghiệp của mình thì hơn....

-END-

Short story 2: Sát long nhân Megumin!

Tại một mỏ đá gần thị trấn.

_ "Được rồi, Ojou-chan, nhờ cô hết đấy."

_ "Heh, cứ giao cho tôi. Chiêm ngưỡng cho đã mắt đi, tôi sẽ cho mấy người thấy sức mạnh hủy diệt thực sự của tôi ngay tại đây! Tôi không đùa đâu, tôi sẽ cho toàn bộ mỏ đá này...! Ah, ông đứng lùi lại tí được không? Được rồi, vậy là đủ rồi..."

Ông kỹ sư trưởng và Megumin đã thỏa thuận với nhau để làm nổ nơi này.

Nhưng....

_ "Tại sao anh lại phải đi theo em?"

_ "Em không có sự lựa chọn nào khác. Làm sao mà em về được sau khi bị kiệt sức bởi sử dụng hết mana, Vậy nên em cần anh đi theo để cõng em về nhà."

Vì một lý do nào đó mà tôi cũng bị dắt theo đến đây.

_ "Anh đâu cần phải ở đây vì nó. Em có thể nhờ ông kỹ sư trưởng đây cõng em về mà. Ông ấy chắc chắn phải khỏe hơn anh chứ?"

_ "Anh đang nói gì thế? Nhìn vào tên đó con quái vật này đi! Nếu anh để em một mình với ông ấy trong khi em không di chuyển được, anh biết ông ta sẽ làm gì với một cô gái yếu đuối như em không?"

_ "Điều đó sẽ không xảy ra đâu!"

_ "Sao hai người lại la lên vậy? Có chuyện gì thế?"

Megumin dơ cây trượng lên, mắt em ấy bắt đầu phát sáng. Thấy điều đó, ông kỹ sư trưởng vội vàng nói.

_ "Được rồi, mục tiêu của chúng tôi là tảng đá khổng lồ ở đằng kia. Chúng tôi không thể làm việc được khi nó cứ ở đó. Tôi đã bàn với bên Guild mạo hiểm giả về chuyện này, và họ đã giới thiệu cô cho tôi. Vậy cô nghĩ sao? Cô làm được chứ?"

_ "Tất nhiên rồi! Tên tôi là Megumin! Là người sẽ tiêu diệt quỷ vương trong tương lai! Một tảng đá như thế chỉ là muỗi so với...."

_ "Pii~! Pii~!"

.....?

Một tiếng kêu như một con chim khiến chúng tôi để ý đến nó.

Nhìn kỹ vào tảng đá đó, tôi nhìn thấy một thứ gì đó giống như một tổ chim nằm trên nó.

_ "Oh, đó và một con wyverns ! Một con wyverns vừa mới nở! Ôi trời, thật không thể tin được lại có một thứ như thế này lại nằm gần thị trấn... nhưng may là cô ở đây, Ojou-chan. Thổi bay nó cùng với tảng đá đi. Có thể nó vừa mới nở, nhưng wyverns là loài động vật ăn thịt hung hãn. Nếu chúng ta cứ để nó như vậy, nó sẽ sinh nở và gây thiệt hại khắp nơi. Bố mẹ của chúng không có ở đó, vậy đây là cơ hội tốt để khử nó đấy."

[TL note: wyverns là một loài rồng nhưng có 2 chân, không giống như những con rồng khác có thể có đến 4 chân. wyverns là một loài như được lai giữa rồng và kỳ nhông, có cổ đầu nhọn và có 2 cánh tay là đôi cánh]

"Ah!"

Nghe những lời của ông kỹ sư trưởng nói, Megumin bỗng kêu lên.

Megumin nhìn vào con wyverns non đang kêu không ngừng.

Có lẽ nó rất khó khăn cho em ấy khi em ấy phải tiêu diệt một sinh vật không có khả năng phòng vệ, nhưng là một mạo hiểm giả, chúng ta không thể để những con quái vật đó tự do lộng hành.

Hơn thế nữa, mục tiêu là một con wyverns. Khi nó lớn lên, nó chắc chắn sẽ trở thành mối hiểm họa cho loài người,

Nhưng Megumin...

_ "U..uuu..."

Với một biểu cảm do dự trên khuôn mặt, Megumin vẫn chưa làm gì.

Và cuối cùng, Megumin quyết định sẽ không dùng phép lên nó, và quay sang phía chúng tôi một cách chán nản.

Nhìn thấy em ấy như vậy, ông kỹ sư trưởng gãi đầu và nở một nụ cười.

_ "Hah, chắc là không được rồi! Nó có vẻ là một công việc rất tàn nhẫn với Ojou-chan đây. Tôi sẽ liên hệ cô sau khi con wyverns đó rời khỏi tổ!"

Ông kỹ sư cười lớn.

Megumin có vẻ như đã hờ hờ hơn sau khi nghe ông ấy nói thế.

_ "Hãy hạ gục nó trong một trận chiến thực sự khi nó lớn lên!"

Tôi nói với một nụ cười.

_ "Nhưng đó đúng là một cơ hội tuyệt vời đấy Ojou-chan. Nó có thể còn non, nhưng cô sẽ được gọi là sát long nhân nếu như cô giết được nó đấy."

Ông kỹ sư nói đùa.

Và tôi cũng cười với ông ấy.

_ "Ai cũng có thể được gọi là sát long nhân kể cả khi giết một con rồng non ư? Nghe thú vị thật đấy. Nó nghe giống như một danh hiệu cho anh hùng có thể giết được quỷ vương vâ---"

_ "Explosion-!"

Megumin xả phép trước khi tôi kịp nói hết câu.

Cùng lúc đó, một tiếng nổ lớn phát ra khắp mỏ đá và đi cùng với nó là một làn sóng dữ dội.

Cái phép bất chợt đó khiến chúng tôi vẫn chưa sẵn sàng tư thế, khiến cả tôi và ông kỹ sư bị thổi ngã.

Đang nằm trên đất, tôi ngẩng đầu lên để nhìn mọi thứ xung quanh.

Ông kỹ sư hắn đã bị thứ gì đó bắn vào đầu khiến cho ông ấy nằm trọn mắt lên.

Ở hướng còn lại, Megumin nằm gục xuống đất sau khi đã bị cạn kiệt mana. Vẫn đang úp mặt xuống đất, em ấy nói một cách tự hào.

_ "Tên tôi là Megumin! Kẻ nắm giữ bộc phá ma pháp, và là một người đã hạ gục một con rồng! Kazuma, xin hãy gọi em là 'Sát long nhân Megumin' từ bây giờ!"

_ "Em đúng là đồ... em không thể để mọi thứ kết thúc yên bình được một lần ư!?"

-END-

Short story 3: Kinh doanh nước của Aqua!

Kinh doanh nước của Aqua!

_ "Kazuma-san, Kazuma-san, nhìn này!"

Aqua nói trong khi đang đưa tay thứ gì đó.

_ "Cái quái gì đây? Một loại nước ma thuật nào đó à?"

_ "Cậu gọi thế cũng được. Đây chính là nước thánh siêu hiệu nghiệm và tôi đã cố gắng mất nửa ngày để làm nó đấy! Tôi đang định bán nó với giá 10,000 Eris. Vậy cậu nghĩ sao?"

Vậy là cô ta không quậy phá gì đó khi thò tay và khuấy vào đài phun nước hôm qua.

_ "Bạn trẻ sẽ không thể chơi được trong cái nóng này nếu như cô chiếm cả đài phun nước cho mình cô, nên cô đang làm phiền mọi người đấy."

_ "Nó là trách nhiệm của người lớn khi phải dạy bạn trẻ sự khắc nghiệt của thực tại và sự không công bằng của thế giới này. Dù sao thì, cậu muốn một chai không? Tôi lấy rẻ cho, Kazuma-san."

Tôi dơ cái chai lên và nhìn xuyên nó qua ánh mặt trời.

_ "Vậy đây là... nước được chiết xuất từ cô? Nó có tác dụng gì vậy?"

_ "Đừng có miêu tả một nữ thần xinh đẹp như một con cá khô! Về tác dụng thì; nó chỉ đơn giản là nước được thanh tẩy từ đài phun nước nên cậu có thể uống nếu cậu khát?""

_ "....."

_ "Này dừng lại! Đừng có ném nó đi! Nó vẫn còn một số tác dụng khác nữa! Cậu có thể dùng nó để tưới cây, chùi rửa dụng cụ, và ném nó vào một tổ kiến, nó có thể diệt sạch chúng đấy!"

Cái này khác nước lã thông thường ở chỗ nào vậy?

_ "Nghĩ lại thì họ không có nước khoáng ở thế giới này đúng không? Nếu chúng ta đặt tên nó là 'nước ngon từ Aqua' hay gì đấy giống vậy và quảng cáo nó là 'nước an toàn có thể uống bất kỳ lúc nào', nó có thể sẽ bán được đấy... huh. 10,000 Eris cho một chai là hơi cao rồi, sao chúng ta không hạ giá xuống chút đi?"

_ "Tôi không muốn bán nước khoáng được làm ra bởi nữ thần với một cái giá thấp đâu, nhưng nếu không còn cách nào khác thì đành phải vậy thôi. Tiện đây, cậu giúp tôi bán nó luôn nhé? Cậu không có tài năng cụ thể nào hay sức mạnh, nhưng cái miệng của cậu rất dẻo đúng không? Đây là cơ hội tốt để cậu tạo công đức đấy."

_ "Này, cô muốn gây lộn hay đi bán nước đấy? Nói cho rõ ràng lên!?"

Mặc dù nói thế, nhưng tôi vẫn giúp cô ta bởi vì cô ta nói sẽ chia lợi nhuận cho tôi.

Chúng tôi đang mở một cửa hàng gần một nhà hàng trong thị trấn. Nếu nó là một nhà hàng sang trọng, nơi có những người thượng lưu đến đó, họ có thể sẽ mua một ít nước khoáng để dùng.

— Hoặc đó chỉ là những gì chúng tôi nghĩ.

_ "Nó không bán được..."

Aqua nói trong khi đang ôm một thùng đầy mẩy cái chai.

Tôi bắt đầu hơi lo lắng. Nhẽ ra nước khoáng được làm ra từ phép thuật phải được đón nhận chứ?

_ "Ah -! 'Thần nước' kìa!"

Aqua giật mình khi nghe thấy câu 'thần nước' và nhanh chóng nhìn xung quanh.

Tôi cũng đã khá bất ngờ vì có ai đó trong thị trấn này thực sự gọi Aqua là nữ thần -

Nhưng, hóa ra không phải vậy...

_ "Oh, thần nước, cảm ơn vì đã cố gắng như mọi khi! Liệu ông có thể cho tôi một ít nước không?"

_ "Tất nhiên rồi, tôi không phiền đâu! Hãy để tôi cho mọi người thấy sức mạnh của mình! 'Create Water' -!"

Giọng nói đến từ một cô gái trong quán ăn và một người đàn ông trung niên mặc áo choàng của pháp sư.

Ông ta chỉ ngón tay vào cái bình và đổ đầy nước bằng ma thuật.

Theo như những gì chúng tôi thấy, thì ông ta được gọi là 'thần nước'.

Aqua đi đến chỗ cô gái trong quán ăn và hỏi.

_ "Cô gì ơi, cho tôi hỏi cái! Cái tên 'thần nước' mà cô gọi lúc nãy là ai vậy?"

_ "Ô trời, cô không biết ư? Ông ấy trước đây là một pháp sư đã bỏ làm mạo hiểm giả. Ông ấy chỉ sử dụng được phép thuật nguyên tố căn

bản. Sở thích của ông ấy là ăn mặc như vậy và đi phân phát nước cho mọi người. Nước được làm bởi ma thuật rất là tinh khiết, nên nó làm được rất nhiều việc. Không ai biết ông ấy tên gì nên chúng tôi chỉ gọi ông ấy là 'thần nước'."

Sau khi nghe cô gái nói thế, Aqua phi lại chỗ ông ta.

_ "Này ông kia, ai cho phép ông bán nước ở đây hả!? Và ông nghĩ ông đang làm gì để được mọi người gọi là thần nước trong khi chưa có sự cho phép của tôi!? Xin lỗi ngay đi! Tạ lỗi nữ thần nước ngay bây giờ đi! Thêm nữa, đừng có quên lấy tiền khi ông bán nước và đem số tiền đó cúng lên nhà thờ Axis đấy!"

Nó hơi sai khi nói ông ấy bán nước, nhưng những ngôn từ và tông giọng của cô ấy khiến cho mọi người nghĩ đến 'người bán nước' khác đang tranh dành địa bàn để kinh doanh vậy.

_ "Cái...! Không nhẽ tổ chức áo đen đã nhận ra tôi và định lấy đi sức mạnh của tôi ư!? Nhưng ý cô là gì, nó hơi bất khả thi để biến chuyện này thành một kiểu kinh doanh đấy."

_ "Được rồi, ông tiếp tục kinh doanh cũng không sao, nhưng đừng quên quyên góp tiền đấy! Nếu ông không làm vậy, ông sẽ ăn thiên phạt của nữ thần nước xinh đẹp đấy biết chưa!?"

Sau khi tranh chấp với ông ta, Aqua ngồi bịch xuống đất, khoanh tay lại và bắt đầu bàn chuyện kinh doanh với ông ta.

Con nhỏ này đang bàn chuyện kinh doanh với một thằng cha trung niên thích cosplay.

Mặc dù trông không giống vậy, nhưng cô ta vẫn là một nữ thần thực sự...

-END-

うの 素晴らしい
世界に 祝福を!

「アクトの本腰」

「さすがうんちくマスター。たまのことをお聞き
ください」

「あー、心配で、隣は隣のへんが出来た
からなーいやー、世にもかうんと出来はあるなー
ふー、想に願いたり食事を行つたり、隣の
事にそれをば全滅させる」おひる野郎

「うう……」カリニコト・ウヤーナ・アーラー
たほじのあらじは、深呼吸の活動で心身ともに
使いの感覚をしたゆるの男。
男は手を木版に向けたが、難波の木版はい
でいる。

ない企画だった。

「普通の老婦人の言ひがあらんぢ
一しかし、ミネラルウォーターはこの街では
ないだらうからな、アタマの重い子とお
真を付けで、おまかんでお飲める安全な水を

「えらくお似う人だけ」と云ひますか？
毎日、薪水に手を突つみんでかと聞っていた
のは、本物のよそだんじやなかつたのか。
（この辺のにおいが煙草をも喫するから。
手帳もあくまでも残つたる。）

「子供の頃から日本文化を身に付けて育てられてゐるのも大人の誇めよ。『おつまう』かしら、もズマリ、お安くしてあけるわよ？」

彼は、アラカルト酒された全瓶を胸に運ぶし。

「つまりこれづ、お前の設計つて事だな？

こいつにどんな効果があるんだよ。」

「女神を祭る大たくはわないので御殿、效果づで云われても神木の木を神化しただけだし、車が開いた時はでも歎めばいいんじゃないかな

「お父さんは朝はまだ寝てたがお母さんも力もないんだ。口入るほどは出来ないだろう。その手で、取り柄をつかして欲しいの」
「お前、水を呑むたいのかお母さんを困りたいのかはっきりしろ」
「まあ、分け隔てをくれるところのやうに手に手に」
「奥さんは面中の飲食事、風にうるさい高齢者だから、ミネラルウォーターの実家もあるなとも思れない」
「そう、想つたのだが、

アカアが箱に入った紙を自らこしょんは自らがちぎいた。
魔法的に育られた強靭な木なんぞ、柔軟すぎるだろ」と思っていた。その時だった。
「あー、木の神様？」
木の神様といつては、アカアがピクリと反応し頭をキラキラ見回す。
アカアを海相手はわりする奴なんぞ、この街にいたのかと驚いていたが

「水の世界」

「ああ、間違ひないよな……」彼の手が止まらなくな
った。「カリニイカル・チャーチ・アーリー」
先ほどの女のとは、保健室のお嬢さんと同
法使いの約定をした母娘の男。
男は手を木机に向けると、腰元で木机には
いた。「
「うわー」との男が木の脚箱を持はれて立
る人物らしい。
父貴殿のお嬢さんが感謝を述べると、木の
脚箱は思わずその場を後ににする。
彼と子テアは、父貴殿のお嬢さんの人に見つ
かりかけた。
「ねえっ」といふと、今、木の脚箱のもの
は一休何なんだ？」
「あら、ほんないの？　あの人は、弟が脚箱を
した元気は抜いて、でも無念したことは言つて
も困る的な態度は前日できたやうで、今では
あの勢いを失へ、寂んで就寝木を抱つて寝る

「な、魔の四大帝様が、どうもう他の力
を利用してこの勢力を高めたのか。」「なる、魔
かに言わぬ、みれば魔女はぐるぐるだな
」「ねえ、魔女にするのはいいけれど、ちゃんと
お前はしなれ。」のんびり、楽しそうに魔
しい水の女神様の訓が当たるかのね？」
おじさんと話をきいたいながら、眞理子は
白痴気をして微笑を始めたテクア。
魔は安いのコスプレイヤーと、全ての話を聞
めたといふ。

Short story 4: Cuộc tìm kiếm thú cưng của Darkness!

_ "Nó là như vậy đấy. Mấy đòn đánh thường của dăm ba con quái là chưa đủ để tôi đạt đến sự khoái cảm. Chỉ mấy con quái tẩm độc con mồi và chậm rãi kết thúc chúng mới cho tôi cảm giác sảng khoái khi bị dồn vào một góc và điều đó thực sự khiến tôi run lên trong sự phẫn khích. Cậu có hiểu không?"

_ "Không tôi không hiểu và cũng không muốn hiểu."

Trong khi tôi và Darkness đang ăn trưa tại quán rượu trong Guild, tôi bỗng bị cô ta dạy tôi mấy thứ này trong khi tôi thực sự không muốn biết.

Có cách nào khác để tôi đẩy cô ta sang một nhóm nào khác không...

Trong khi tôi đang nghĩ đến chuyện đó, cánh cửa của quán bỗng bật tung ra lời một tiếng 'Rầm' lớn, và có ai đó trông như một pháp sư bước vào.

_ "Xin thứ lỗi! Tôi có một nhiệm vụ khẩn cấp! Tôi muốn yêu cầu một nhiệm vụ khẩn cấp!"

Sau khi người đàn ông la lên, cả quán bỗng trở nên im lặng,

_ "Một sinh vật ma thuật được gọi là 'Roper' đã nằm ngoài vòng kiểm soát! Tôi muốn yêu cầu sự giúp đỡ của tất cả các nhà thám hiểm nam có mặt tại đây!"

Mặc dù ông ấy đang rất vội, nhưng giọng ông ấy vẫn rất to và rõ ràng.

_ "Roper? Darkness, Roper là gì thế? Tại sao ông ấy chỉ yêu cầu sự trợ giúp từ các mạo hiểm giả nam vây?"

Tôi thì thầm với Darkness đang ngồi kế tôi.

_ "Loài 'Roper' chỉ tấn công phụ nữ, sử dụng xúc tu của chúng để làm những trò không thể diễn tả được với họ. Nó là một sinh vật ma thuật, kẻ thù chung của tất cả phụ nữ. Nghe nói nó là sinh vật được tạo ra bởi một tên pháp sư biến thái nào đó."

_ "Ra là vậy. Tôi hiểu rồi. Thì ra đó là lý do khiến ông ấy chỉ yêu cầu mạo hiểm giả nam. Vậy sao trông cô hứng thú với chuyện này vậy?"

_ "Bởi vì tôi cũng đi nữa!"

Tôi đánh giá cao tinh thần của cô ấy, nhưng...

_ "Chẳng phải cô đang không được trang bị để chiến đấu với một sinh vật ma thuật sao? Ít nhất thì đi về và mang theo trang bị đi nếu cô không muốn bị nó hấp diêm."

_ "Trang bị của tôi đang được sửa chữa rồi."

_ "Gì chứ, chúng ta đâu có đấu với con quái vật nào đủ mạnh để làm hỏng bộ giáp của —"

_ "Nó đang được sửa chữa rồi!"

C-, Con này—!

_ "Họ nói đây không phải là con quái mà tôi có thể xử lý được một mình đâu, nên tôi muốn cậu hãy đi theo tôi, Kazuma."

_ "Thì cũng không có vấn đề gì, nhưng..."

Và như vậy, tôi đi cùng Darkness, người đang rất háo hức để đi tìm con Roper.

_ "Roper thường hay ẩn nấp trong bóng tối. Chúng sẽ tấn công phụ nữ và kéo họ đi đến một chỗ tối tăm nào đó và làm những chuyện không thể diễn tả được với họ."

_ "Oh-? Tôi không thấy thông tin đó được đề cập đấy. Sao cậu biết nhiều thế?"

Chắc phải là cô ta đã biết được sở thích của nó nên mới chấp nhận nhiệm vụ này sao?

Có vẻ như cô ta không nhận nhiệm vụ này chỉ để thỏa mãn ham muốn của mình.

Cô ấy là người rắc rối theo nhiều cách khác nhau, nhưng khi cần phải bảo vệ người dân, cô ấy có thể thể hiện bộ mặt nghiêm túc—

_ "Tôi chỉ đang mong mọi thứ sẽ diễn ra như vậy! Ví dụ, chuyện gì sẽ xảy ra nếu như có một con Roper đang trốn trong bóng râm đằng kia? Tôi dám cá là nếu ai đó ăn mặc mỏng manh sẽ trở thành nạn nhân của nó cho một số hành động gớm ghiếc! Ôi tôi nên làm gì đây Kazuma!? Tôi biết phải làm gì đây!?"

_ "Cô đang hỏi tôi xem cô nên làm gì khi tôi đá cô ra khỏi nhóm hả?"

Có vẻ như những lời của tôi như đòn gậy tai trâu. Mặt của Darkness đỏ ửng lên và quằn quại trong phẫn khích.

Darkness tiếp tục phun ra mấy câu kích thích sự phẫn khích.

_ "Đừng lo cho tôi, nó sẽ là trống cự vô ích nếu con roper đó quật tôi xuống với sức mạnh của nó! Cuối cùng, cả tay và chân tôi sẽ bị trói lại bằng cái xúc tu dơ bẩn của nó và nó sẽ làm những gì nó muốn với cơ

thể yếu ót của tôi! AHH~~! Nếu chuyện đó xảy ra, tôi không muốn cậu bị liên lụy đâu Kazuma! Cứ bỏ tôi mà chạy nhé!"

_ "Nhưng tờ giấy này viết Roper thuộc lớp quái vật yếu nhất mà. Tôi dám chắc là kể cả tôi cũng đủ để hạ nó. Thêm nữa, nếu cô không muốn tôi giúp thì cô mang tôi theo làm gì!?"

_ "Làm sao mà một mình tôi vác nó về nhà được?"

_ "Cô vừa mới nói là cô muốn vác một con roper về nhà ư?"

_ "Không, đâu có đâu... Ah, tôi thấy thứ gì đằng kia kìa! Nhanh lên Kazuma, nếu không thì ai đó sẽ hạ nó đấy. Chúng ta cần phải bảo vệ nó!"

_ "Cô vừa mới nói là cô muốn bảo vệ nó đúng không!?"

Và cuối cùng, chúng tôi đi lòng vòng để tìm con Roper cho đến khi chiều tối, nhưng chúng tôi đã không thể tìm thấy nó.

_ "Này... Vậy là đủ rồi, chúng ta nên về thôi. Aqua và Megumin có lẽ đã hoàn thành chuyến Explosion và đang đợi chúng ta ở quán đấy. Hãy đi ăn gì đó thôi."

_ "Cậu nói có lý, chúng ta hãy đi về hôm nay. Rồi mai đi tìm nó tiếp cũng được."

_ "... Cô thực sự đang có dự định bắt nó về ư?"

_ "K-không, nó không dành cho những mục đích dâm dục mà cậu đang tưởng tượng đâu. Những chiết xuất từ xúc tu của 'Jester' có thể để làm mỹ phẩm hay mục đích tương tự thôi..."

Hình như Jester là tên cô ta định đặt cho con Roper đúng không? Vậy là đặt cả tên rồi cơ à...

Tôi như bị đơ trước Darkness, người đang kiểm lý do để bắt một con Roper về làm thú cưng, sau đó, hai chúng tôi bắt đầu quay lại Guild

—

_ "Megumin, Explosion hôm nay của em tuyệt thật đấy! Cái con quái vật xúc tu kỳ lạ đó hoàn toàn bị đánh bại! Oh này, hai người đang đi đâu đấy? Đang đi về Guild à?"

_ "Hmpf! Trước ma pháp mạnh nhất của em, thậm chí cả quỷ vương cũng phải — huh? Hai người đang đi về đấy à?"

Chúng tôi tình cờ gặp được Aqua và Megumin, Aqua đang cõng Megumin trên lưng. Có vẻ như họ vừa quay về sau khi hoàn thành thói quen hằng ngày Explosion.

_ "Này, cô vừa mới nói gì đó về quái vật xúc tu kỳ lạ à?"

Nghe tôi nói thế, hai người họ nhìn nhau,

_ "Lúc nãy có một con quái vật xúc tu cứ lớn vỗn quanh thị trấn nên chúng tôi xử nó với bộc phá thuật của Megumin rồi!"

_ "Này Darkness đúng vững lên! Nhỡ đâu lại có một tên pháp sư người nào đó làm thêm con nữa thì sao!?"

Darkness yếu ớt gục xuống sàn, đâu cô ấy cúi xuống trông rất thất vọng. Tôi đặt tay lên cô ấy và cố để an ủi —

_ "Cảm giác này... Cảm giác này là khi đánh mất một thứ gì đó quan trọng vào tay người khác... cảm giác này như vừa mới bị cấm sừng vây!?"

Và thế, con biến thái này đang run rẩy trong sự phẫn khích điên cuồng với khuôn mặt đỏ ửng, và cô ta đang chống mình bằng hai tay.

Nhìn thấy cô ta thế này... khiến cho tôi chỉ muốn đẹp cổ một phát thôi...

Kazumaaa...

AQUA MAY BE A GODDESS,
BUT SHE TOTALLY DOESN'T
SEEM SACRED. SHE JUST
WANTS WHAT SHE WANTS...
AND SHE'S ADORABLE.
I WANNA JOIN THE
AXIS CHURCH.

OCT. 2013

JL3X
(^*)

